

Giới thiệu Địch Nữ Phải Ngoan Độc

Khi con gái đã yêu thì sẽ yêu hết mình vì người mình yêu hi sinh tất cả, vì hấn mà nàng tán gia bại sản, khom lưng uốn gối, tận lực bày mưu tính kế, thậm chí không màng cả sinh tử của bản thân. Đợi hấn công thành danh toại, phong hầu bá tước, thì nàng lại trở thành một khí phụ bị vứt bỏ. Mười năm vợ chồng đôi lầy chính là một hồi âm mưu được trù tính tỉ mỉ, nàng bị gán tội chết, chờ đợi nàng là Ngộ Môn lạnh lẽo.

Được cơ hội trùng sinh lần nữa nàng quyết tâm lấy lại tất cả, hóa thành lệ quỷ vì cừu hận mà sống, quyết đem cừu nhân từng người, từng người đẩy vào Địa Ngục.

Nhưng có một người luôn ôn nhu che chở nàng mặc cho nàng muốn làm gì thì làm liệu tình yêu có đến với nàng lần nữa mời các bạn đón đọc truyện Địch Nữ Phải Ngoan Độc.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phải Ngoan Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ác mộng

Phòng giam u ám tối đen như mực, trên vách tường mấy ngọn đèn lóe ra ánh sáng mờ nhạt, mặc vết máu loang lổ trên chiếc áo tù nhân rách nát nữ tử vẫn nằm im trên đồng rom cỏ, chung quanh yên tĩnh đến lạ thường, nữ tử không biết còn sống hay đã chết.

Qua thật lâu, trong nhà tù truyền đến tiếng bước chân tiêu sái, một nữ tử với thân hoa phục hồng nhạt xuất hiện ở nơi nhà tù tăm tối, tràn ngập mùi hôi thối và hơi thở tử vong, ánh sáng mờ nhạt từ đèn lồng chiếu rọi lên trang phục hoa lệ của nàng cùng nơi này có vẻ không hợp nhau.

"Phụ nhân, tới rồi!" Ngục tốt khom lưng cúi đầu, hướng phụ nhân trẻ tuổi nịnh nọt.

Phụ nhân hơi hơi nhíu mi, rốt cục đứng trước cửa nhà tù ngục tốt chỉ dẫn, ánh mắt nhẹ nhàng liếc liếc nhìn người ở bên trong, sau đó mới nói: "Các người đi xuống đi, bản phụ nhân muốn cùng với nàng nói chuyện một lát"

Ngục tốt cùng vài thị nữ cùng nhau lui xuống, kia phụ nhân hoa phục hồng nhạt mới hơi hơi cúi đầu đi vào trong phòng giam, dùng khăn che kín chiếc mũi thanh tú, mặt mày càng thêm nhẵn nhụi.

"Ôi chào.... .. Đây thật sự là tỷ tỷ của ta sao? Thật là Đại tiểu thư Bạch Mộc Cận địa vị cao quý của Phủ Quốc Công xưa kia sao?" Phụ nhân trẻ tuổi trong giọng nói tràn đầy khinh mạn cùng trào phúng.

Kia thân thể vốn không nhúc nhích đột nhiên cứng ngắc một chút, sau đó vùng vẫy bò lên, miễn cưỡng chống đỡ đem thân thể tàn tạ của mình dựa vào trên vách tường nhà tù lạnh băng, trên mặt cháy đen một mảnh, vết máu và vết bẩn hòa lẫn vào nhau, nhìn không ra diện mạo vốn có, chỉ có một đôi mắt sâu thẳm sánh tựa vì sao vẫn như cũ lóe lên hắc mang oán độc.

Nữ tử mang hoa phục hồng nhạt bị nàng nhìn có chút sợ hãi lại cố tỏ ra vẻ bình tĩnh để ý mái tóc lay động theo từng bước đi của mình, sau đó mới nói: "Bạch Mộc Cận, nghe nói ngày mai người sẽ bị xử trảm ở Ngộ Môn, làm muội muội của người ta tất nhiên muốn đến xem người thuận tiện cho người hiểu được làm quý?"

Bạch Mộc Cận khoe miệng lộ ra một tia cười khê, giọng nói khàn khàn có chút chói tai: "Bạch Vân Hề, ta tự hỏi đối đãi với người không tệ, vì sao phải hại ta?"

Trước mắt chính là người muội muội mà nàng vẫn luôn thật tâm đối đãi, một con độc xà khoác trên mình một lớp da người xinh đẹp, là người mà nàng một ta nâng đỡ để hôm nay chính mình kết quả bị thảm.

Bạch Vân Hề nở nụ cười, cười đến như vậy ôn nhu, mild, giống một đóa hoa sen trong sạch, vô hại, chính là trong lời nói lại như thế ác độc: "Tỷ tỷ tốt của ta, người vì sao lại ngu ngốc như vậy? Người thật nghĩ trên đời này có cái gọi là tỷ muội tình thâm sao? Người không chết ta sao có thể yên ổn làm Hầu phu nhân đây?"

"Lý Kế Tông là kẻ kiêu ngạo, loài lang sói, đáng giá để người như vậy sao? Hấn ngay cả con trai của mình đều có thể giết, người cho là sau này mình sẽ có kết cục tốt sao?" Bạch Mộc Cận cười lạnh một tiếng, lại liên lụy đến xương sườn đang bị thương, đau đến ngồi dậy ho khan, miệng phun ra một búng máu.

Sắc mặt Bạch Vân Hề nháy mắt liền trở nên lạnh, xì một tiếng khinh miệt, nói: "Hấn đối với người ngoan độc, cũng không đại biểu hấn đối với ta cũng như vậy, người hấn yêu từ đầu đến cuối là ta, cưới người bất quá là vì lợi dụng người một bước lên mây mà thôi! Về phần thằng nhãi con kia của người hấn không thể không chết, mặc dù Lý Kế Tông biết đó là con trai hấn như vì sau này gia đình bình an, hơn nữa vì đứa con trong bụng ta hấn đều phải chết?"

Vành mắt Bạch Mộc Cận như muốn nứt ra, nếu thân thể nàng còn có thể nhúc nhích, nếu hai tay nàng không bị phé bỏ, nếu xương sườn của nàng không

bị gãy, nếu nàng còn có thể đập nát quá khứ, nàng nhất định không tiếc hết thầy đại giới mà giết nữ nhân trước mắt này.

"Bạch Vân Hề ngươi sẽ không được chết từ từ, không được chết từ từ,... Ngươi cứ chờ mà xem, sẽ có ngày ngươi phải khóc, luôn luôn có ngày đó!" Nàng gầm rú lên một cách điên dại, máu trong miệng một ngụm lại một ngụm phun ra.

Bạch Vân Hề sợ tới mức lui ra sau mấy bước, sau khi xác định rằng mình an toàn mới nói: "Tỷ tỷ, ta không phải ngươi, ta sẽ không bao giờ có ngày đó, ta sẽ đem nam nhân của mình giam cầm chặt chẽ, quyết không để cho người khác ảnh hưởng dù chỉ một chút, tuyệt không giống như ngươi và mẫu thân ngu ngốc của mình."

"Mẫu thân ngươi trong lúc mang thai thể nhưng đón thứ muội của mình đến làm bạn, kết quả làm cho mẹ ta thừa nước đục thả câu, cùng phụ thân ngầm tư thông, nhưng vị trí Quốc Công phu nhân lại chỉ có một, ngươi nói mẹ ta có thể không xuống ta giết chết nàng sao."

"Mà ngươi lại càng ngốc, khi ngươi nghĩ mẫu thân của ta thật tình yêu thương ngươi lại không biết nàng thiết kế bấy hũy hoại dung mạo của ngươi, lại cố ý làm cho Lý Kế Tông quyến rũ ngươi, đem ngươi gả cho người sa cơ thất thế (trước có quyền có thế, sau bị lụn bại hay bị phá sản) như hần, làm hại toàn gia đối với ngươi thất vọng tốt bậc, mới làm cho ngươi lâm vào hoàn cảnh tứ cố vô thân (một thân một mình) như hôm nay"

"Chính ngươi rất yêu Lý Kế Tông a, khổ tâm vì hần bày mưu tính kế, từng bước một đưa người sa cơ thất thế như hần nâng đỡ đến vị trí Hầu gia một cách yên ổn, nhưng mà lúc hần phong hầu bá tướng cũng chính là lúc ngươi mất đi giá trị đề hần tranh đoạt vinh hoa phú quý, cũng có nghĩa là những gì ngươi làm chính là may giá y cho ta"

"Đúng rồi, còn có đệ đệ của ngươi a, ai... Hần chết thực thảm a, tới tuổi vàng ngươi nhớ hỏi hần rằng bị trận hỏa hoạn kia thiêu cháy hần có đau hay không?"

"Tỷ tỷ, ngươi sẽ chết, lưng đeo tội danh cùng hạ nhân thông dâm cộng với việc mưu hại thân tử cảm giác như thế nào? Có phải hay không rất hận? Nhìn ngươi hàm như vậy ta thật sự thoải mái cực kỳ, mẹ ta nhất định thật cao hứng, có kiếp sau ngươi cũng đừng ngu như vậy, nhà tù này thật tối và thối, ta đi rồi, ngươi cũng tốt đi!"

Kia hoa phục đi lệ xẹt qua trước đôi mắt đầy tơ máu của Bạch Mộc Cận, mà nàng lại chưa nói qua một câu, tiếng nói của nàng trở nên vô lực, hiểu sinh khí, mối hận của nàng căn bản không thể bộc lộ.

Nàng hận chính mình, vì sao trời sinh nàng một đôi mắt sáng lại đem người lấy oán trả ơn trở thành người lương thiện, liều lĩnh gả cho hần, vì hần mà tán gia bại sản, khom lưng uốn gối, chẳng màng mạng sống, mười năm vợ chồng, nguyên lại chỉ là một hồi mộng không thành hiện thực, bởi vì Bạch Vân Hề có giá trị lợi dụng lớn hơn nên hần thức thời mà rời bỏ nàng sao?

Nàng nhanh chóng ngã vào giữa vũng máu với đôi mắt trừng lớn quan sát, chính là cái bộ dáng chết không nhắm mắt, làm cho nàng hoàn toàn tỉnh ngộ, cả cuộc đời nàng là một hồi âm mưu, là một câu chuyện cười cho kẻ khác, sự ngu ngốc của nàng đã hại chết chính mình và cả hài tử vô tội của nàng.

Nếu trời xanh có mắt, xin cho nàng sau khi hóa thành lệ quý trở về nhân gian, đợi đến lúc đó nàng sẽ tự tay đem những người đó xé thành mảnh nhỏ, không, nàng phải cho bọn họ sống không bằng chết, tất cả sẽ phải nếm trải nỗi đau gấp trăm lần nàng.

Lục Ngưng Hương, Bạch Vân Hề, Lý Kế Tông còn có cả nhưng kẻ nổi giáo cho giặc, các ngươi cứ chờ đi, chờ cho đến khi ta từ Địa Ngục đi ra.

"Ông trời ơi, tôi Bạch Mộc Cận oan khiên không sáng tỏ, tôi không cam lòng, tôi không cam lòng AAAAAA.... .."

Nhà tù tối tăm giống như động quỷ truyền đến từng trận tiếng gào thét điên cuồng làm cho lính canh trong lòng đều run sợ, tiếng rên rĩ kia thê lương mà thảm thống (đau đớn thê thảm), bọn họ cũng chỉ là lác đầu thờ dài, trên đời này người hàm oan sở bạch rất nhiều, nhiều đến nỗi bọn họ này đó chứng kiến đến chết lặng.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Trùng sinh mười ba tuổi

Trong phòng sang ngời, sạch sẽ, bố trí tinh xảo mà thanh lịch, trên chiếc giường gỗ lim được điêu khắc tinh tế, tí mỉ một cô gái tuy chưa hoàn toàn trưởng thành nhưng lại thanh tú xinh đẹp trên đầu băng vải trắng đang nằm tựa hồ hôn mê bất tỉnh, hàng chân mày thanh tú gập gao nhấn lại càng không ngừng chảy mồ hôi.

"Ai nha, tiểu thư không phải phát sốt đi, như thế nào lại chảy nhiều mồ hôi như vậy?" Uyên Ương cau mày lo lắng, Hi Thước vội vàng lau mồ hôi cho tiểu thư.

Hi Thước sờ sờ trán tiểu thư, lắc lắc đầu, lại tiếp tục lau mồ hôi cho nàng, thực ra cũng thật lo lắng, tiểu thư giống như gặp ác mộng, nàng có thể cảm giác được sự sợ hãi cùng giãy dụa của tiểu thư.

"A..... Bạch Mộc Cận bỗng nhiên hét lên một tiếng, một phát trở mình đứng lên, sắc mặt đã muốn trắng bệch, trên người cũng bị ướt đầm mồ hôi.

Nàng giống như gặp quỷ nhìn Uyên Ương cùng Hi Thước đây chính là thế giới sau khi chết đi sao? Không nghĩ tới Uyên Ương cùng Hi Thước còn ở nơi này chờ nàng, thật tốt, ít nhất dù nàng đã chết nhưng không cô đơn, chính là... anh em của nàng, còn có mộ thân, đệ đệ của nàng có thể gặp lại hay không?

"Tiểu thư, người làm sao vậy, có phải gặp ác mộng không?" Hi Thước lo lắng hỏi

Bạch Mộc Cận cảm thấy trên trán một trận đau đớn, chẳng lẽ đã chết còn có thể biết đau? Nàng nhìn quanh một chút nơi mình đang ở, nơi này cùng khuê phòng của nàng ở Phủ Quốc Công như thế nào giống hệt nhau? Tấm bình phong ngọc bích kia là di vật mẫu thân lưu lại cho nàng a.

Mà nhìn cách ăn mặc của Hi Thước cùng Uyên Ương như thế nào lại giống như tiểu nha đầu mười mấy tuổi, căn bản không phải bộ dáng hai mươi tuổi của các nàng trước khi chết a.

Nàng nhớ rõ, ngày mà nàng bị quan phủ mang đi, nhìn đến bên ngoài sân thấy hai cỗ thi thể bị người một đao xỏ xuyên qua ngực, máu chảy đầy đất, nhiễm đỏ cả bùn đen trong viện, mùi máu tươi tràn ngập căn nhà mà nàng từng mơ ước có một cuộc sống bình yên, hạnh phúc.

"Tiểu thư, người không phải là đầu bị choáng váng chứ, ngàn vạn lần đừng có a, ô ô ... Nếu người gặp chuyện không may chúng ta sống thế nào a!" Hi Thước tỉnh tỉnh nhanh nhẹn không giấu giếm mà nói thẳng, có đôi khi nói chuyện cũng không suy nghĩ.

Uyên Ương chạy nhanh đến gần, trừng mắt liếc nàng một cái, sau đó hướng Bạch Mộc Cận nói: "Tiểu thư, lời nha đầu kia nói cũng không có ý gì đâu, người ngàn vạn lần đừng trách nàng."

Bạch Mộc Cận đột nhiên nắm lấy tay Uyên Ương, cảm nhận được độ ấm cùng mạch đập trong lòng bàn tay của nàng Bạch Mộc Cận nhận ra Uyên Ương chưa chết, cũng đồng nghĩa là nàng (BMC) vẫn còn sống, nàng thế nhưng không có chết.

Hahaha.. Ông trời, người nhất định nghe được những lời thề ta dùng tánh mạng lập ra đi? Nàng lại sống đến giờ, nếu nhớ không lầm thì vào năm này nàng mới 13 tuổi, bởi vì cứu đệ đệ đột nhiên bị người đánh ngã mà không cẩn thận ngã trên hòn non bộ, cũng kể từ ngày ấy mà vận mệnh của hân hoàn toàn đi theo con đường bị kịch.

Bạch Mộc Cận nhìn Hi Thước cùng Uyên Ương cơ hồ vui mừng đến rớt nước mắt, nhưng nàng lại không có, nước mắt của nàng sớm đã chảy khô, đau đớn một đời, nàng tuyệt đối sẽ không lần nữa lãng phí nước mắt của mình cho những người đã nợ mạng sống của nàng.

Bạch Vân Hê, Lục Ngưng Hương, Lý Kế Tông, các người cứ chờ đi, ta đã trở về, lúc này đây, ta muốn các người cảm thụ một chút Địa Ngục rốt cục có bao nhiêu tầng.

Trên người Bạch Mộc Cận đột nhiên bốc lên một làn sát khí lạnh thấu xương làm cho Uyên Ương và Hi Thước cùng run rẩy, hoảng sợ nhìn nàng, tựa hồ các nàng thấy tiểu thư có chỗ không giống với ngày thường.

"Tiểu...tiểu...tiểu thư..." Hi Thước nuốt một ngụm nước miếng, run rẩy nói chuyện.

Cảm thấy mình dường như đã phóng ra quá nhiều lệ khí, Bạch Mộc Cận sợ dọa đến hai tiểu nha đầu cho nên đem sát khí toàn bộ thu vào trong lòng - trong góc tối hắc ám, khóa một con ác ma trong góc tối ấy, đợi một khi thời cơ chín muồi ác ma này sẽ phá kén mà ra, xé bỏ hết tất cả địch nhân nàng oán hận.

Bạch Mộc Cận hướng Uyên Ương và Hi Thước tươi cười ôn hòa giống như một thân sát khí của Bạch Mộc Cận vừa nãy chỉ là ảo giác của các nàng, hai cái nha đầu đồng thời lắc lắc đầu loại bỏ suy nghĩ kì quái ấy.

Các nàng vừa rồi nhất định là nhìn nhầm, đại tiểu thư của các nàng là thiên kim quý nữ vừa dịu dàng lương thiện vừa đáng yêu a! Như thế nào sẽ có khí thế đáng sợ như thế đây.

"Mộc Cận, người sao rồi? Mẫu thân tới tới thăm người... Ai... Hải tử đáng thương của ta!" Người còn chưa tới âm thanh đã truyền đến, trong lời nói tràn đầy đau lòng cùng thương tiếc nghe như thế nào cũng giống như cố ý cho người khác biết.

Bạch Mộc Cận chỉ cảm thấy trong lòng áp lực bởi một cỗ hận ý, nàng ta rốt cục cũng đến đây, giống hệt như kiếp trước đến "thăm" nàng, mang đến bình được hủy hoại cả cuộc đời nàng.

Bạch Mộc Cận hít một hơi thật sâu, nàng không thể để cho người khác nhìn ra, nàng phải tránh ở chỗ tối, giống một con độc xà chờ đợi đến thời cơ tốt nhất sau đó một ngụm cắn chết các nàng.

Đến đây đi, ta chờ người "mẫu thân" thân ái nhất của ta.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phải Ngoan Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Kế mẫu dụng tâm hiểm ác

Bạch Mộc Cận hơi hơi cúi đầu thay một khuôn mặt tươi cười thuần khiết, nhu thuận ngồi ở trên giường, Uyên Ương cùng Hi Thước cũng kính cẩn nghe theo cúi đầu đứng ở hai bên.

Lục Ngưng Hương đi tới, bên cạnh còn có Bạch Vân Hề lúc này mới mười tuổi, vẻ mặt nàng thập phần lo lắng nhưng biểu tình lại có chút khoa trương, Bạch Mộc Cận cười thầm chính mình năm đó thực ngốc, hành động vụng về như thế mà nàng cũng bị lừa gạt ấy năm.

Lục thị vừa tiến đến ngồi trên giường vừa kéo nàng đến xem trái xem phải, lại đau lòng nhẹ nhàng đụng vào cái trán của nàng như sợ làm đau nàng, sau đó hơi nước nổi lên trong hốc mắt.

"Cận nhi, con sao lại bất cẩn như vậy, nữ nhi bị thương ở mặt nếu để lại sẹo thì sau này làm sao sống tốt được? Ai... chỉ trách nha đầu Vân Hề kia cùng Thần Nhi bướng bỉnh, mẫu thân không trông chừng tốt các con, Cận nhi, ủy khuất con rồi!" Lục thị vừa nói vừa nói vừa lấy khăn tay lau lên đôi mắt vốn dĩ chẳng có giọt nước mắt nào.

Bạch Mộc Cận hướng nàng làm bộ tươi cười vô cùng nhu thuận, đáng vẻ hiểu biết nói:" Mẫu thân, người làm cái gì vậy? Là ta không cẩn thận, không thể trách người khác được, ta hứa lần tới sẽ cẩn thận hơn!"

Nàng từng ngốc không thể trách người khác được, bất quá đời này được trọng sinh nàng tuyệt đối sẽ không ngốc một lần nữa, nàng muốn dùng này mạng đưa bọn họ xuống địa ngục, dù cho không từ thủ đoạn, dù phải đem linh hồn giao cho ma quỷ cũng không tiếc!

Lục Ngưng Hương nghe nàng nói như vậy, liền lập tức nín khóc mỉm cười, theo cổ tay áo lấy ra một bình sứ nhỏ bên trong, nói:" Nữ nhi ngoan, con thật sự là đứa con thân yêu của ta, đây là thuốc tiên ta cầu từ ngự y trong cung, chỉ cần bôi hai ba ngày miệng vết thương liền khép lại."

Đứa con thân yêu? Haha... Không sai ta sẽ kẻ sát lòng của người sau đó một tay bóp nát nó!

Bạch Mộc Cận kính sợ nhìn Lục thị sau đó sợ hãi nói:" Thuốc này nhất định rất quý, con chỉ bị một vết thương nhỏ mẫu thân không cần phải tốn kém như vậy đâu."

Lục thị vừa nghe, giả bộ mắt hứng nói:" Nha đầu ngốc, vì người bao nhiêu bạc mẫu thân cũng không tiếc. Trường nữ Phủ Quốc Công ta cho dù dùng được quý nhất trên đời cũng đáng giá.

Bạch Mộc Cận vẻ mặt cảm kích nhìn Lục thị, ánh mắt long lanh trong sáng thoát nhìn xinh đẹp cực kì. Một bên Bạch Vân Hề lộ ra một tia biểu tình ghen ghét.

Bạch Mộc Cận thân thiết tiếp nhận bình dược,nói:" Cảm ơn mẫu thân, mẫu thân dụng tâm vì ta như vậy thật khiến nữ nhi thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), có lẽ Vân Hề muội muội đều phải ghen tị."

Nàng cố ý dùng ánh mắt rụt rè nhìn bộ dáng ghen ghét của Bạch Vân Hề đứng một bên, trong lòng lại cười nhạo, Bạch Vân Hề người bây giờ cũng không có hiểm độc như kiếp trước a, chẳng qua mới có như vậy liền lộ ra biểu tình ghen ghét, thật không biết lúc trước ta làm sao lại bị người lừa a."

Lục thị nhìn thoáng qua con gái của mình, trong mắt hiện lên một tia cảnh cáo, nữ nhi trăm ngàn lần không nên phá hủy kế hoạch của nàng, Bạch Vân Hề nhận thấy được cảnh cáo của mẫu thân lập tức cúi đầu, một lát lại nâng lên đã thay đổi thành một bộ biểu tình làm cho người ta không nhận được phải thương tiếc.

"Tỷ tỷ sao lại nói vậy, chúng ta là tỷ muội ruột thịt, Vân Hề làm sao lại ghen ghét với tỷ chứ?"

Lục thị nhanh chóng nói thêm:" Đúng vậy, hai người các con là tỷ muội, đều là con gái yêu của mẫu thân, ta thương các con đều như nhau a, sau này các người bất luận như thế nào đều phải giúp đỡ lẫn nhau, chớ để tỷ muội của mình bị tổn thương giống như ta cùng tỷ tỷ (mẹ BVH).

"Mẫu thân nói có lý, mẫu thân, ngài có thể nói chuyện tình của mẹ ta với ta được không? Ta nhớ rõ thân thể nàng vẫn luôn rất tốt làm sao có thể ra đi sớm như vậy chứ?" Bạch Mộc Cận trên mặt lộ vẻ ưu thương cùng hoài niệm, còn có một ít ngáy thơ, cô đơn nhìn không ra nổi hận ân oán sâu trong lòng nàng.

Lục thị vừa nghe, trong lòng cũng là cả kinh, hay là nha đầu kia đã biết cái gì? Không có khả năng, lúc trước nàng mới là oa nhi ba tuổi, sự kiện kia nàng lại làm thiên y vô phòng (áo tiên không thấy vết khâu - ý chỉ không còn dấu vết xót lại, thần không biết, quỷ không hay), làm sao có thể bị người phát hiện ra được?

Tâm tình nàng thoáng chốc thả lỏng, lộ ra nụ cười từ ái mang theo một ít thần nhiên hoài niệm thương cảm diễn một vở kịch hay.

"Người còn nhỏ, không hiểu. . . . . Nữ nhân sinh đứa nhỏ thì phải đi vòng qua Quỷ Môn quan một chuyến, trong đó hiểm ác ra sao có nói con cũng không rõ được, chính là. . . . . Tỷ tỷ là người tốt như vậy thế nhưng. . . . . Ai, hài tử đáng thương của ta , bất quá mẫu thân vẫn luôn xem con và Thần Nhi là con ruột của mình, Cận nhi chẳng lẽ không thích mẫu thân sao?"

Bạch Mộc Cận trầm mặc một hồi, sau đó nhu thuận nằm ở Lục thị trong lòng, dịu ngoan nói: "Làm sao có thể chứ? Con vẫn luôn đối đãi với người là mẹ ruột của con thậm chí còn thân thiết hơn nữa."

Haha... Đúng như vậy đó, ta cũng hận không thể một chút một chút, đem người cùng con gái của người từng bước từng bước hủy diệt.

Lục thị lúc này mới chân chính thở dài nhẹ nhõm một hơi, hôm nay nàng cảm giác Bạch Mộc Cận cảm xúc luôn luôn có chỗ làm cho nàng bất an, nghĩ đến là đừng nghĩ đầu, cho nên mới có điểm khác thường đi?

"Kia mẫu thân sẽ không quấy rầy người nghỉ ngơi, thuốc này phải nhớ một ngày bôi ba lượt, rất nhanh sẽ tốt, mẫu thân mong nhìn thấy người khỏe mạnh an khang, ta ngày khác trở lại thăm người!" Lục Ngưng Hương lại dặn Bạch Mộc Cận phải bôi thuốc, mới nắm tay Bạch Văn Hề rời đi.

Bạch Mộc Cận trước sau vẫn nhìn theo bóng lưng của mẹ con kia, ánh mắt tối đen như động quỷ, nếu là người không cẩn thận nhìn vào sợ là sẽ rơi vào vực sâu.

"Tiểu thư, thuốc này bây giờ sẽ bôi sao?" Uyên Ương hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đến Đường Lê Uyển thỉnh an

"Không cần, đặt ở trong tủ treo quần áo, ngày mai rồi nói sau!" Bạch Mộc Cận thần nhiên nói, nàng sẽ không lại mắc mưu, bình được kia chính là thứ làm cho nàng hủy dung.

Bởi vì cái vết sẹo kia, nàng từ sau mười ba tuổi, liền trở nên vô cùng tự ti, thân là Quốc Công Phu trưởng nữ, thế nhưng công chính không ra cửa trong không bước, ngay cả một ít yến hội thượng lưu đều tận lực không đi tham gia, khiến cho mọi người dần dần quên đi Quốc Công Phu còn có một cái đại tiểu thư, mà chỉ biết đến nhị tiểu thư, Bạch Văn Hề.

Cũng bởi vì ít tiếp xúc với mọi người nên mới có thể dễ dàng bị Lý kế tông mê hoặc, sống chết muốn gả cho tên súc sinh kia! Nghĩ đến đây, Bạch Mộc Cận nắm chặt hai đấm, thật sự hận không thể ăn thịt uống máu của bọn chúng.

Uyên ương vừa nghe lời này của Bạch Mộc Cận lập tức nghi hoặc nhìn bình sứ trắng trong tay, sau đó lộ ra kinh hãi biểu tình, nói: "Tiểu thư. . . . . Hay là?"

Bạch Mộc Cận trong lòng thầm than, nha đầu Uyên Ương kia quả nhiên là thông minh, bất quá nàng bây giờ còn không nghĩ nói cho bất luận kẻ nào, vì thế lộ ra vẻ mặt vừa ngây thơ vừa kinh ngạc biểu nói: "Làm sao vậy?"

Uyên ương mặt nhăn nhu, chẳng lẽ nàng hiểu lầm? Nhưng thuốc này là phu nhân đưa tới, nếu là trước kia, tiểu thư phỏng chừng lập tức dùng ngay, thế nhưng hôm nay muốn nàng đem được cất ở trong tủ treo quần áo, rõ ràng là không nghĩ sẽ bôi.

Uyên ương lắc đầu, cũng không có lắm miệng, phu nhân ngày thường đối đãi với tiểu thư cùng Thần thiếu gia cũng coi như tận tâm, có lẽ sẽ không hại tiểu thư.

Bạch Mộc Cận thấy nàng trầm mặc, liền lấy cớ chính mình mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, mà làm cho hai cái nha đầu đi ra ngoài, một mình nàng lẳng lặng, cẩn thận suy nghĩ kế tiếp nên làm như thế nào.

Sáng sớm ngày thứ hai, nàng liền đi Đường Lê Uyển thỉnh an tổ mẫu, nhớ rõ kiếp trước nàng tính tình rất hướng nội, tổ mẫu không thích nàng, hơn nữa Lục thị cùng Bạch Văn Hề châm ngòi, càng thêm làm cho Bạch lão phu nhân đối nàng không có sắc mặt tốt, dần dần nàng cũng không đi thỉnh an tổ mẫu do đó tình cảm với tổ mẫu ngày càng kém.

Nàng muốn ở Bạch phủ xác lập địa vị, nhất định phải lung lạc tâm Bạch lão phu nhân, phụ thân nàng là dựa vào không được, nam nhân lợi dụng lúc vợ cả của mình đang mang thai mà đi thông dâm cùng di muội (em vợ), lương tâm hẳn là cho chó ăn đi?

Đào mắt đã tới Đường Lê Uyển, còn chưa đi vào, chợt nghe đến bên trong truyền đến tiếng "xoạch" vỡ vụn của đồ sứ, Bạch Mộc Cận nhíu mày, chẳng lẽ nàng lại không khéo đến ngay lúc lão thái thái phát hỏa?

Đang lo lắng suy nghĩ có nên tránh đi hay không lại nghe đến bên trong truyền đến một trận âm thanh la hét ầm ầm: "Mau, lão phu nhân, tay người chảy máu!"

Bạch Mộc Cận nghe câu nói này khóe miệng đột nhiên lộ ra vẻ tươi cười, không nghĩ tới cơ hội nhanh như vậy sẽ đưa đến trong tay nàng, vì thế đối Uyên Ương nói thêm hai câu, Uyên Ương liền xoay người trở về.

Bạch Mộc Cận mang theo Hi Thước vào Đường Lê Uyển, đại nha hoàn Tử ngọc coi chừng bên ngoài thấy Đại tiểu thư mang theo cái đầu bị thương đi

đến nghi hoặc hỏi: "Nghe nói Đại tiểu thư bị thương sao lại không đường cho tốt?"

"Đa tạ Từ Ngọc tỷ tỷ, một vết thương nhỏ thôi, không sao đâu, ta đã lâu không gặp tổ mẫu nên vội tới thỉnh an nàng!" Bạch Mộc Cận đối với Từ Ngọc thái độ thập phần khiêm nhượng hữu lễ.

Từ Ngọc nhưng thật ra kinh ngạc một chút, ngày xưa đại tiểu thư vẫn luôn tránh né lão thái thái, mười ngày nửa tháng mới đến một lần, hôm nay chịu đủ thương thế nhưng còn sáng sớm đến thỉnh an, chẳng lẽ là có chuyện gì sao?

Nhưng Bạch Mộc Cận dù sao cũng là Đại tiểu thư con vợ cả, nàng cũng không thể ngăn cản, vì thế cung kính nói: "Đại tiểu thư đợi một chút, tay lão phu nhân bị thương, ta đi cầm bó một tiếng!"

Bạch Mộc Cận gật gật đầu, đối Từ Ngọc cười ngọt ngào nói: "Làm phiền Từ Ngọc tỷ tỷ!"

Chỉ chốc lát sau Từ Ngọc lại đi đến, hướng Bạch Mộc Cận mời vào, Bạch Mộc Cận hướng nàng gật gật đầu, liền mang theo Hi Thước vào phòng ở của lão thái thái.

"Cận Nhi thỉnh an tổ mẫu, nghe nói tay tổ mẫu bị thương, đã thỉnh đại phu chưa ạ?" Bạch Mộc Cận hướng Bạch lão phu nhân nhẹ nhàng cúi đầu, cấp bậc lễ nghĩa thập phần chu toàn, trong giọng nói lo lắng vừa đúng.

Bạch lão phu nhân bị thương đã quấn băng gạc, theo Bạch Mộc Cận vừa tiến đến, ánh mắt của nàng vẫn đánh giá đứa cháu gái này, ngày xưa nhát gan lại thẹn thùng, hoàn toàn không giống những quý nữ khác, đây cũng không phải là tiền triều, không tôn trọng khuê phòng thiên kim kia một bộ, quý nữ phải có quý nữ khí phái, cho nên trong lòng nàng thật ra là không vui.

Bất quá hôm nay xem ra Bạch Mộc Cận đã thay đổi rất nhiều, thoải mái hướng nàng hành lễ, nói chuyện thanh âm đều sáng sủa rất nhiều, ánh mắt bình tĩnh thông dong, không có cái loại bất an cùng trốn tránh như xưa."

Bạch lão phu nhân gật gật đầu, sau đó nói: "Không ngại, Tôn mụ mụ hiểu được chút ý lý, nhưng mà người, hôm qua vừa mới bị thương đầu, hôm nay như thế nào sáng sớm liền đến chỗ này của ta?"

Bạch Mộc Cận hướng lão phu nhân lộ ra tươi cười xinh đẹp, nói: "Ta đây bị chút thương thế nhỏ không trở ngại, vướng víu nhiều, hướng tổ mẫu thỉnh an mới là lễ phải, lúc trước Cận Nhi không hiểu chuyện, hôm qua nghe nói khi ta bị thương vẫn là tổ mẫu trước tiên thỉnh đại phu, Cận Nhi cảm thấy thẹn với tấm lòng yêu thương của tổ mẫu!"

Nói xong còn có chút ảo não quyết cái miệng nhỏ nhắn một chút, tựa hồ thật bị đá thương tâm hồn.

Bạch lão phu nhân được lời nói mang theo ba phần tự trách, bảy phần làm nũng của nàng phen này làm cho trong lòng thư sướng rất nhiều, nụ cười trên mặt cũng nhiều vài phần, sau đó nói: "Người nha đầu kia, hiện tại mới hiểu được tổ mẫu đau lòng cho người, này đầu va chạm không ngóc nhưng thật ra mình bạch rất nhiều!"

"Tổ mẫu đây là đang chê cười Cận Nhi sao? Đầu ta trước đây thật là bị mỡ heo lấp đầy, hiện tại va chạm, tất cả đều thanh tỉnh, ha ha. . . . ." Bạch Mộc Cận ngoài miệng là vui đùa, vừa ý lại vô cùng thật sự, có thể có cảm giác thanh tỉnh như vậy thật sự là quá tốt.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Tặng thuốc lấy lòng tổ mẫu

Bạch lão phu nhân bị nàng chọc nộ nụ cười ha hả, không nghĩ tới cháu gái nàng tính tình chất phác mà lại thú vị đến vậy.

Bạch Mộc Cận nhìn Bạch lão phu nhân cao hứng như thế, nhưng trong lòng nàng lại không có vài phần vui sướng, lão phu nhân cũng không phải nhân vật đơn giản, nàng tuyệt đối không thể khinh thường.

"Tay tổ mẫu có còn đau hay không? Vừa nãy ta ở ngoài cửa nghe được tay ngài bị thương nên đã cho Uyên Ương trở về lấy được, xem chừng cũng đã đến!" Ánh mắt Bạch Mộc Cận nhìn tay Bạch lão phu nhân quấn đầy băng gạc cau mày hỏi.

Đang nói, Từ Ngọc liền mang theo uyên ương tiến vào, Uyên Ương trước hướng lão phu nhân thi lễ, trong tay đang cầm một tiểu bình sứ, thoát nhìn thật cẩn thận.

Bạch Mộc Cận đi qua, đem bình sứ tiếp nhận, sau đó tiến đến trước mặt lão phu nhân nói: "Tổ mẫu, thuốc này tốt vô cùng, vì tấm lòng hiếu thảo của cháu gái mà ngài nhận đi.

"Đã có được tốt như vậy, Cận Nhi như thế nào không dùng? Cái trán con cũng tổn thương a!" Bạch lão phu nhân trên mặt vẫn như cũ lộ vẻ nụ cười hiền lành nhưng trong ánh mắt đã có một tia nghi hoặc.

Bạch Mộc Cận làm bộ như không phát hiện, tiếp tục lấy lòng nói: "Thuốc này rất quý giá, Cận Nhi chỉ bị một vết thương nhỏ không cần dùng, nhưng thật ra đôi tay khéo léo của tổ mẫu có thể vẽ tranh, có thể trồng cây, nghe lão nhân trong phủ nói, tổ mẫu năm đó là đệ nhất tài nữ trong kinh, Cận Nhi còn mong chờ tổ mẫu có thể dạy đạo một hai, nếu là tay thật sự bị thương, Cận Nhi tính toán nhỏ nhất đã có thể thất bại!"

Thiên thu vạn cổ, vô luận là ai cũng đều thích nghe lời nói khích lệ. Huống chi Bạch lão phu nhân là người vô cùng kiêu ngạo về tài năng của mình.

Quả nhiên nghe xong lời này Bạch lão phu nhân trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, vỗ vỗ tay nàng, sau đó nói: "Cận Nhi nay càng giống lúc còn nhỏ, miệng giống như quét mật, quý linh tinh!"

"Đúng là, đại tiểu thư không hổ là cháu gái ruột thịt của lão phu nhân, tiền đồ sau này sẽ rất lớn!" Tôn mụ mụ ở một bên khen ngợi nói, nàng là nha hoàn hồi môn của Bạch lão phu nhân, theo nàng rất nhiều năm, là người hiểu biết tâm tư lão thái thái nhất, lời này vừa tăng bốc lão thái thái lại vừa khen ngợi Bạch Mộc Cận.

Bạch Mộc Cận hướng nàng cảm kích cười cười, sau đó lộ ra ánh mắt tựa như trẻ con quăn quýt cha mẹ với lão phu nhân tựa như thiết tình kính yêu vì tổ mẫu này.

"Tôn mụ mụ, nhận lấy được đi, là một phen tâm ý của Cận Nhu!" Lão phu nhân rót cục mở miệng nhận, Bạch Mộc Cận trong lòng vui vẻ, Tôn mụ mụ là người tinh tường tất nhiên sẽ không để cho nàng thất vọng.

Mà lão phu nhân quả nhiên cũng là người rất khôn khéo, mặc dù đã biết nàng là đang tăng bốc, dỗ nàng vui vẻ, nhưng không có thả lỏng cảnh giác, ăn mặc, chi phí của nàng cho tới bây giờ đều là Tôn mụ mụ một tay xử lý, người khác mơ tưởng động tay chân.

Tôn má má từ trong tay Uyên Ương tiếp nhận bình dược, mở ra nút lọ, nhẹ nhàng ngửi một chút, trong mắt nhất thời lộ ra một chút tinh quang, nhưng là che dấu rất tốt.

Nhưng biến hóa rất nhỏ này lại không có tránh được ánh nhìn chăm chăm vào nàng của Bạch lão phu nhân, tự nhiên cũng không có tránh được mắt Bạch Mộc Cận.

Bạch lão phu nhân làm bộ như vô tình hỏi một chút: "Tôn mụ mụ, thuốc này thích hợp trị liệu tay của ta?"

Tôn mụ mụ nhìn thoáng qua Bạch Mộc Cận, tựa hồ muốn từ trên mặt nàng nhìn ra chút gì, nhưng mà Bạch Mộc Cận vẫn là vẻ mặt tươi cười, giống như đang chờ đợi được khích lệ một phen, hoàn toàn nhìn không ra một tia kinh hoảng hay là gì khác.

Tôn mụ mụ đem nút lọ bịt kín, sau đó hỏi: "Đại tiểu thư, thứ cho già nô lăm miệng hỏi một câu, thuốc này ngươi là từ đâu có được? Thuốc này thuộc dạng thượng thừa, chỉ sợ giá trị cũng rất xa xỉ!"

Bạch Mộc Cận vừa nghe liền càng thêm cao hứng, cười nói: "Chính là tốt mới đưa tới cho tổ mẫu, nghe mẫu thân nói, thuốc này là nàng dùng số tiền lớn cầu được từ ngự y, ta cũng tính dùng cho mình nhưng nhìn tổ mẫu cũng bị thương, vẫn là trước mau cho tổ mẫu dùng mới phải! Ta tuổi còn nhỏ, miệng vết thương khôi phục cũng mau!"

Bạch lão phu nhân cùng Tôn mụ mụ nhìn nhau liếc mắt một cái, sau đó vừa cẩn thận nhìn biểu tình của Bạch Mộc Cận, hoàn toàn không có bộ dáng giải bộ, nếu thuốc này thật sự do nàng mua, hoặc là động tay động chân, ở trước mặt hai cái lão nhân tinh tường, hẳn là không đến mức trấn định như vậy.

Nàng biết rất rõ ràng, Tôn mụ mụ có nghiên cứu đối với dược lý, năm đó cũng bởi vì năng lực như vậy mới làm nha hoàn hồi môn của lão phu nhân, và lại nhiều năm như vậy đều thập phần được lão thái thái coi trọng.

Nếu không phải nàng làm, việc mua thuốc kia là Lục thị làm, Tôn mụ mụ trong lòng thở dài một hơi, nàng vốn là làm một phu nhân tốt, lại vốn dĩ cũng không tha người như vậy, vẫn là thân di a, tội gì làm bậy đâu!

Nhưng là lời này nàng không được qua lão phu nhân đồng ý, quả quyết sẽ không ở trước mặt Bạch Mộc Cận nói ra, bất động thanh sắc đem dược đặt ở một bên, sau đó cũng không nói gì nữa.

Vừa đúng lúc này, Lục thị mang theo Bạch Vân Hề đi đến, vừa vào Lục thị liền lôi kéo Bạch Vân Hề quỳ rạp xuống đất, biểu tình thập phần tự trách cùng hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Lục thị giải thích

"Lão phu nhân, xin thứ tội, thiếp thân suất nữa đã làm ra sai lầm lớn!" Lục thị nói xong còn nhìn thoáng qua Bạch Mộc Cận ngồi bên cạnh Bạch lão phu nhân.

"Nga? Tại sao lại nói lời ấy?" Bạch lão phu nhân bất động thanh sắc hỏi, ánh mắt lại nhìn cái tiểu bình sứ tinh xảo trên bàn.

Lục Ngưng Hương lập tức nói : "Sự tình là như vậy, hôm qua Cận Nhi bị thương, ta vội vàng cầm dược đến cho nàng, nghĩ đến dược kia là thuốc tiên trị liệu ngoại thương, nào đâu nghĩ đến dược thể nhưng sẽ có tác dụng phụ là làm cho làn da lưu lại vết sẹo!"

Nói xong chạy nhanh qua đem Bạch Vân hề kéo đến, vén cánh tay của nàng lên, nhìn thấy mặt trên có một miệng vết thương nhỏ nhỏ đã muốn khép lại, nhưng lại để lại vết sẹo màu nâu nhàn nhạt.

Lục thị vội vàng giải thích: "Nói đến cũng khéo, mấy ngày trước đây trên cánh tay Vân Hề cũng có một cái miệng vết thương nhỏ, ta liền cho nàng dùng dược này miệng vết thương quả nhiên hai ngày thì tốt rồi, ta cũng không có để ý nhiều, nhưng hôm nay Vân Hề đột nhiên nói miệng vết thương trên cánh tay nàng thể nhưng để lại một vết sẹo, ta vừa nghĩ đến là Cận Nhi cũng dùng, vết thương kia nhưng là ở trên trán a, cũng không sẽ hủy dung ? Ta vốn định đi lấy dược kia về lại nghe nói Cận Nhi đem đến nơi này nên chạy nhanh đến thỉnh tội !"

Nói xong lại nhìn Bạch Mộc Cận, đau lòng cùng thương tiếc nói : "Cận Nhi, ngươi không có chuyện gì chứ? Hôm qua có từng dùng thuốc này?"

Bạch Mộc Cận nghe xong lời này, chỉ biết Lục thị đã biết được tin tức, chạy tới bỏ cứu (dùng biện pháp để xoay chuyển tình hình), cho nên lập tức sợ hãi nhìn Bạch lão phu nhân, quỳ trên mặt đất nói : "Tổ mẫu, Cận Nhi không biết thuốc này vậy mà lại có hại, thỉnh tổ mẫu tha thứ! Dược này là của ngự y kê làm sao có thể làm cho người ta lưu lại vết sẹo đâu? Nhóm quý nhân trong cung chẳng lẽ dám dùng dược như vậy sao? Mẫu thân thể nhưng còn mất số tiền lớn đi cầu dược, sợ là ngự y cố ý lừa gạt Quốc Công Phủ đi?"

Nghi vấn liên tiếp, làm cho Lục thị trắng mặt, nàng vốn tưởng rằng lão phu nhân cho dù là phát hiện thuốc này có vấn đề thì cũng chỉ cần tìm lý do thoái thác tất nhiên sẽ làm cho Bạch Mộc Cận cùng Lão phu nhân đánh mất nghi ngờ, không tới Bạch Mộc Cận ngày thường hiền lành là thế nhưng lại suy nghĩ nhiều như vậy!

"Cận nhi nói có lý, không biết vị ngự y kê dược cho người là ai? Bản thân ta muốn hỏi hỏi hần có phải có tâm hại Phủ Quốc Công ta, có lẽ ngự y kê dược hần là sẽ không phải là không biết thuốc này làm cho người dùng lưu lại vết sẹo đi?" Lão phu nhân lạnh lùng nói.

Lục thị vừa nghe, tâm đầu hoảng, nếu là khai ra tên ngự y, chẳng phải là muốn vạch trần lời nói dối của chính mình hay sao? Dược của ngự y là dược tốt, bất quá nàng thêm một ít Cửu Lý Hương thảo, thảo dược kia xâm nhập vào da sẽ lưu lại vết sẹo.

"Lão phu nhân, kỳ thật. . . . . Kỳ thật thuốc này không phải là ta tự mình đến cầu, là lão gia sai người mua, về phần từ vị ngự y nào mua đến chỉ có lão gia biết!" Lục thị thấy tình huống như vậy liền lập tức đem Bạch Thế Tổ đẩy ra làm lá chắn, Lão phu nhân chắc là sẽ không đi đến hỏi lão gia, cho dù có hỏi, nàng dược sùng ái như thế Bạch Thế Tổ cũng sẽ che chở nàng.

Bạch Mộc Cận nhìn thấu mục đích của nàng, tự nhiên sẽ không để cho nàng trót lọt lừa dối, vì thế làm bộ như kinh ngạc nói: "Thuốc này nguyên là phụ thân đến a? Vậy lại càng không được, vị ngự y này dám công khai lừa gạt Ninh Quốc Công, tổ mẫu, ngài nên tra cho rõ ràng mới phải, nếu để cho người ngoài cho là Phủ Quốc Công ta dễ khi dễ, nếu thế sau này ai cũng đều có thể giẫm lên!"

Bạch lão phu nhân gật gật đầu, nhìn thoáng qua Bạch Mộc Cận có ý nhen ngời, sau đó nói : "Chuyện này xác thực nên tra rõ ràng, chúng ta đường đường là Phủ Quốc Công, há có thể cho phép người ngoài tùy ý khi nhục? Tôn mụ mụ, ngươi nhìn kỹ xem thuốc này, bên trong có cái gì thành phần, chúng ta cho dù muốn đi đòi một lời giải thích thì cũng phải có chứng cứ vô cùng xác thực!"

Tôn mụ mụ được chỉ thị của Lão phu nhân lập tức kiểm tra lại thuốc này, sau đó mới nói: "Thuốc này bản thân nó là vô cùng tốt, đáng tiếc bên trong tăng thêm một ít Cửu Lý Hương thảo, Cửu Lý Hương thảo này chính là đầu sỏ làm cho làn da lưu sẹo! Lão nô thật sự là kỳ quái, một chút dược tính của thảo dược này chỉ cần là hiểu chút lý cũng đều biết, ngự y như thế nào lại hồ đồ đến mức đem Cửu Lý Hương thảo để vào trong đó!"

Lời này của Tôn mụ mụ vừa nói ra, lưng Lục thị liền đổ mồ hôi lạnh, nàng vẫn là quá chú quan thể nhưng không nghĩ tới Tôn mụ mụ là người lợi hại như thế này, chỉ dựa vào khẩu giác có thể phân biệt ra thành phần dược.

Lục thị biết lúc này đây là không thể dễ dàng giải thích, nàng vụng trộm nhìn thoáng qua Bạch Mộc Cận, nha đầu kia cúi đầu quỳ gối bên chân lão phu nhân, không biết suy nghĩ cái gì, nhưng là mới vừa rồi nếu không phải nàng đột nhiên nói câu nói kia, lão phu nhân chắc là sẽ không truy tìm căn nguyên.

Lục thị thầm hận, trong lòng đã hướng Bạch Mộc Cận sinh ra hận ý càng sâu, đầu óc xoay chuyển, mới giựt mình sợ hãi đụng vào đầu, nói : "Lão phu nhân, chuyện này ắt hẳn là có người động tay động chân, ngự y cùng Phủ Quốc Công ta không thù không oán, làm sao cố ý kê đơn độc hại? Nhất định là trong phủ ta có người tâm ngoan thủ độc, thỉnh lão phu nhân minh xét!"

"Thật là tâm ngoan thủ độc, thế nhưng muốn dựa vào thuốc này hủy dung mạo của trưởng nữ Phủ Quốc Công ta, dung nhan của nữ tử là quan trọng nhất, người này tâm cũng độc ác lắm!" Bạch lão phu nhân nói xong, ánh mắt lạnh lùng mà nghiêm nghị nhìn Lục thị, làm cho Lục thị không khỏi sinh lòng khiếp đảm.

Lục thị cố gắng trấn định tâm thần một chút, nói : "Chỉ sợ không chỉ có Đại tiểu thư mà cả Vân Hề cũng nằm trong vòng tính kế, may mà Vân Hề là bị thương tại cánh tay và vết sẹo này cũng nhỏ, Cận Nhi cũng là may mắn thoát khỏi khó khăn a!"

"Lục thị, thuốc này là người bảo quản, cũng là người đưa cho Hề Nhi cùng Cận Nhi dùng người nên cho ta một lời giải thích hợp lý đi?" Lão phu nhân đứng lên, ánh mắt trở nên sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Bức bách Lưu thị tự đoạn một tay

"Lão phu nhân minh xét, làm sao ta có thể hạ độc hại Hề Nhi cùng Cận Nhi được? Nhất định là có người bố trí bầy vọng tưởng giá họa cho ta!" Lưu thị kiên quyết sẽ không thừa nhận, huống hồ lúc trước nàng cố ý làm cho trên tay Vân Hề lưu lại một vết sẹo, cũng là vì sau này có bị người chỉ trích thì cũng đem chính mình lược bỏ ra ngoài.

Bạch Vân Hề cũng chạy nhanh đến nói: "Tổ mẫu, mẫu thân từ trước đến nay yêu thương ta cùng với tỷ tỷ, làm sao có thể cam lòng hại chúng ta, ắt hẳn là có người gây khó dễ, tổ mẫu không cần bị người che mắt!"

"Muội muội yên tâm, tổ mẫu từ trước đến nay luôn nhìn rõ mọi việc, tuyệt không oan uổng cho người tốt, nhưng là tuyệt sẽ không bỏ qua cho người xấu!" Bạch Mộc Cận dịu dàng cười, chính là ý cười lại chưa đạt tới đáy mắt.

Bạch lão phu nhân nhìn Bạch Mộc Cận, sau đó nói: "Cận nhi, người quý làm cái gì, chuyện này từ đầu tới cuối, người đều là người bị hại, đến ngồi vào bên người tổ mẫu!"

Bạch Mộc Cận tràn ngập cảm kích nhìn Bạch lão phu nhân, nói: "Dạ, tạ tổ mẫu thương yêu!"

Bạch lão phu nhân lúc này mới nhìn Bạch Vân Hề cùng Lưu thị quý trên mặt đất, nói: "Lưu thị, người thân là chủ mẫu, cho dù thuốc này không phải do người động tay, nhưng là do người qua quýt, sợ sẩy nếu như Cận Nhi thực dùng thuốc này, chẳng phải cả đời liền bị hủy? Nếu như không thể tra ra là ai hạ độc thủ, người liền đi lĩnh gia pháp đi!"

Bạch lão phu nhân biết Lưu thị ở quốc công phủ đã muốn thâm căn cố đế (ví với cơ sở vững chắc không thể lung lay), trong chốc lát không thể động vào nàng, huống hồ việc này tuy rằng nàng biết là Lưu thị động tay chân, nhưng cũng không có chứng cứ rõ ràng, chỉ cần cho nàng ta điểm cảnh cáo, làm cho nàng ta ngày sau thu liễm một ít là được.

Lưu thị vừa nghe phải đi lĩnh gia pháp liền sợ hãi, đây cũng không phải là nói giỡn, dùng cây gậy lớn cầm đầu xước nắng rõ đánh năm mươi đại bản, nàng một nữ nhân gia làm sao chịu được thống khổ như thế?

Bạch Mộc Cận biết lời này của lão phu nhân vừa nói ra, Lưu thị đã được xem như vô tội mà thả ra, Lưu thị sẽ không đi lĩnh gia pháp, nàng ta sẽ tìm một cái kẻ chết thay, xem ra Bạch lão phu nhân cũng không có tính làm gì với Lưu thị.

Mặc dù có chút thất vọng, nhưng là để ý dự liệu bên trong, Bạch Mộc Cận biết, muốn làm sụp đổ Lưu thị nhất định phải hạ thủ ngoan độc, nhất kích tất trung (một kích liền trúng), làm cho nàng ta vĩnh viễn không có khả năng xoay người.

"Tổ mẫu, Cận Nhi cũng hiểu được mẫu thân không có khả năng kê đơn hại ta, tất nhiên là bên người nàng có người làm ra sai lầm, thuốc này quý trọng như thế, mẫu thân tất nhiên là phò thác người coi chừng cẩn thận, người bình thường không có khả năng lại gần được, người hạ độc hiển nhiên là người mẫu thân tín nhiệm a! Ai, người này tâm tư độc ác, làm người ta giận sôi, nếu mẫu thân không thể bắt được sẽ có hậu họa vô cùng!" Bạch Mộc Cận chủ động ra mặt thoát tội cho Lưu thị, nhưng mà cũng là vì làm cho Lưu thị tự đoạn một tay.

Nàng tuyệt không cho phép Lưu thị giao ra một người râu ria nào gánh tội thay, muốn nhẹ nhàng băng quơ mạng đi qua, cũng phải nhìn nàng có cho phép hay không.

Lưu thị nghe xong lời này, phần hận trong lòng khó có thể tiêu giảm, Bạch Mộc Cận khi nào thì trở nên giả dối như thế, mắt thấy nàng muốn giúp mình thoát tội thế nhưng lại muốn bức mình giao ra hạ nhân đắc lực, nguyên bản nàng có kế hoạch đem hạ nhân không an phận trong viện giao ra nay lại bị quấy rối.

"Cận Nhi nói có lý, Lưu thị, giữ lại tai họa như vậy tại bên người sau này nhất định có tình trạng hỗn loạn như vậy xảy ra, đến tốt cùng là ai, trong lòng người nhất định là biết đi?" Bạch lão phu nhân trong lời nói là cho Lưu thị thông điệp cuối cùng, không giao người có sức thuyết phục ra, cũng khó làm vui đi tức giận của Bạch lão phu nhân.

Hôm nay Lưu thị dám động thủ với Bạch Mộc Cận, khó bảo toàn ngày sau sẽ không hướng Bạch Mộc Thần khai đao, đây chính là Quốc Công Phủ trưởng tử, so với Bạch Mộc Cận uy hiếp đối với Lưu thị chỉ sợ là lớn hơn, bà dĩ nhiên muốn Lưu thị bị giáo huấn mà an phận thủ thường.

Tìm Lưu thị bị vấp ngang, lúc này chỉ có thể khí vút bỏ tốt để bảo toàn xe, cao thấp trong phủ ai cũng biết vật phẩm cùng được liệu quý giá của nàng đều là do Hồ mục mục bảo quản, trong lời nói của lão phu nhân cùng Bạch Mộc Cận chính là nhắm thẳng vào Hồ mục mục.

"Lão phu nhân nói có lý, được liệu của thiếp thân trước nay đều do Hồ mục mục bảo quản, trước đó vài ngày khi nàng vô ý hủy hoại một ít Dã Sơn Sâm ta đã răn dạy nàng vài câu, lại phạt nàng tự kiểm điểm, nghĩ đến nàng ghi hận trong lòng mới sử dụng độc kế, ta vốn nghĩ nàng là một lòng trung thành lại không ngờ tới lại tâm cơ khó dò, là thiếp thân quản giáo bất lực, thỉnh lão phu nhân trách phạt!" Lưu thị rốt cục cắn răng khai ra Hồ mục mục, món nợ này nàng toàn bộ tính lên trên đầu Bạch Mộc Cận.

Bạch Mộc Cận vừa lòng nở nụ cười âm thầm, trên mặt lại lộ ra thần sắc khổ sở, lầm bầm: "Thật sự là biết người biết mặt không biết lòng, Hồ muội muội thường ngày đối mẫu thân một lòng một dạ chịu một nhọc, thế nhưng không nghĩ tới cũng là người có lòng dạ riêng, làm ra hành động hạ tiện như vậy, Cận Nhi thật sự là trong lòng nguội lạnh, thương tiếc thay mẫu thân!"

Nàng muốn nói là, nàng thực đau lòng thay cho Hồ muội muội, làm chó săn cho Lục Ngưng Hương nhiều năm như vậy, thế nhưng cũng có thể dễ dàng bị chủ tử bán đứng như vậy. Ánh mắt đảo qua vài cái hạ nhân phía sau Lục thị, hơi lộ ra thần sắc không đành lòng, ám chỉ kết cục tương lai của bọn họ cũng là giống như vậy.

Mấy người hạ nhân giống nhau cũng thấy được phu nhân tâm ngoan thủ lạt như thế nào, đều âm thầm xiết chặt ngón tay, nếu không phải mọi người đều biết Hồ muội muội là người quản lý được liệu cùng tài vật quan trọng trọng tài thì người hôm nay bị đẩy đi gánh tội thay còn không phải là bọn họ thì còn là ai nữa.

"Ác nô Hồ muội muội thế nhưng là kẻ phản nghịch làm ra chuyện trái đạo đức như thế, Ninh quốc công phủ tuyệt không dung tha cho người dưới như vậy, kéo ra ngoài loạn côn đánh chết!" Bạch lão phu nhân thần nhiên liếc mắt một cái nhìn Lục thị cùng Bạch Mộc Cận nhẹ nhàng phán xét Hồ muội muội chết.

Lục thị tự nhiên không dám phát biểu ý kiến, nàng cũng sẽ không có dị nghị, nàng dĩ nhiên quyết định vứt bỏ Hồ muội muội, tuyệt đối cũng không giữ ở bên người nàng một người trong lòng tồn tại khúc mắc để ngày sau trở thành công cụ cho người khác đối phó chính mình.

Hồ muội muội không có mặt ở đây cứ như vậy mặc danh kỳ diệu đã kết thúc sinh mệnh đề tiện của mình, kiếp trước, nàng sống được dài hơn so với Bạch Mộc Cận a! Bạch Mộc Cận trong lòng thâm than, nhưng không có chút thương hại, Hồ muội muội là tâm phúc của Lục thị, năm đó hại chết mẫu thân cùng nàng thoát không khỏi liên quan.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Nhị đệ vô sỉ

Một ngày kia khi Bạch Mộ Thần đi học, Bạch Mộc Cận mang theo Uyên Ương cùng Hi Thước cần một ít điểm tâm nàng làm đến cho Bạch Mộ Thần, tất cả đều là món hân thích ăn.

Đây là lần đầu tiên sau khi trọng sinh Bạch Mộc Cận đến thăm đệ đệ của mình, nhớ rõ kiếp trước, nàng vừa mới lập gia đình không lâu, đệ đệ liền táng thân biển lửa, nàng nghĩ đến một hồi ngoài ý muốn đó chính là thương tâm, nhưng lại chưa bao giờ hoài nghi qua trong đó nhất định có âm mưu. Lục thị cùng Bạch Vân hề nhẫn tâm bày mưu kế hiểm độc không chỉ muốn Mộ thần bị mất tiền đồ mà còn muốn tính mạng của hắn.

Nàng vừa đi vào Thần Phong Uyển của Bạch Mộ Thần liền nghe thấy bên trong truyền đến tiếng cãi vã, thanh âm nghe được rất giống của Bạch Cao Hiên. Bạch Cao Hiên chính là song sinh đệ đệ của Bạch Vân Hề.

"Hừ, người so với ta chỉ lớn hơn một tuổi, dựa vào cái gì muốn ta khắp nơi thấp người một cái đầu, phương nghiên mực này ta muốn, nếu người không phục cứ việc nói cho phụ thân đi, nhìn hắn là tin người hay là tin ta!" Thanh âm của Bạch Cao Hiên mang theo mười phần kiêu ngạo, đáng vẻ bề vạ.

Thanh âm Trắng Mộ Thần lại không ương ngạnh như vậy, tao nhã nói: "Hiên đệ, phương nghiên mực này là mẫu thân có ý để lại cho ta, không thể cho người, ngày khác ta tìm cái tốt hơn cho nữa cho người, người không cần làm khó ta!"

"Phi. . . . . Ta cứ lấy đấy, hừ! Nếu người không cho ta liền nói cho phụ thân, nói người khi dễ ta, đánh vỡ nghiên mực của ta còn không chịu bồi thường!" Bạch Cao Hiên uy hiếp nói.

Uyên Ương cùng Hi Thước nghe xong, sắc mặt lập tức liền tức đến đỏ hết cả lên, Nhị thiếu gia cũng quá không phân rõ phải trái, ngày thường liền ý lão gia cưng chiều hắn, khắp nơi chèn ép Đại thiếu gia, không nghĩ tới vừa không nói lý lại còn khi dễ người như vậy.

Các nàng nói xong muốn đi vào, lại bị Bạch Mộc Cận ngăn cản, sau đó bên tai các nàng nói thầm vài câu, Hi Thước trên mặt vui vẻ, lập tức liền ly khai.

Bạch Mộc Cận mang theo Uyên Ương đi vào, hạ nhân trong viện đều đang xem náo nhiệt, không hề có ý muốn tiến lên khuyên nhủ. Bạch Mộc Cận biết mấy năm nay, người bên cạnh nàng cùng đệ đệ phần lớn đều là người của Lục thị, ít có tận tâm. Bên người nàng còn có Uyên Ương cùng Hi Thước là hai nha đầu từ phủ Thừa Tướng đưa tới đối nàng trung thành và tận tâm.

Mọi người vừa thấy Bạch Mộc Cận tiến vào, cũng không có để ý, dù sao vị Đại tiểu thư cũng chỉ là một người không tiền đồ, một chút tính nóng đều không có, chỉ sợ thấy Nhị thiếu gia cùng Đại thiếu gia cãi vã lại giúp đỡ Nhị thiếu gia nói chuyện cũng không chừng.

Bạch Mộc Cận tự nhiên đem tâm tư mọi người đều xem ở trong mắt, nhưng không thêm để ý, nàng đi qua hỏi: "Thần nhi, đây là làm sao vậy?"

Bạch Cao Hiên vừa thấy được Bạch Mộc Cận đi đến cũng không có chút ý tứ thu liễm, một phen bỏ nhào vào trên người Bạch Mộc Cận, nước mắt lưng tròng: "Đại tỷ, người tới thật đúng lúc, Thần ca ca khi dễ ta, hắn đập vỡ nghiên mực của ta thế nhưng còn không chịu bồi thường!"

Bạch Mộc Cận đã sớm biết chân tướng tự nhiên là sẽ không tin tưởng tên Bạch Cao Hiên thoát nhìn giống Thiên Sứ nhưng kỳ thật lại mang một bụng ý nghĩ xấu xa này, nhưng là nàng không có biểu hiện ra ngoài, chính là vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Cao Hiên cười nói: "Chỉ là một cái nghiền mực mà thôi, Hiên Nhi sẽ khóc lóc như thế nếu người khác thấy nhất định sẽ chê cười!"

Bạch Cao Hiên vừa nghe lời này liền kỳ quái nhìn thoáng qua Bạch Mộc Cận, ngày xưa hắn cùng Bạch Mộ Thần phát sinh tranh chấp vị Đại tỷ này đều là đứng về phía mình luôn muốn Bạch Mộ Thần khiêm nhượng cho đệ đệ.

Bạch Mộ thần cũng là sừng sốt, có chút nghi hoặc nhìn thoáng qua thân tỷ tỷ của mình, nhưng là hắn thực thông minh không có mở miệng nói chuyện.

Bạch Mộc Cận nhìn cực phẩm Đoan Nghiễn (nghiên mực Đoan Khê - một loại nghiên mực nổi tiếng ở Quảng Đông, Trung Quốc) mà Bạch Mộ Thần gắt gao nắm ở trong tay kia tựa hồ thập phần quý giá, nàng cũng đã nhìn ra, đây là đồ cưới của mẫu thân và vật vô cùng trân quý có tiền cũng chưa chắc đã mua được.

Bạch Cao Hiên không cam lòng lau nước mắt, sau đó nói: "Đại tỷ, nhưng là nghiên mực của ta bị hắn đập hư, ta muốn ca ca đem nghiên mực của hắn bồi thường cho ta thế nhưng ca ca không chịu!"

Việc này phải xem lại a, phương nghiên mực quý giá như thế mà là vật mà loại người như Bạch Cao Hiên nguoi xứng dùng sao? Thật sự là chê cười!

Bạch Mộc Cận nhìn thoáng qua Bạch Mộ Thần, trong mắt của hắn tựa hồ có điểm sợ hãi, bộ dáng giống như chính mình sẽ giúp đỡ Bạch Cao Hiên đoạt đi nghiên mực của hắn, xem ra trước đây nàng đích xác đã làm rất nhiều chuyện tình làm cho đệ đệ của mình trái tim băng giá.

"Hiên nhi, nghiên mực này là của Thần nhi, tỷ tỷ cho nguoi nghiên mực khác là được rồi, nguoi việc gì phải như vậy?" Trắng dâm bụt hỏi.

Bạch Cao Hiên cũng không phải là người không biết nhìn đồ vật, lần trước ở thư viện hắn chợt nghe tiên sinh nói nghiên mực của Bạch Mộ Thần là cực phẩm Đoan Nghiễn, có tiền cũng mua không được này nọ, hắn thêm nhỏ dãi đã rất lâu, cho nên mới cố ý để cho Bạch Mộ Thần làm hỏng nghiên mực của hắn rồi bắt hắn (BMT) phải đền thứ tốt cho mình.

Bạch Cao Hiên làm bộ ngây thơ nói: "Đại tỷ, tỷ là người hiểu rõ đệ nhất, nhưng là Hiên nhi cũng không muốn đại tỷ phải tốn kém, đệ dùng nghiên mực cũ của ca ca là được rồi tỷ mua cái mới đưa cho ca ca đi!"

Bạch Mộ Thần nghe xong quả thực sắp bị chọc giận đến chết, hắn quả thực không thể làm bộ nữa vì thế thờ phỉ phỉ nói: "Hiên đệ, nghiên mực này là mẫu thân để lại cho ta, tuyệt không thể cho uoi!"

"Nhưng là ca ca phá hỏng nghiên mực của ta, đó cũng là của mẹ ta cho ta mua, giá trị hơn một trăm lượng bạc, so với nghiên mực cũ của nguoi thì tốt hơn rất nhiều!" Bạch Cao Hiên cố ý hạ thấp giá trị nghiên mực của Bạch Mộ thần nghe giống như hắn lấy cái nghiên mực kia là ăn thiệt thòi rất lớn.\

Trong lòng Bạch Mộc Cận thầm lắc đầu, không hổ là con trai Lục thị, vừa âm hiểm lại vô sỉ, nàng cười tủm tỉm nói: "Hiên nhi nói rất đúng, nếu nghiên mực này của Thần Nhi không tốt tự nhiên không thể đổi với nghiên mực của nguoi, tỷ tỷ phải đi báo cáo mẫu thân, nói nàng mua cho nguoi một cái nghiên mực thật tốt, thiếu gia Phủ Quốc Công ta sẽ không thể ngay cả một cái nghiên mực tốt cũng dùng không nổi!"

Bạch Cao Hiên nghe xong lời này mặt mày đều nhăn nhó, hôm nay đại tỷ làm sao lại khác thường như vậy, hoàn toàn không giúp mình? Không được, hắn muốn nghiên mực này, nếu không nghiên mực hơn trăm lượng của hắn cứ như vậy bị quăng đi một cách vô ích sao?

Hắn đột nhiên đứng trên mặt đất khóc lên, kêu nói: "Đại tỷ cùng ca ca khi dễ ta, các nguoi xem ta tuổi còn nhỏ nên cầu kết bắt nạt ta, ta muốn nói cho phụ thân cùng tổ mẫu!"

Một bên khóc còn một bên hướng một nha đầu mặc quần áo màu xanh biếc, nha đầu kia là đại nha hoàn trong viện Bạch Mộ thần, gọi là Tiểu Lục, Tiểu Lục vừa thấy Bạch Cao Hiên như vậy, tâm tư vòng vo một chút, liền đứng ra nói: "Đại thiếu gia, ngài xin thương xót dứt khóa đem nghiên mực đưa Nhị thiếu gia đi, nếu nào loạn đến Lão gia cùng Lão thái thái, sợ là lại trách cứ Đại thiếu gia không hiểu chuyện, ngay cả đệ đệ nhỏ tuổi cũng không khiêm nhượng!"

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Nàng cũng không dễ bị gạt gẫm

Bạch Mộ Thần tội nghiệp nhìn thoáng qua Tiểu Lục, lại nhìn Bạch Mộc Cận, nước mắt nhanh chóng chảy ra, nhìn đắm đắm vào nghiên mực trong tay mình, không đành lòng mà chuẩn bị thỏa hiệp .

Nhưng Bạch Mộc Cận lại chắn phía trước hắn, ngồi xổm xuống đem Bạch Cao Hiên kéo đến, đồng thời nói: "Hiên đệ, nguoi hồ nháo như vậy, nếu bị phụ thân cùng tổ mẫu biết, chỉ sợ là sẽ bị phạt nha, vẫn là mau chút đứng lên đi!"

"Không, ta muốn các người bồi thường nghìn mực cho ta, bằng không ta sẽ không đứng lên!" Bạch Cao Hiên có thói quen chơi xấu người khác, luôn nghĩ rằng tất cả mọi người trong nhà đều sùng ái hắn, trước đây thật sự chính là như vậy, chẳng qua hiện tại Bạch Mộc Cận vừa thấy được tên tiểu tử liền cảm thấy chán ghét.

"Hứa mụ mụ, còn không đem Nhị thiếu gia kéo dậy, hần nháo thành thế này còn ra thể thống gì, truyền ra ngoài để người chê cười sao!" Bạch Mộc Cận thấy hắn không có ý nghe theo liền trực tiếp hướng vú em của Bạch Cao Hiên lên tiếng.

Hứa mụ mụ vốn là nhân nhả ở một bên xem cuộc vui, Nhị thiếu gia là người được sùng ái nhất nhà, ngày thường muốn cái gì có cái gì, cho dù có khi để Đại thiếu gia cũng không có người nói hần một câu không phải. Cho nên mụ căn bản là không có ý định quản Nhị thiếu gia.

"Đại tiểu thư, vẫn là người khuyên nhủ Nhị thiếu gia đi, nô tỳ cũng không bán lãnh lớn như vậy!" Hứa mụ mụ vốn không đem Bạch Mộc Cận để vào mắt, dù cho là đại tiểu thư con vợ cả, nhưng trong phủ hiện nay là do Lục thị quản lý, các nàng tự nhiên là nghe lệnh phu nhân.

Bạch Mộc Cận tuy rằng tức giận, nhưng lại không có biểu hiện ra ngoài, ngược lại lấy ánh mắt u ám nhìn chăm chăm Hứa mụ mụ, không mẫn không nhạt nói: "Hứa mụ mụ, mẫu thân cùng tổ mẫu đều phó thác cho người chăm sóc thật tốt thiếu gia, thế nhưng cho các người lại dạy hần làm ra hành động vô lý như vậy, nếu như truyền ra ngoài thể diện của Phủ Quốc Công ta sẽ ra sao? Các người hầu hạ Nhị thiếu gia, chỉ sợ một đám đều khó thoát khỏi tội này?"

Hứa mụ mụ vừa nghe sắc mặt quả nhiên thay đổi, tuy rằng nàng không đem Đại tiểu thư để vào mắt, nhưng Lão phu nhân cùng Lão gia cũng không phải người dễ gạt gẫm, nếu lão phu nhân nghe được chút gì, sợ rằng việc đầu tiên làm là trách phạt mình.

Vì thế nàng rơi vào đường cùng, chỉ có thể làm làm bộ đi khuyên Bạch Cao Hiên nói: "Nhị thiếu gia của ta, nghìn mực phu nhân mua là nghìn mực tốt, nghìn mực của Đại thiếu ra có tốt bằng hay không a?"

Lời này mặc dù là khuyên giải, nhưng trong giọng nói rõ ràng có ý khinh thường Bạch Mộc Cận hèn mọn, Nhị thiếu gia mặc dù nhỏ hơn một tuổi, nhưng là có phu nhân lo liệu việc nhà tương lai Phủ Quốc Công chỉ sợ là do Nhị thiếu gia làm chủ, chỉ là một nghìn mực mà thôi, so với Tước vị Quốc Công cùng tài sản thật sự là không đáng giá.

Bạch Mộc Cận sắc mặt đỏ lên, lại không có cách nào để phát tiết, Tiểu Lục ở bên cạnh kéo hần liền tiếp nói: "Đại thiếu gia, không bằng cứ đưa cho Nhị thiếu gia đi, náo loạn làm kinh động đến Lão phu nhân, người cũng không được lợi gì đâu!"

Bạch Mộc Cận trừng mắt liếc Tiểu Lục, nha đầu này quả nhiên là cái tai họa, đệ đệ mình sợ là sẽ bị nàng xúi giục đến yếu đuối mất.

Tiểu Lục nhìn thấy ánh mắt Bạch Mộc Cận trong lòng chợt lạnh, vị Đại tiểu thư này ánh mắt khi nào thì trở nên đáng sợ như vậy, nàng nuốt nước miếng không dám nói nữa.

Bạch Cao Hiên nghe xong lời khuyên của Hứa mụ mụ không chỉ không buông tha mà ngược lại càng thêm được một tác lại muốn tiến một thước, lần lần đứng lên tiến đến cướp đoạt nghìn mực trong tay Bạch Mộc Cận.

Còn hung ác nói: "Người làm hồng nghìn mực của ta không chịu bồi thường cho ta, ta đây cũng phá hư nghìn mực của người như vậy là được rồi!"

"Hiên đệ, người tốt nhất là đem nghìn mực buông ra đi!" Bạch Mộc Cận thân nhiên nói, trong ánh mắt mang một tia băng lãnh sắc bén.

Bạch Cao Hiên bị nàng nhìn thân thể đều cứng cả lại, ánh mắt của Đại tỷ u lãnh giống như ác quỷ, trông thật dọa người, hần dù sao cũng chỉ là đứa nhỏ mới tám tuổi, tuy rằng kiêu ngạo ương ngạnh, nhưng tâm tính còn không trầm ổn, cầm nghìn mực trong tay không biết nên quăng đi hay là nên trả lại cho Bạch Mộc Cận.

"Người. . . . . Các người đều khi dễ ta!" Bạch Cao Hiên nói.

Bạch Mộc Cận nhìn hần cười, vẻ mặt trào phúng, nói: "Trả lại nghìn mực cho Thần Nhi đi, mẫu thân tự nhiên sẽ vì người mà mua cái khác!"

Bạch Cao Hiên nghe xong lời này, lập tức tức giận, hần mới không nghe lời nói vô dụng này của Đại tỷ, mẫu thân hần là chủ mẫu Phủ Quốc Công hần cái gì cũng không sợ.

Vì thế đem nghìn mực giơ lên cao có ý muốn nện xuống đến, miệng còn nhe răng cười nói: "Hắc hắc. . . . . Ta không có được thì ai cũng đừng mong có được!"

"Dừng tay!" Một tiếng nói nghiêm khắc từ cửa truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 10: Đập hư nghìn mực được vua ngự ban

Bạch Cao Hiên nghe tiếng quát lớn xảy ra thành linh trong lòng cả kinh, tay liền buông lỏng ra, nghiền mực rơi xuống trên mặt đất, tuy rằng không có vỡ nhưng vẫn bị tổn hại .

Bạch Mộ Thần thấy vậy đau lòng bỏ nhào qua đem nghiền mực nhặt lên nâng ở trong tay, nhìn thấy thiếu mất một góc hốc mắt liền đỏ. Đây là bảo bối mẫu thân lưu lại cho hắn, hắn cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy mẫu thân, chỉ có thể nhìn nghiền mực ảo tưởng giọng nói, dáng điệu và nụ cười của mẫu thân.

Bạch Mộc Cận thấy đệ đệ như vậy, trong lòng cũng là đau xót, đứa nhỏ này nhất định là đang tưởng niệm mẫu thân đi? Tỷ tỷ như nàng thật là một tên hỗn đản ngu ngốc không hơn không kém, qua nhiều năm như vậy vẫn chịu sự che đậy của mẫu tử ba người kia chưa bao giờ chân chính quan tâm đệ đệ tuổi nhỏ của mình, cuối cùng còn làm cho hắn chết không minh bạch.

Nàng ở trong lòng yên lặng nhớ kỹ: Mộ Thần, cả đời này, tỷ tỷ dù phải liều tánh mạng cũng nhất định phải bảo hộ người chu toàn, vật nên thuộc về người tuyệt không bao giờ để người khác chiếm đi.

Lúc này Bạch Thế Tổ tiến vào, trợn mắt nhìn Bạch Cao Hiên, nói: "Ta ở bên ngoài nghe người ở đây hò nháo ồn ào, đây là đang náo loạn cái gì?"

Bạch Mộc Cận cùng Bạch Mộ Thần vừa thấy Bạch Thế Tổ lập tức cung kính hành lễ, cất tiếng nói: "Phụ thân!"

Bạch Thế Tổ gật gù đầu, không có biểu tình gì, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Bạch Cao Hiên, tiểu tử Bạch Cao Hiên này vừa nhìn thấy Bạch Thế Tổ, liền mếu máo, ánh mắt đỏ ửng, ủy khuất bỏ nhào vào trên đùi Bạch Thế Tổ, ôm thắt lưng hắn, nói: "Phụ thân, người đã tới, tỷ tỷ cùng ca ca cầu kết khi phụ Hiên nhi, Hiên nhi rất khổ sở!"

Ác nhân cáo trạng trước, Bạch Mộc Cận trong lòng cười nhạo, đáng tiếc là, những lời vừa này hắn là vừa lúc bị Bạch Thế Tổ nghe rành mạch hết cả đi? Hắn là như thế nào kêu ngạo ương ngạnh .

Bạch Thế Tổ vốn là ở bên ngoài nghe được Bạch Cao Hiên nói những lời không giáo dưỡng như vậy liền nổi trận lôi đình tiến vào chuẩn bị răn dạy hắn một chút, nhưng là nhìn tiểu nhi từ nước mắt lưng tròng bộ dáng ủy khuất, hắn thê nhưng lại mềm lòng .

Ngữ khí không tự giác lại hòa hoãn một ít, hỏi: "Người vì sao phải đập nghiền mực của Thần Nhi?"

"Phụ thân, không phải như người nghĩ, là ca ca ở học đường phá hư nghiền mực của ta , ta bất quá muốn hắn bồi thường cho ta một cái khác, hắn thê nhưng không chịu, đại tỷ lại giúp đỡ ca ca nói chuyện, Hiên nhi nhất thời bức bối nhưng chỉ là muốn làm cho ca ca nhận sai mới cố ý nói muốn đập nghiền mực chứ không có ý đập thật tuy nhiên lại bị phụ thân dọa cho kinh sợ mới không cẩn thận làm cho nghiền mực rơi xuống !"

Bạch Cao Hiên luôn mồm chỉ trích Bạch Mộ Thần cùng Bạch Mộc Cận ý lớn hiếp nhỏ, lấy nhiều khi ít, hắn chính là người bị hại ủy khuất, đáng thương.

Nói xong còn vụng trộm quay đầu nhìn thoáng qua Bạch Mộ thần cùng Bạch Mộc Cận, trong mắt lộ vẻ khiêu khích.

Bạch Mộ Thần muốn tiến lên biện bạch, lại bị Bạch Mộc Cận lặng lẽ kéo lại, Thần nhi hiện tại nói cái gì, cũng chưa dùng là, chỉ nhìn một cách đơn thuần Bạch Thế Tổ có phải hay không có thể đem tâm bài chính.

Trắng thế tỏ nhử mày, lại hỏi Bạch Mộ Thần: "Người làm hỏng nghiền mực của Hiên nhi ?"

"Phụ thân, không phải như vậy, ta bị Tiểu Hồ ngăn chân nên mới ngã xuống không nghĩ đến là ngã sấp nên mới đụng vỡ nghiền mực, Thần Nhi không phải cố ý !" Bạch Mộ Thần giải thích, giọng điệu có chút vội vàng xao động, tựa hồ rất sợ phụ thân hiểu lầm hắn.

Bạch Thế Tổ nhìn thoáng qua thư đồng Tiểu Hồ bên cạnh Bạch Cao Hiên chỉ thấy hắn co rúm lại một chút, liền hiểu được trong chuyện này nhất định là có ẩn tình.

Bạch Cao Hiên vừa nghe lời nói của Bạch Mộ Thần cũng không chờ Bạch Thế Tổ hỏi liền lập tức phản bác nói : "Ca ca, lời này của người là có ý nói Hiên nhi cố ý làm người đụng vỡ nghiền mực của ta sao? Người rõ ràng có sai trước lại còn muốn vu khống ta, uống công ta vẫn xem người là ca ca tốt nhất!"

"Người. . . . ." Bạch Mộ thần tức đến mức thở không ra hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn sưng huyết đỏ bừng, nhưng không biết nên nói cái gì để phản bác.

"Phụ thân, Thần Nhi không cẩn thận làm vỡ nghiền mực của Hiên Nhi xác thực là sai trước, đây chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, Thần Nhi cũng đã sớm đáp ứng muốn mua phương nghiền mực mới bồi thường, đúng không, Thần Nhi?" Bạch Mộc Cận mỉm cười nói, tựa hồ có ý định hòa giải.

Bạch Mộ thần đỏ cả hốc mắt, vì sao một đám đều đối xử với mình như vậy, rõ ràng là hắn không có sai , nhìn nghiền mực trong tay thiếu mất một góc, sự chua xót trong lòng trực tiếp bốc lên, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh nhưng không chịu rơi xuống!

Bạch Mộc Cận nhìn hắn như vậy thật sự rất đau lòng, nhưng lúc này lại không thể đi an ủi hắn, sau đó lại cầm nghiền mực trong tay hắn, kinh ngạc nói: "Ai nha, phụ thân, không tốt !"

Bạch Thế Tổ cả kinh, không biết nàng như thế nào đột nhiên nói lời như vậy, hỏi: "Có chuyện gì mà lại kinh sợ như thế?"

"Phụ thân đại nhân, nghiền mực này tựa hồ là của hồi môn của mẫu thân, chắc ngài cũng biết tổ phụ từ trước đến nay đều yêu thích nghiền mực, hoàng thượng ban cho ngoại tổ phụ không ít, nghiền mực này là mẫu thân lưu lại cho Thần Nhi, là vật ngự ban, nay bị Hiên Nhi đập hư , chẳng phải là tội đại

bất kính sao?" Trên mặt Bạch Mộc Cận bởi vì sợ hãi cùng lo lắng mà hơi hơi nhún lại, vẻ mặt không biết làm sao nhìn phụ thân của mình.

Bạch Thế Tổ đem nghiên mực kia lấy lại nhìn kỹ, quả nhiên là cực phẩm Đoan Nghiễn, chỉ bất quá hần trước giờ cũng không có gặp qua, cũng không biết nhĩ tử thế nhưng dùng nghiên mực tốt như vậy, nếu thật sự là vật ngự ban thì tội danh của Hiên Nhi lớn lắm.

Bạch Mộc Cận thấy trên mặt Bạch Thế Tổ lộ ra thần sắc khó coi liền nói tiếp: "Cận nhi nghe nói, năm đó Đông Vương thể tử cũng là không cẩn thận phá hỏng bình hoa gốm trắng được hoàng thượng ngự ban, kết quả là liên lụy cả Đông Vương bị biếm thành thứ nhân, còn Đông Vương thể tử sung quân đến Nam Cương, hần lại là cháu ruột của hoàng đế bệ hạ, nếu đổi thành Hiên đệ, cũng không biết sẽ có kết quả như thế nào!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Phụ thân thiên vị

Bạch Thế Tổ nghe xong lời này cũng kinh ngạc, một thân mồ hôi lạnh đổ ra, tuy rằng nguyên nhân Đông Vương bị phạt không đơn giản như vậy nhưng mỗi châm lửa thật là chuyện này.

Bạch Cao Hiên nghe xong cũng không cho rằng như vậy, hần hừ lạnh một tiếng, nói: "Tỷ tử hù dọa người, chỉ là một cái nghiên mực, mặc dù quý giá nhưng đập bể thì đã sao?"

"Im miệng, đồ bất tài!" Bạch Thế Tổ nghe xong lời này, lập tức nổi giận, thật là một kẻ không biết nặng nhẹ, nói như vậy nếu truyền ra ngoài, chỉ sợ cả Phủ Quốc Công phủ đều bị liên lụy.

Bạch Cao Hiên ủy khuất, bĩu môi nói: "Cha, sao ngài lại hung dữ với ta như vậy? Rõ ràng là Hiên nhi bị ca ca cùng tỷ tỷ khi dễ, người cũng không làm chủ cho Hiên Nhi còn mắng ta!"

"Không cần nói năng bậy bạ, phạt người trở về chép sách mười lần, không được gây chuyện thị phi!" Bạch Thế Tổ tuy ngoài miệng hung hăng, nhưng xử phạt lại như gãi ngứa, rốt cuộc vẫn là luyện tiếc con trai bảo bối của mình.

Nhưng Bạch Cao Hiên tựa hồ là bị ủy khuất rất lớn, nói: "Phụ thân bất công, thích ca ca không thích Hiên nhi!"

Thật là bất công, nội tâm Bạch Mộc Cận cười nhạo, chẳng qua lòng của hần luôn thiên vị Bạch Cao Hiên, phạm vào sai lầm lớn thế nhưng lại nhẹ nhàng bỏ qua, bất quá như vậy cũng tốt, chỉ có như vậy, Bạch Cao Hiên mới có thể phạm lỗi lớn hơn nữa, cho đến ngày lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

"Hứa mụ mụ, còn không đem Nhị thiếu gia mang về, nếu về sau Nhị thiếu gia tái phạm tất cả các người đều phải chịu phạt." Bạch Thế Tổ nghiêm khắc trừng mắt liếc hạ nhân hầu hạ Bạch Cao Hiên.

Hứa mụ mụ kinh sợ, chạy nhanh đến đem Bạch Cao Hiên mang đi, cũng không để ý hần la hét ầm ĩ cùng giãy dụa, trong lòng nàng rõ ràng, một khi chọc giận Lão gia, thiếu gia là nhĩ tử câu hần tự nhiên không có lỗi nặng gì, nhưng bọn nàng làm nô tài còn không may mắn như vậy.

Bạch Thế Tổ thấy Bạch Cao Hiên đã bị mang đi, mới hướng Bạch Mộc Cận cùng Bạch Mộ thần về mặt ôn hoà nói: "Phượng nghiên mực cũng chỉ là thiếu một cạnh nhỏ, phụ thân sẽ tìm người thế thân, Hiên Nhi tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, làm việc vô tâm không suy nghĩ, nếu các người vạch trần chuyện này với ngoại nhân chắc chắn là sẽ đưa tới tai họa cho Phủ Quốc Công, Cận Nhi cùng Thần Nhi nên lấy Phủ Quốc Công làm trọng mới phải!"

Lời này muốn khuyên bọn họ cầm miệng, ngậm bồ hòn làm ngọt, Bạch Mộc Cận thầm nghĩ lòng của phụ thân thiên vị cũng quá mức lợi hại a.

Bạch Mộ thần mồm mép giật giật, chung quy cũng không nói được cái gì, chính là ánh mắt lại hồng hồng, phiếm nước mắt, hần hướng Bạch Thế Tổ cúi mình vái chào, nói: "Vâng, hài nhi đã biết!"

Bạch Mộc Cận cũng hướng Bạch Thế Tổ hơi cong đầu gối, thần nhiên nói: "Phụ thân nói có lý, nói đến cùng ta và Thần Nhi đều là đích tôn của Phủ Quốc Công là con vợ cả, tự nhiên là phải nghĩ tới mặt mũi Phủ Quốc Công, nhưng Hiên đệ tựa hồ thực thích nghiên mực của Thần Nhi, nữ nhi là sợ hần không hiểu chuyện, lại gây ra chuyện không hay!"

"Người yên tâm, hần chắc chắn sẽ không sinh sự nữa nếu không ta cũng không tha cho hần! Hiên nhi còn nhỏ, các người làm ca ca tỷ tỷ hần là nên đem nghiên mực này đi tu sửa lại, giữ gìn hòa khí gia đình mới tốt!" Lời Bạch Thế Tổ nói ra đều là thiên vị Bạch Cao Hiên.

Bởi vì hần nhỏ cho nên có thể làm xằng làm bậy? Bởi vì hần nhỏ cho nên có thể khi dễ huynh trưởng và tỷ tỷ của mình? Rõ là chê cười, Bạch Mộc Cận đối người phụ thân vô lương tâm này thật sự là thất vọng cực độ, nhìn hần có một loại cảm giác ghê tởm giống Lý Kế Tông kiếp trước.

Nếu không phải tại người phụ thân vô lương tâm này nàng, Thần Nhi và nương làm sao có thể chết còn làm hại mình và thần nhi đều phải chịu kết cục thảm như vậy, nàng gặp chuyện không may cả Phủ Quốc Công chưa từng vì nàng mà giải oan, ngược lại công khai đoạn tuyệt quan hệ cha con với nàng không thừa nhận chính mình có một cái nữ nhi như vậy.

Bạch Mộc Cận tuy rằng phần nộ cùng căm hận nhưng lại đối hẩn duy trì tôn kính, nàng dịu dàng cúi đầu, nói : "Xin nghe theo lời dạy của phụ thân! Chính là nghiên mực cũng không thể tu sửa lại nếu bị thợ thủ công phát hiện lại lịch nghiên mực này chỉ sợ lại phức tạp!"

Nàng cũng sẽ không để cho Bạch Thế Tổ biết nghiên mực này tuy rằng trân quý nhưng cũng không phải vật phẩm ngự ban, nghiên mực Đoan Nghiễn chân chính chắn chắn Mộ thần sẽ không lấy ra dùng.

Bạch Thế Tổ vừa nghe cũng hiểu được lời này rất có lý thợ thủ công có thể chữa được nghiên mực này nhân lực hiển nhiên là bất phàm, nếu phát hiện nghiên mực này là vật ngự ban vậy không tốt .

Vì thế hẩn đem nghiên mực trả lại cho Bạch Mộ Thần, nói : "Thần nhi, sau này vật quý giá như vậy vẫn là không cần lấy ra sử dụng, giao cho mẫu thân người bảo quản, chờ người trưởng thành lại lấy ra sử dụng đi!"

Bạch Mộc Cận vừa nghe lời này trong lòng liền cả kinh, chính mình tựa hồ đã quên mất chuyện này, đồ cưới của mẫu thân nàng chỉ sợ đã đều ở trong tay Lục Ngưng Hương. Nhớ rõ năm đó khi mình lấy chồng đồ cưới mà mẫu thân lưu lại thế nhưng không còn lại bao nhiêu, Lục Ngưng Hương dùng đồ giả thay cho rất nhiều đồ vật quý giá, nhìn bề ngoài đồ cưới của nàng có hơn một trăm gánh nhưng thực tế lại không bằng một phần mười đồ cưới của mẫu thân.

Nếu nàng đã trọng sinh quyết không để cho khối tài sản này rơi vào trong tay Lục Ngưng Hương, cũng tuyệt không cho người trong Phủ Quốc Công chiếm được tiện nghi!

"Phụ thân, những vật Thần Nhi sở hữu đều là mẫu thân lưu cho hẩn tưởng niệm, chắc chắn hẩn sẽ bảo quản tốt không để chúng chịu chút tổn hại nào!" Bạch Mộc Cận cung kính trả lời.

Bạch Thế Tổ nghe xong cũng không mạnh mẽ ép buộc nhưng trên mặt lộ nét ngưng ngững , tựa hồ bất mãn đối với lời cự tuyệt của Bạch Mộc Cận.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bạch Mộ Thần cũng là một bụng ý nghĩ xấu xa

Sau khi Bạch Thế Tổ rời đi, Bạch Mộ Thần về mặt chân thành nhìn Bạch Mộc Cận, nói : "Tỷ tỷ, hôm nay cảm ơn người!"

"Sao lại nói lời ngu ngốc như vậy, ta và đệ là tỷ đệ cùng một mẹ sinh ra cảm tạ cái gì?" Bạch Mộc Cận tràn ngập thương tiếc nhìn đệ đệ của mình, trước đây nàng quả thật rất ngốc mới có thể trúng kế của người khác hại mình bất hòa với đệ đệ, đã không giúp hẩn ngược lại còn hại hẩn.

Bạch Mộ Thần tựa hồ đã nghe hiểu rõ về mặt vui sướng nhìn Bạch Mộc Cận, tỷ tỷ của hẩn cuối cùng cũng thông suốt rồi sao? Trước kia hẩn khắp nơi chịu ủy khuất, hướng tỷ tỷ cáo trạng, còn luôn bị nàng nói mình đa tâm, nghĩ đến hẩn nói dối, cuối cùng còn một lòng nói giúp tỷ đệ Bạch Vân Hề và Bạch Cao Hiến.

Bạch Mộ Thần lộ ra khuôn mặt tươi cười, nói: "Tỷ tỷ nói rất đúng!"

Tiểu Lục phía sau đứng ra, cười hi hi nhìn Bạch Mộ thần, nói: "Đại thiếu gia, nên đi thỉnh an thỉnh an Lão phu nhân, ngài đi học về cũng đã nửa ngày !"

Bạch Mộc Cận nhìn thoáng qua Tiểu Lục, nếu nàng nhớ không lầm nha đầu này chính là kẻ luôn luôn châm ngòi ly gián nàng cùng Bạch Mộ Thần đi?

"Nói rất đúng, Thần Nhi, thu thập một chút, tỷ tỷ hôm nay cùng người cùng người đi thỉnh an tổ mẫu!" Bạch Mộc Cận cười nói, nếu để Bạch Mộ Thần đi một mình không biết nha đầu này lại nghĩ ra ý nghĩ xấu xa gì làm cho Bạch lão phu nhân đối với Mộ Thần sinh lòng bất mãn nữa.

Nhưng là không đợi bọn nàng xuất môn thì Bạch Vân Hề thế nhưng mang người tới cửa , xem vẻ mặt khó chịu kia của nàng hiển nhiên là nàng biết chuyện Bạch Cao Hiến bị bắt nạt.

"Tỷ tỷ nguyên lai ở trong này a, ta vừa mới nghe Hiến nhi trở về khóc nói tỷ tỷ cùng Thần Nhi khi dễ hẩn, ta còn không tin, tỷ tỷ làm sao có thể là loại người ý lớn hiếp nhỏ được, Thần Nhi là đệ đệ của người, Hiến nhi cũng như vậy a, đúng không tỷ tỷ?" Bạch Vân Hề tựa tiểu phi tiểu nói, rõ ràng là chỉ trích Bạch Mộc Cận ý lớn hiếp nhỏ, khắt khe với nhi tử của mẹ kế.

Bạch Mộc Cận còn chưa nói thì nha đầu Xuân Nhi bên người Bạch Vân Hề đã mở miệng : "Nhị tiểu thư, ngài nghĩ như vậy, Đại tiểu thư cũng không nhất định sẽ nghĩ như vậy, lại nói Đại thiếu gia mới là đệ đệ cùng một mẹ với Đại tiểu thư quan hệ có khác nhau!"

Bạch Mộc Cận biết kẻ kiếp trước luôn mồm nói xấu mình là nha đầu ngang tàng này, trong lòng một trận tức giận nhưng lý trí vẫn kịp thời áp chế xúc động muốn qua xé nát Xuân nhi.

Nàng cười lạnh một chút, ánh mắt thẳng tắp nhìn Xuân nhi, nói: "Chú tử nói chuyện, một nô tài như người dám xen mồm vào sao? Bản thân ta không biết, Quốc Công Phủ khi nào thì có quy củ như vậy, ngay cả một nha đầu đều có thể thất lễ với Đại tiểu thư con vợ cả là ta sao !"

Xuân nhi trong lòng cả kinh, không nghĩ tới Đại tiểu thư thường ngày nhu thuận đến không tiền đồ thế nhưng cũng có tính khí này bất quá nàng là không sợ, có Nhị tiểu thư cùng Phu nhân làm chỗ dựa cho nàng thì việc gì phải sợ một Đại tiểu thư không có tiền đồ chứ?

Vì thế thẳng lưng nói: "Nô tỳ chính là ăn ngay nói thật thôi, nhưng thật ra Đại tiểu thư làm hại Nhị thiếu gia bị lão gia trách phạt nếu để Lão phu nhân biết được chỉ sợ kì này Đại tiểu thư phải chịu trách phạt đi?"

"Nô tài lớn mắt, người còn không biết tội của mình?" Bạch Mộc Caanh gầm lên một tiếng, làm cho vài người ở đây đều kinh ngạc nhảy dựng, trong lòng bồn chồn.

Xuân Nhi cũng là kẻ không biết sống chết, vốn được Bạch Vân Hề dặn dò phải luôn cố ý làm trái lại Đại tiểu thư, cho nên ngạnh cổ nói: "Nô tỳ không biết có tội gì?"

"Uyên Ương, người tới nói cho nàng, nàng phạm sai lầm gì?" Bạch Mộc Cận lười phải nói nhiều với một cái nô tài không biết thân phận.

Uyên Ương nghe theo khẽ mỉm cười đi lên, nói: "Thứ nhất, người bắt kính với chủ tử, đối với chủ tử thất lễ! Thứ hai, Nhị thiếu gia là Lão gia hạ lệnh trách phạt, cùng Đại tiểu thư vô can, người không phục, đó là không phục Lão gia!"

"Ta. . . . Ta không có, người không nên nói bậy nói bạ!" Xuân Nhi nghe xong lập tức khiếp đảm, nói chuyện cũng không lưu loát, hai tội danh này một khi chứng thực nàng khẳng định gặp chueeyen không hay, Phủ Quốc Công cùng Lão phu nhân luôn coi trọng quy củ, tuyệt đối sẽ không dung túng nàng.

"Một khi đã như vậy, vậy dựa theo gia quy, đem Xuân Nhi kéo ra ngoài đánh ba mươi đại bản, lại phạt lương nửa năm để răn đe!" Bạch Mộc Cận cũng mặc kệ những người khác phản ứng gì, nàng là đích tôn đích nữ, muốn phạt một cái hạ nhân đó là chuyện thường tình.

Xuân nhi vừa nghe thấy mình bị đánh vội vàng nhìn Bạch Vân Hề cầu cứu hi vọng nàng ra tay giúp mình.

Bạch Vân Hề nhìn thoáng qua Bạch Mộc Cận, nhu nhược nói: "Tỷ tỷ, Xuân nhi dù sao cũng là nha đầu của ta, người muốn trách phạt nàng chỉ sợ không hợp lý đi?"

Bạch Mộc Cận như là đột nhiên tỉnh ngộ, nói: "Nga. . . . Muội muội không nói thì bản thân ta cũng quên mất, Xuân Nhi là nha đầu bên người muội muội, chỉ sợ chỉ biết mang đến tai họa cho muội muội, muội muội là một người nhân từ không thể quản thúc hạ nhân chặt chẽ, ta làm tỷ tỷ tất nhiên giúp người giáo huấn nàng một chút, nếu không sẽ chỉ làm người khác nói Quốc Công Phủ Nhị tiểu thư không hiểu quy củ, dung túng hạ nhân bất kính với Trưởng tỷ cùng Phụ thân!"

Bạch Vân Hề bị khí thế bức nhân của Bạch Mộc Cận bức lui về sau hai bước, trong lòng sinh ra vài phần khiếp đảm, nhưng vẫn không nghĩ liền thỏa hiệp như vậy, nàng không cam lòng nói: "Tỷ tỷ. . . . Thật không có đạo lý, ta làm sao có thể dung túng hạ nhân đối với phụ thân bất kính? Chớ nên ngậm máu phun người!"

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thưởng phạt phân minh

Khóe miệng Bạch Mộc Cận gợi lên một chút ý cười tà mị, nàng cũng biết cái gọi là ngậm máu phun người sao, ánh mắt Bạch Mộc Cận trở nên lạnh lẽo sâu thẳm làm cho người ta vừa thấy liền sinh lòng sợ hãi, Bạch Vân Hề bị nàng nhìn đến nổi da đầu đều run lên.

"Muội muội nếu không muốn người khác hiểu lầm người bắt kính với trưởng tỷ cùng phụ thân thì nên mau chút chấp hành gia pháp đi, không cần vì một nô tài mà làm tổn hại đến thanh danh của mình!" Bất hiểu là tội lớn làm không tốt chính là thân bại danh liệt, ai sẽ lấy một nữ nhân bất hiểu về nhà chứ?

Bạch Vân Hề nuốt nước miếng, nói: "Nếu Đại tỷ khẳng khái muốn xử phạt Xuân Nhi muội muội cũng không ngăn trở, tỷ tỷ dù sao cũng là Đại tiểu thư Phủ Quốc Công nói chuyện làm việc đều có đạo lý!"

Đây là khiêu khích trắng trợn cho dù hôm nay Bạch Mộc Cận muốn đánh Xuân Nhi cũng phải gánh vác tội danh vô tình, sau này nàng có muốn lấy lòng người khác chỉ sợ cũng rất khó khăn.

"Lời này của muội muội là sai lầm rồi, không phải ta khẳng khái muốn xử phạt Xuân Nhi mà là muội muội quản giáo hạ nhân không nghiêm mới khiến Xuân Nhi phạm phải sai lầm, nói năng lỗ mãng, Phủ Quốc Công ta sao có thể dung túng cho một nô tài như vậy được? Người tới, đem Xuân Nhi mang xuống đánh!" Bạch Mộc Cận nói lời lẽ chính nghĩa, bọn hạ nhân trong lòng đều nổi lên một ít khác thường, vị Đại tiểu thư này lúc trước rất nhất gan, nhưng hôm nay lại có vài phần khí độ của trưởng nữ Phủ Quốc Công.

Ai cũng không cảm thấy Bạch Mộc Cận xử phạt Xuân Nhi là sai, dù sao nha đầu kia rất không biết cấp bậc lễ nghĩa, thế nhưng ở ngay trước mặt chống đối Đại tiểu thư dù là người chủ tử nào cũng không dung thứ cho nàng.

"Nhị tiểu thư, cứu ta , ô ô. . . . ." Xuân Nhi rốt cục đã sợ, nhìn không được mở miệng cầu cứu Bạch Vân Hề, nhưng Bạch Vân Hề nào dám cứu nàng vì một nha đầu mà phải mang trên lưng tội danh bất kính trưởng tỷ cùng phụ thân nàng cũng không ngốc như vậy.

Vài thô sử nha hoàn trong viện Bạch Mộc Thần lập tức tiến lên, lúc trước Bạch Vân Hề cùng Bạch Cao Hiên ý được sủng ái mà đối với hạ nhân trong viện Bạch Mộc Thần đều thực không tốt, thường xuyên dung túng cho hạ nhân đến khi nhục bọn họ,, bọn họ đi lĩnh chi phí ăn mặc cũng sẽ bị trách móc, hiện tại có cơ hội báo thù tự nhiên tích cực vô cùng.

"A. . . . ." Mọi người ra tay không hề thương tiếc, mạnh mẽ lôi kéo, ẩn giữ kì này Xuân Nhi ăn không ít thiệt thòi, thời điểm đánh bằng đại bản cũng không hề tiếc rẻ khí lực, dù sao cũng đã có Đại tiểu thư đảm đương cho dù phụ nhân trách cứ cũng có Đại tiểu thư gánh vác!

Nhìn đại bản đánh xuống tầng tầng lớp lớp Bạch Vân Hề ngay cả xem cũng không dám xem liếc mắt một cái, tay nắm thật chặt, chỉ dám dùng ánh mắt trừng Bạch Mộc Cận.

Bạch Mộc Cận lại nhàn nhàn nói: "Thần Nhi, gọi người châm trà, thế nào muối muối người dùng không?"

Bạch Mộc Thần nhìn thoáng qua Bạch Mộc Cận, lập tức tươi cười hiểu ý mà gọi người châm trà, Bạch Mộc Cận đương nhiên là khí định thần nhàn vừa nghe tiếng kêu thảm thiết của Xuân Nhi vừa uống trà, chỉ có sắc mặt Bạch Vân Hề lúc trắng lúc xanh.

Rốt cục nhìn không được đem ly trà đập xuống đất, tức giận nói: "Loại trà thế này cũng lấy ra cho ta uống, ca ca thật là không xem muối muối ta ra gì!"

"Muối muối, tách trà này là tổ mẫu ban cho ta, người đập hỏng rồi ta biết ăn nói sao với tổ mẫu đây?" Bạch Mộc Thần cũng không phải dễ khi dễ , tuy rằng rất muốn cười, nhưng lại cố ý làm ra vẻ mặt khó xử nhìn Bạch Vân Hề.

Bạch Mộc Cận cười thâm đệ đệ của nàng quả nhiên cũng không phải người lương thiện, tốt lắm, quá thiện lương thì không cách nào tồn tại ở Bạch phủ.

Bạch Vân Hề bị lời nói này của Bạch Mộc Thần làm cho vẻ mặt càng thêm khó nhìn, nhìn nhưng mãnh võ trên mặt đất không biết nên làm thế nào cho phải, gấp đến độ đành phải đáng thương nhìn Bạch Mộc Thần nói: "Ca ca, Hề Nhi không phải cố ý , ca ca chớ trách ta được không?"

Lúc này lại thông minh làm ra vẻ mặt đáng thương cầu xin tha thứ, cổ kiêu ngạo cùng đáng vẻ bề bề lúc trước hoàn toàn biến mất, Bạch Vân Hề này quả nhiên là kẻ giả tạo ngay từ nhỏ.

Bạch Mộc Thần đã sớm nhìn thấu bộ mặt thật của Bạch Vân Hề tự nhiên bất vì sở động, chỉ khó khăn nói: "Ai. . . . . Bản thân ta không nghĩ sẽ trách muối muối nhưng lại sợ tổ mẫu sẽ trách phạt ta, không bằng muối muối cùng ta đi gặp tổ mẫu giúp ta giải thích một chút đi?"

Bạch Mộc Cận nghe xong trong lòng dứt khoát vì đệ đệ mình mà vỗ tay khen hay , nhìn Bạch Vân Hề kia mang vẻ mặt như nuốt phải ruồi bọ liền đã cảm vô cùng dễ chịu.

Chén trà kia làm sao có thể do tổ mẫu ban cho được, bất quá là lúc ấy có người tặng mấy bộ trà cụ, tổ mẫu đều phân cho mỗi người một bộ, cũng không tính là đặc biệt ban cho ai, cho nên dù có hỏng cũng không có gì đáng ngại.

"Đại thiếu gia, Đại tiểu thư, ba mươi đại bản đã đánh xong , Xuân Nhi đã hôn mê bất tỉnh!" Quế muội muội tiến lại bẩm báo, trên mặt không che dấu mà hưng trí bừng bừng giống như đánh Xuân Nhi như thế làm cho nàng thật thoải mái.

Bạch Mộc Cận gật gật đầu, sau đó nói : "Mấy vị muội muội vất vả rồi, mỗi người thưởng một trăm đồng!"

Quế muội muội nghe thấy thế nhưng còn có thưởng trên mặt liền càng thêm vui mừng , Uyên Ương được lệnh lập tức liền lấy trong bao ra một ít bạc vụn, đưa cho Lan muội muội (chỗ này cũng không rõ lắm tại sao lại là Lan muội mà ko phải Quế muội nhưng do bản gốc ghi vậy nên mình ko sửa) để nàng đem xuống phân chia cho mọi người.

"Cám ơn Đại tiểu thư ban thưởng!" Quế muội muội nhanh chóng vái tạ, không tự kìm hãm vui mừng được, tiền tiêu vật hàng tháng của thô sử nha hoàn các nàng chỉ có ba trăm đồng, không nghĩ tới hôm nay chỉ là đánh người khác ba mươi đại bản liền được ban thưởng một trăm đồng,nàng làm sao có thể không vui vẻ cho được.

Bạch Mộc Cận cười cười, nói: "Không cần cảm tạ, sau này phải tận tâm hầu hạ Đại thiếu gia thật tốt, chỗ tốt của các người không thiếu đâu!"

"Ai, chúng nô tỳ nhất định tận tâm tận lực hầu hạ đại thiếu gia, tuyệt không dám chậm trễ!" Quế muội muội vội vàng đáp, cười hi hi lui xuống làm việc .

"Tỷ tỷ trái lại rất giỏi đối nhân xử thế, hừ!" Bạch Vân Hề xem thường nhìn Bạch Mộc Cận bắt đầu thu mua lòng người, nàng ta tất nhiên sẽ không thuận theo ý Bạch Mộc Cận.

"Lời này của muối muối bản thân ta không hiểu , đối đãi hạ nhân tự nhiên là thưởng phạt phân minh, có công thì thưởng, phạm lỗi phải phạt thì hạ nhân mới có thể tận trung mà hoàn thành cương vị của mình, hay là ngay cả đạo lý đơn giản như vậy muối muối cũng không hiểu?" Lời này của Bạch Mộc Cận không chỉ nói cho Bạch Vân Hề nghe mà cũng là nói cho tất cả hạ nhân ở đây nghe .

Hôm nay nàng đánh Xuân Nhi Bạch Vân Hề muốn nàng gánh trên lưng ác danh trách móc hạ nhân nặng nề thì nàng càng muốn làm cho hạ nhân biết Đại tiểu thư cũng không phải người không phân tốt xấu, chỉ cần làm tốt bổn phận sẽ được ban thưởng.

"Lời này của Cận Nhi rất có lý, không hổ là nữ nhi Phủ Quốc Công ta!" Ngoài viện đến âm thanh tán thưởng làm cho tất cả mọi người trong viện kinh sợ.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Ác nhân luôn cáo trạng trước

"Thình an tổ mẫu!" Bạch Mộc Cận, Bạch Vân Hề, Bạch Mộ Thần đồng thời đứng dậy hướng Bạch lão phu nhân dập đầu.

Bạch lão phu nhân trầm ngâm trong chốc lát, ngồi vào vị trí chính giữa gian phòng, nói : "Đều đứng lên đi!"

"Ta nghe nói hôm nay Hiền Nhi nháo loạn một hồi ngay cả Phụ thân các người đều bị kinh động , rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?" Bạch lão phu nhân quét mắt liếc nhìn, hỏi.

Bạch Vân Hề không đợi tỷ đệ nàng nói dẫn đầu đứng ra nói : "Tổ mẫu, Hề Nhi cũng là vì chuyện này mà đến đây! Vừa rồi Hiền Nhi trở về viện mà khóc nói ca ca quá vớ nghiên mực của đệ ấy còn không chịu bồi thường tỷ ty lại cáo trạng với Phụ thân nói Hiền Nhi cố tình gây sự, Phụ thân liền phạt Hiền Nhi chép sách!"

Bạch lão phu nhân vừa nghe sắc mặt quả nhiên âm trầm một chút, nhìn Bạch Mộ Thần đang cúi đầu không nói gì, Đại tôn tử thật là không chịu thua kém , vì thế thanh âm vững vàng hỏi: "Thần Nhi, người nói có phải chuyện như vậy hay không?"

Bạch Mộ Thần nhìn thoáng qua Bạch Mộc Cận nhận được ánh mắt ủng hộ của nàng liền không kiêng ngạo không siểm nịnh nhìn phía Bạch lão phu nhân thi lễ, nói : "Tổ mẫu, sự tình cũng không phải như thế. Ở trong trường học, con bị Tiểu Hồ ngăn chân nên mới vấp ngã vì thế mới không cẩn thận làm vỡ nghiên mực của Hiền đệ, con đã đáp ứng sẽ mua cái tốt hơn bồi thường cho hắn, nhưng Hiền đệ một mực đòi lấy nghiên mực mẫu thân lưu lại cho con thế nên con không chịu, hắn liền quăng vỡ nghiên mực của con bị phụ thân nhìn thấy mới trách phạt hắn !"

Bạch lão phu nhân còn chưa mở miệng, Bạch Vân Hề liền nóng nảy cướp lời : "Huynh nói vậy, Hiền Nhi nhu thuận từ nhỏ, ngày thường cũng tôn trọng ca ca, người thế nhưng vu hãm hắn!"

"Muội muội đừng vội, lúc này người cũng không có ở đây, có chỗ hiểu lầm cũng là đương nhiên, tổ mẫu sẽ hỏi cho rõ ràng lúc ấy muội tự nhiên liền minh bạch, nhưng đừng ở trước mặt tổ mẫu hô to gọi nhỏ làm mất cấp bậc lễ nghĩa!" Bạch Mộc Cận không nhanh không chậm nói, tựa hồ thật sự suy nghĩ cho Bạch Vân Hề.

Bạch lão phu nhân nghe xong lời này lập tức trừng mắt liếc Bạch Vân Hề, thật là không ra thể thống gì, vậy mà dám ở trước mặt bà làm việc không đúng mực như vậy, vì thế nói : "Cận Nhi nói có lý, nhưng chỉ là một cái nghiên mực thì vì sao Hiền Nhi một mực đòi lấy nghiên mực của Thần Nhi?"

"Bởi vì . . . . . Bởi vì đó là cực phẩm Đoan Nghiễn được tổ phụ cất kỹ, nhi tử vốn dĩ không tính để bụng chuyện này nhưng nghiên mực kia lại do mẫu thân lúc sinh thời lưu lại cho nhi tử, Thần Nhi không nỡ bỏ!" Nói xong hốc mắt Bạch Mộ Thần liền đỏ nay nghiên mực kia thiếu một góc hắn đau lòng còn không kịp nữa là.

Bạch lão phu nhân thấy thế trong lòng một trận chua xót, đứa nhỏ này vừa sinh ra đã không có mẫu thân, đáng thương . Vì thế cũng đỏ mắt, nói : "Hài tử ngoan đừng thương tâm, chuyện này cũng không thể trách người, là do Hiền nhi không hiểu chuyện, phụ thân người trách phạt rất đúng, sau này nếu hắn tiếp tục như vậy ta cũng không tha cho hắn!"

"Tổ mẫu. . . . . Người không cần bị các nàng lừa, rõ ràng là bọn họ khi dễ Hiền Nhi, nghiên mực của Hiền Nhi cũng là mẫu thân mua cho trị giá hơn một trăm lượng bạc!" Bạch Vân Hề thấy tổ mẫu che chở Bạch Mộ Thần liền tức giận .

Bạch lão phu nhân nghe xong lời này ngay tức khắc nổi trận lôi đình, nói: "Lớn mật, dám nói ta như vậy, quy củ của người là do ai dạy? Quả nhiên là thứ nữ, còn không đi xuống cho ta, sau này không cho phép các người đến viện của Thần Nhi mà náo loạn!"

Bạch Vân Hề bị Lão phu nhân trách cứ như vậy lập tức đáng thương khóc, lại bị mụ mụ bên cạnh kéo xuống, ghé vào bên tai nói thầm vài câu Bạch Vân Hề mới thu hồi bộ dạng tức giận bất bình, quỳ trên mặt đất nói : "Tổ mẫu, Hề Nhi sai rồi, thỉnh tổ mẫu không nên tức giận!"

"Muội muội như vậy mới đúng nha, tổ mẫu cùng phụ thân đều là người biết phân biệt phải trái không hề oan uổng ai, nếu muội náo loạn thì chính là không tuân theo sự dạy dỗ của phụ thân, bất kính với tổ mẫu, truyền ra ngoài người khác đều cho rằng Phủ Quốc Công ta không có giáo dưỡng!" Bạch Mộc Cận đi qua đi kéo kéo Bạch Vân Hề, về mặt thành ý khuyên giải.

Lời này rơi vào lỗ tai Bạch Vân Hề hi lại biến thành lời trào phúng, nàng tức giận hất tay Bạch Mộc Cận tròn mắt nhìn nàng (BMC), nói : "Không cần đại tỷ ở đây giả nhân giả nghĩa!"

Bạch Mộc Cận tựa như bị kinh sợ liền lui ra sau về mặt úy khuất nhìn Bạch lão phu nhân, tỏ ý bản thân mình thật không biết phải làm sao, thờ dài một tiếng thối lui đến bên cạnh.

Bạch lão phu nhân vốn dĩ bởi vì Bạch Vân Hề nhận sai mà bình ỗn lại lửa giận, nay vì lời này mà lửa giận bỗng chốc tăng vọt, đứng bật dậy nói : "Cận nhi nói rất đúng, người thật không biết lớn nhỏ trong mắt không hề có trường bối, đối với Trường ty cùng Phụ thân cũng không kính trọng, sẽ chỉ làm mất mũi Phù Quốc Công ta mất hết, công lao mà tổ tiên Ninh Quốc Công dùng tánh mạng đánh đổi cũng không thể bị hủy trong tay con cháu bất tài vô dụng như ngươi, phạt ngươi cầm tức một tháng nghiền ngẫm lỗi lầm của mình!"

"Tổ mẫu. . . . ." Bạch Vân Hề còn muốn tranh cãi lại bị Lan mục mục bên cạnh ngăn lại, nàng biết đây là mưu kế của Bạch Mộc Cận nhưng lại vô năng phản kháng.

Lan mục mục mang theo Bạch Vân Hề lui xuống , trong lòng Bạch Mộc Cận thầm nghĩ Bạch Vân Hề hiện tại chỉ là đứa nhỏ mười tuổi có chính nàng như thế nào cũng không thấy thú vị, đợi vài năm nữa sẽ cho nàng nếm thử đau khổ lúc trước của mình cũng không tệ.

Những kẻ này nàng muốn từng bước từng bước tra tấn chúng từng chút một, đau đớn cho hả hê đến cuối cùng sẽ tiến tất cả xuống Địa ngục mới có thể trút hết mối hận trong lòng nàng.

"Tổ mẫu, ngài uống một ngụm trà đi, đừng tức giận làm ảnh hưởng đến thân thể, gần đây hài nhi có học qua trà nghệ ngài nếm thử xem thế nào!" Bạch Mộc Cận đem trà ngon mình vừa ngâm xong cung kính đưa cho Tôn mục mục để nàng chuyển đến Bạch lão phu nhân.

Lão phu nhân luôn là người đa nghi toàn bộ ăn mặc chi tiêu đều phải qua tay Tôn mục mục mới có thể yên tâm, Tôn mục mục cười đem nước trà đưa cho Lão thái thái, nói : " Trà này vừa cầm là hương thơm liền xông vào mũi, lão thái thái người xem, thế nhưng còn có cánh hoa, thủ nghệ của Đại tiểu thư quả thật rất tốt!"

Lão thái thái nhẹ nhàng ngửi một chút, nhất thời cảm thấy thần thanh khí sảng, nhin không được nhấp một ngụm, hương trà và hương hoa hòa quyện với nhau làm cho người ta không khỏi sinh ra cảm giác lưu luyến.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Pha trà lấy lòng tổ mẫu

"Quả thực là trà ngon, chẳng biết Cận Nhi là làm như thế nào?" Bạch lão phu nhân hỏi.

"Tổ mẫu khen nhầm rồi, trà này nước pha trà chính là sương trên nụ hoa hứng được vào lúc sáng sớm, tươi mát và thơm nhất, lá trà bất quá là trà Long Tĩnh hái trước tiết Cốc Vũ, thực sự cũng không tính là quá tốt, nhưng phối hợp thêm một chút lá bạc hà và hoa kim ngân đã qua sao chế, liền khiến cho mùi hoa và hương trà bổ sung cho nhau rất tốt, hơn nữa bạc hà hương vị thanh mát, dùng để pha trà trong ngày mùa hè khô nóng, có thể thanh nhiệt hạ hỏa, khiến cho tinh thần thoải mái tinh táo!" Bạch Mộc Cận đem quá trình pha trà nói ra, quả nhiên là hao tổn tâm tư.

Bạch lão phu nhân lại uống thêm một ngụm, quả nhiên thấy con tức Bạch Vân Hề gây ra lúc này đều tiêu tán, cười nói: "Cận Nhi thực sự là tâm tư linh xảo, bất quá sao trùng hợp mang đến chỗ Thần Nhi ở đây?"

"Lá trà này chính là mới chế xong không lâu, con nguyên muốn đưa đến chỗ tổ mẫu, nhưng là sợ thiếu hoàn thiện, nên trước hết vội đem tới cho Thần đệ đệ thử xem, hần ngày mùa hè đọc sách, nếu có nước trà nâng cao tính thần, cũng là hữu ích vô hại, nếu như hần uống thấy được, con đây cũng có thể yên tâm đưa cho tổ mẫu và phụ thân thưởng thức!" Bạch Mộc Cận giải thích.

Nàng cũng không thể nói rõ mình chính là đưa tới cho Bạch Mộ Thần trước, như vậy sẽ chỉ làm lão phu nhân cảm giác mình ở trong lòng nàng địa vị không cao, thế nhưng trước hết nghĩ đến đệ đệ của mình, mà đã quên tổ mẫu và phụ thân.

Bạch lão phu nhân vừa nghe, quả nhiên lộ ra nụ cười vui mừng, nói: "Cận Nhi thực sự là hiếu tâm, cũng hiểu được đúng mực, đối với Thần Nhi cũng rất dễ bụng, tổ mẫu thật cao hứng!"

Bạch Mộc Cận khiêm tốn nói: "Tổ mẫu thích, Cận Nhi liền thỏa mãn rồi, như thế một lát nữa con trở lại lấy một túi, đưa đến cho tổ mẫu!"

"Hảo hảo, trà này uống quả thực ngon miệng dễ chịu, môi còn lưu hương !" Bạch lão phu nhân cười híp mắt, bà luôn thích nhất những việc phong nhã, có thể uống thứ trà tốn nhiều tâm tư như vậy, tự nhiên vui vẻ.

"Tổ mẫu, trà này quả nhiên uống ngon, con luôn luôn không thích trà ướp hoa, thế nhưng trà này lại khiến cho Thần Nhi yêu thích không buông tay đó!" Bạch Mộ Thần khéo léo nói, vẻ mặt ngây thơ cười tươi.

Bạch lão phu nhân cũng cười nhìn hần, nói: "Ty ty ngươi để ngươi có thể đi học cho giỏi, mất tâm tư như thế, ngươi không nên chịu thua kém, chớ để phụ lòng nàng!"

"Lời của tổ mẫu, tôn nhi nhớ kỹ, tất nhiên học tập giỏi giang, tương lai làm rạng rỡ tổ tông!" Bạch Mộ Thần lời thề son sắt mà nói.

Bạch lão phu nhân nghe xong lời này, tự nhiên mừng rỡ, Bạch gia quốc công tước vị tuy rằng đã đủ danh vọng, nhưng làm quốc công quá nhiều năm, trong lòng bà cũng nghĩ nếu như có thể xuất ra một ít con cháu không chịu thua kém, có năng lực phong hầu bá tước đem Bạch gia phát dương quang đại thì càng tốt hơn.

"Thần Nhi thật là có chí khí, tổ mẫu tin tưởng người nhất định có thể để cho Ninh quốc công phủ chúng ta nâng cao một bước!" Bạch lão phu nhân cười nói.

Bạch Mộc Cận âm thầm buồn cười, xem ra tổ mẫu này của nàng cũng là một người có dã tâm, tước vị quốc công như vậy vẫn chưa vừa lòng, sợ rằng trong lòng muốn phong hầu bá tước nữa sao?

Bạch Mộc Cận trên mặt lại phải tán tụng Bạch lão phu nhân: "Tổ mẫu có phúc khí nhất, tất nhiên sẽ được đền bù mong muốn!"

"Đúng vậy, tổ mẫu nhìn tựa như Quan Thế Âm nương nương trong tranh, nghĩ đến tổ mẫu lúc còn trẻ, tất nhiên là kinh thành đệ nhất mỹ nhân!" Thần Nhi lúc này càng nói càng hăng, đem Bạch lão phu nhân càng thổi phồng lên.

"Ha ha. . . Lão thái thái thật là có phúc khí, một đôi tôn tử tôn nữ vừa hiểu thuận lại vừa hiểu chuyện, thật biết ăn nói! Chẳng qua nói đến lúc lão phu nhân còn chưa lấy chồng, đúng thật là quý nữ nổi danh khắp kinh thành đó!" Tôn mã mã ở một bên nghe, cũng phụ họa.

Cái này làm cho Bạch lão phu nhân lại càng vui vẻ hơn, năm đó lúc bà danh chấn kinh thành, ngay cả hoàng tử vương tôn đều đối với bà xem trọng có thừa, nếu không phải lão quốc công gia ưng thuận với bà chỉ cần sinh hạ con trai trưởng, hứa sẽ không cưới thiếp thất, bà tuyệt đối sẽ không bỏ qua mỗi nhân duyên tốt hơn, chỉ muốn gả cho Ninh quốc công.

"Tôn mã mã, người kẻ cho chúng ta nghe một chút tổ mẫu lúc còn trẻ đi, Cận Nhi thật tò mò nha!" Bạch Mộc Cận cười híp mắt nói, trong mắt đối với Bạch lão phu nhân lóe ra sùng bái.

Bạch lão phu nhân tựa hồ có chút xấu hổ, nhấp một ngụm trà, ra vẻ không vui nói: "Người nhà đầu kia, chuyện cũ năm xưa nhắc lại làm chi, làm cho tổ mẫu xấu hổ luống cuống!"

"Tổ mẫu, Cận Nhi chính là thật tò mò nha, nói một chút cũng để cho Cận Nhi có một mục tiêu học tập, tuy rằng Cận Nhi thua tổ mẫu huệ chất lan tâm, nhưng dù sao cũng là tôn nữ ruột thịt của tổ mẫu, nói không chừng cũng thừa hưởng được một ít trí thông minh của tổ mẫu, lại trải qua tổ mẫu giáo dục, cũng có thể tranh được chút tài danh nho nhỏ, tuyệt sẽ không thua quý nữ khác!"

Bạch Mộc Cận lời này đã lấy lòng Bạch lão phu nhân, cũng là vì chuẩn bị cho Bách Hoa Yến một năm sau, nàng tuyệt đối sẽ không để cho Bạch Vân Hề ở trên yến hội nhất cử thành danh, trở thành quán quân ở yến hội lần đó.

Bạch lão phu nhân nghe xong lời này, nào có chuyện không đồng ý, trong lòng bà cũng nghĩ đến Bạch Mộc Cận đã mười ba tuổi, tiếp qua vài năm cũng nên nghị thân, nếu như có thể ở trên Bách Hoa Yến sang năm biểu hiện tài danh, tất nhiên sẽ có nhân duyên tốt, tương lai càng có năng lực giúp đỡ Quốc công phủ.

Vì vậy cười nói: "Người quý tinh linh này, chẳng qua Cận Nhi nếu như có tâm muốn học, tổ mẫu không có chuyện không dạy, ha ha. . . Sau này người nên thường xuyên đi qua Lê Uyển Đường, tiểu thư Ninh quốc công phủ chúng ta, tự nhiên phải có phong thái!"

Tôn mã mã tán thưởng nhìn thoáng qua Bạch Mộc Cận, Đại tiểu thư này quả nhiên đã thông suốt, ngày xưa tính tình mờ nhạt chất phác, hôm nay hiểu được lấy lòng lão phu nhân, sau này tất nhiên sẽ có chỗ tốt không hết.

Bạch Mộc Cận thu được ánh mắt của Tôn mã mã, đối với nàng gật đầu, biểu thị hiểu ý, sau đó vô cùng cao hứng nhận lời Bạch lão phu nhân, làm nũng nói: "Tạ ơn tổ mẫu, sau này con liền nương nhờ Lê Uyển Đường, không đem một thân bản lĩnh của tổ mẫu học được bảy tám phần, tuyệt đối sẽ quấy rầy tổ mẫu không tha! Tổ mẫu cũng không nên ghét bỏ Cận Nhi phiền nhiễu đâu đó!"

"Ta người lão sư này thế nhưng rất nghiêm khắc đó, người đừng có không chịu khổ nổi là tốt rồi, ha ha. . ." Lão phu nhân cười nói, trong lòng đối với tôn nữ này càng thêm yêu thích, nào có lão nhân không thích con cháu quán lấy đầu gối, không hy vọng từ tôn có tiền đồ, chịu phần đầu đầu?

Bà trước kia tuy chưa từng nghĩ muốn đích thân giáo dục tôn nữ, nhưng cũng đối với các nàng có để ý, Bạch Mộc Cận biểu hiện mấy ngày nay, bà nhìn ở trong mắt, nghĩ là một tài năng có thể đào tạo, cho nên mới rộng rãi muốn dạy dỗ hướng dẫn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Mời

Biết được Bạch lão phu nhân bắt đầu tự mình giáo dục Bạch Mộc Cận, Lục thị trong lòng phần hận không chịu nổi, chỉ cần Bạch lão phu nhân bắt đầu quan tâm Bạch Mộc Cận, sau này nàng muốn hạ thủ, liền khó khăn.

Thế nhưng sau vài lần giao thủ, một đôi nhi nữ của nàng đều thua ở trong tay Bạch Mộc Cận, một bị phạt chép sách, một bị phạt cầm túc, mà nàng, để bảo toàn chính mình phải hi sinh Hồ ma ma, loại thất bại này đối với Lục Ngưng Hương vẫn luôn xuôi chèo mát mái mà nói, căn bản là vô cùng nhục nhã.

Nàng tâm tâm niệm niệm nghĩ đều là như thế nào tính kế, để cho Bạch Mộc Cận thân bại danh liệt, một nữ nhi nếu như mất đi danh tiếng, cả đời cũng sẽ không thể sống khá giả.

Lục thị còn hấp tấp chạy đến trước mặt lão thái thái, cầu xin lão thái thái cũng dạy dỗ Bạch Vân Hề, lại bị lão thái thái lấy lý do Bạch Vân Hề còn đang *bé mồm tư quá để cự tuyệt.

*(đóng cửa một mình suy nghĩ lỗi lầm)

Điều này làm cho Lục thị càng thêm hận Bạch Mộc Cận, đồng dạng là đích nữ quốc công phủ, con gái của nàng làm sao có thể thua bởi Bạch Mộc Cận chứ?

Vừa hay một ngày này, Uy Viễn Hầu Phủ phái người gọi thiệp, mời nữ quyến của phủ Ninh quốc công đi Hầu phủ tham gia yến hội, Lục thị nghĩ ra một kế, hào hứng cảm thiệp mời đi gặp lão phu nhân.

"Lão phu nhân, đây chính là Uy Viễn Hầu Phủ yến hội, nói vậy sẽ mời rất nhiều danh viên phu nhân trong kinh, Cận Nhi quá khư nhất gan, khó có được cơ hội xuất môn, không bằng nhân cơ hội này, để cho Cận Nhi đi ra quen biết mấy người cũng tốt!" Lục thị vẻ mặt thành ý đáng vẻ tươi cười, phảng phất thật tình muốn làm nổi bật Bạch Mộc Cận trước mặt mọi người, để cho nàng thể hiện chính mình.

Bạch lão phu nhân khẽ nhủ mảy, Cận Nhi đúng thật là rất ít dự tiệc, nguyên do trong đó bà cũng rõ ràng, bất quá trải qua hơn một tháng dạy dỗ, Bạch Mộc Cận thiên tư thông minh, các mặt đã đủ đề xuất đầu, đã có cơ hội kết bạn với một ít quý nữ, bà cũng vui vẻ bằng lòng.

Vì vậy nói: "Cũng tốt, Hề Nhi cũng mười tuổi rồi, một tháng cảm túc đi qua, người cũng mang theo nàng đi gặp người quen một chút, tiểu thư phủ quốc công chúng ta, tất nhiên sẽ không thua người ngoài!"

Lục thị vừa nghe, vui không kìm được, nói: "Vâng, con dâu cũng đang có ý đó, Hề Nhi và Cận Nhi đều cực kỳ xuất sắc, tuyệt đối sẽ không khiến cho quốc công phủ bị mất mặt!"

Nói xong như có thâm ý mà nhìn thoáng qua Bạch Mộc Cận, nhưng chỉ thấy nàng khẽ mỉm cười, vờn vàng ngồi ở chỗ kia, tựa hồ chuyện gì cũng không thể làm cho nàng dao động.

Bạch Mộc Cận trong lòng đã hiểu rõ rồi, trước đây Lục thị luôn luôn tìm cách ngăn cản chính mình tham gia yến hội, thậm chí còn tiềm nhiệm cho nàng một ít ý nghĩ rằng, tiểu thư khuê các, phải nội liêm ôn trọng, không thích hợp xuất đầu lộ diện quá nhiều ở bên ngoài. Muốn để cho mình bồi dưỡng được tập tính của nữ tử khuê phòng ở triều đại trước.

Nhưng mà từ khi Thiên Nguyên khai quốc tới nay, cũng không tán thành tập tục bé tắc, trái lại cổ vũ nữ tử thể hiện mình, dân phong khai hóa, nữ tử cũng không nguyện bó buộc chính mình, đều thoải mái đi ra bên ngoài, thậm chí có nữ tử không thích hồng trang chỉ yêu vũ trang, ra trận giết địch, kiếm được công huân.

Lúc này đây Lục thị chủ động muốn chính mình đi dự tiệc, xem ra mục đích tuyệt đối không tốt đẹp gì, dù sao từ lúc sống lại tới nay, nàng đã để cho nàng ta ăn không ít thua thiệt, theo như tính cách của Lục Ngưng Hương, sợ là đã sớm suy nghĩ làm sao trả thù nàng đi?

Yến hội của Hầu phủ, nếu như có thể trước mặt người ngoài, để cho mình mất mặt, như vậy tất nhiên hiệu quả so với việc khiến cho mình ở trong Hầu phủ bị mất mặt tốt nhiều lắm, hơn nữa có thể thoát khỏi ánh mắt của lão thái thái, sau có thể để cho lão phu nhân triệt để chán ghét mà vứt bỏ chính mình, thực sự là rất có lợi rồi.

Bạch Mộc Cận nghĩ cũng không cần nghĩ, cũng biết Lục thị đang tính toán gì, vì vậy cười khanh khách mà nhìn nàng nói: "Mẫu thân, ngài thật có lòng!"

Lục thị trong lòng có một loại cảm giác hơi chút khác thường, phảng phất trong lòng mình có tâm tư gì ở trong mắt Bạch Mộc Cận đều bị lộ ra hết, thế nhưng nhìn kỹ, chỉ phát hiện thấy Bạch Mộc Cận vẫn lạnh nhạt mỉm cười như cũ, hoàn toàn không có một tia dị dạng.

Nàng thầm cười chính mình đa tâm, cũng đồng dạng hòa ái cười nhìn Bạch Mộc Cận, nói: "Cận Nhi, người có thể có ý phục thích hợp để dự yến hội sao? Nếu như không có, mẫu thân đi chuẩn bị cho người!"

"Ý phục thích hợp để dự yến hội cũng không phải là không có, chỉ là chưa có cơ hội nào để mặc, bây giờ còn mới tinh cất ở trong rương, nhưng mà ta liên tục lớn lên, cũng không biết còn mặc vừa hay không!" Bạch Mộc Cận có chút lo âu nói.

Bạch lão phu nhân vừa nghe lời này, trong lòng liền mất hứng, đường đường trưởng nữ quốc công phủ, thậm chí ý phục để đi dự yến hội cũng không có, bà liếc xéo Lục thị một cái, nói: "Người làm mẫu thân kiểu gì vậy, Cận Nhi thế nhưng chính là đích trưởng nữ, làm sao có thể ngay cả một bộ ý phục dự tiệc cũng không có? Còn không biết xấu hổ hỏi nàng, việc này không phải đều do người xử lý hay sao?"

Lục thị không nghĩ tới Bạch Mộc Cận dĩ nhiên thẳng thắn nói ra nói như vậy, chộc cho lão phu nhân đối với mình càng thêm bất mãn, trong lòng có lửa, cũng không dám phát, chỉ có thể lộp bộp nói ra: "Là con dâu sơ sẩy, ngày xưa Cận Nhi thì là sợ đi dự hội nhất, cho nên may ý phục phần nhiều đều là thường phục, ta đây phải đi phân phó người giúp Cận Nhi gấp gấp chế tạo mới được!"

"Vậy làm phiền mẫu thân, Cận Nhi trước đây không hiểu chuyện, chỉ là trước kia mỗi lần phải đi tham gia yến hội, các loại sự tình luôn luôn phát sinh, nếu không phải y phục bị phá hủy, thì chính là bị thụ thương, dần dần Cận Nhi thật đúng là sợ đi dự yến hội đó!" Bạch Mộc Cận về mặt tự trách mà nói.

Vốn Lục thị luôn cố ý không để cho mình có cơ hội mặt mày rạng rỡ trước mặt người khác, bây giờ lại đi trách mình không thích dự họp yến hội, thực sự là buồn nôn!

Bạch lão phu nhân lòng biết rõ, trước đây Bạch Mộc Cận tính tình nhu nhược, chất phác, không lên được mặt bàn, bà cũng liền mở một con mắt nhắm một con mắt, không so đo Lục thị tính toán hẹp hòi.

Chỉ là hiện tại lại không giống, Bạch Mộc Cận thế nhưng do bà đích thân giáo dục, nếu như không có cơ hội dương danh bên ngoài, đây chẳng phải là uổng phí tâm tư của mình hay sao?

Vì vậy nói: "Sau này ngươi nên ra ngoài gặp gỡ bằng hữu nhiều một chút, không nên mãi trốn ở trong nhà, quý nữ thế gia, nên thoải mái mà đứng ra đi, không cần nhiều lời, bảo mẫu thân ngươi một lần làm nhiều xiêm y một chút, dự trữ sẵn để ngày sau còn mặc!"

"Vâng, đa tạ tổ mẫu!" Bạch Mộc Cận ngọt ngào cười nói.

Lục thị trong lòng tuy rằng không thoải mái, nhưng để có thể để cho Bạch Mộc Cận chui vào tròng, phải cười theo, nói: "Lão phu nhân dạy rất đúng, con đâu đi chuẩn bị ngay, cũng thuận tiện may cho Hê nhi thêm mấy bộ quần áo, nàng hôm nay cũng nhanh trưởng thành, y phục cũng không kịp đổi đây này!"

"Chính ngươi làm chủ đi, đừng có làm mất mặt của Ninh quốc công phủ!" Bạch lão phu nhân khoát khoát tay, bảo Lục thị lui xuống, lại kể cho Bạch Mộc Cận nghe một chút, những lưu ý khi đi dự yến hội, rồi mới để cho nàng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Dự tiệc

Bước vào phòng khách của Hầu phủ, Lục thị bắt đầu hàn huyên với các phu nhân khác..., Bạch Vân Hê cùng Bạch Mộc Cận đứng ở sau lưng mỉm cười, được Lục thị giới thiệu, chào hỏi vài vị phu nhân.

"Bạch phu nhân, vị này chắc hẳn là đại nữ nhi tỷ tỷ ngươi lưu lại phải không? Sinh ra thật sự là xinh đẹp, lớn lên hẳn sẽ trở thành một mỹ nhân bại hoại đó, sao trước đây ngươi không mang nàng ra ngoài?" Hầu gia phu nhân Hà thị là người nhanh nhẹn miệng, thấy bộ dạng Bạch Mộc Cận đoan trang đúng mực như vậy, liền nói ra nghi vấn trong lòng.

Những phu nhân khác cũng đều nhìn Lục thị, tràn đầy nghi hoặc như nhau, vị đại tiểu thư này đâu có giống với loại người nhát gan trong truyền thuyết đâu?

Lục thị xấu hổ một hồi, không biết nên trả lời như thế nào, Bạch Vân Hê thấy mẫu thân như vậy, lập tức nhảy ra nói: "Tỷ tỷ của ta xưa nay không thích đi ra ngoài, nàng sợ người lạ nha, mẫu thân luôn khích lệ nàng đi ra bên ngoài nhiều một chút, hôm nay cũng là tổ mẫu lên tiếng, tỷ tỷ mới bằng lòng đến dự tiệc đây!"

Lời này lại chứng thực tin đồn Bạch Mộc Cận nhát gan, làm cho phần đông phu nhân nảy sinh ra một tầng quan điểm mới đối với Bạch Mộc Cận, nào có quý nữ thế gia nào không có khí phách như vậy, xuất môn liên tục cũng sợ, thật sự là buồn cười!

Hôm nay Hầu phủ thiết yến, mục đích là để chọn lựa đối tượng thích hợp cho hai vị công tử Hầu phủ, Hà thị có ấn tượng đầu tiên rất tốt với Bạch Mộc Cận, nhưng mà nghe Bạch Vân Hê nói như vậy, trong lòng khó tránh khỏi hơi tiếc nuối. Sinh ra xinh đẹp, cử chỉ cũng đúng mực, làm sao tính tình lại kém như vậy?

Bạch Mộc Cận nhìn rõ tâm tư của đám đông, lại bất động thanh sắc, mặt không đổi mỉm cười nhìn mọi người, chỉ là ánh mắt khi nhìn Bạch Vân Hê hơi có chút khô sở, nói: "Muội muội, ngươi tuổi còn nhỏ, ta không cùng người so đo, nhưng sao ngươi có thể ở trước mặt nhiều phu nhân, lại nói lời bịa đặt trượng ty như vậy? Người bên ngoài nói ta nhát gan thì cũng thôi đi, bọn họ dù sao cũng không biết sự thật! Ta luôn không thể đi tới yến hội, không phải là vì lần nào cũng xảy ra tình huống sao? Nghĩ cũng khéo thật, tại sao mà lần nào ta sắp đi ra ngoài cũng có chuyện xảy ra, để cho ta không có cách nào thành công vậy nhỉ?"

Lời này vừa ra, trong lòng các phu nhân đang ngồi đây đều hiểu rõ rồi, ai mà không trải qua tranh đấu hậu trạch, chỉ là không có nghĩ đến Lục thị vậy mà lại khắt khe hẹp hòi với nữ nhi của tỷ tỷ mình như vậy!

Tất cả mọi người nhìn Lục thị bằng ánh mắt hơi xem thường, oán thầm trong lòng, tốt xấu cũng là cháu gái bên ngoài của mình, mặc dù nàng không chào đón nữ nhi con chính thất, cũng không thể khi dễ trắng trợn như vậy chứ, rất mất thể diện, xem ra thứ nữ đúng thật là không lên được mặt bàn.

Lục Ngưng Hương nghe lời này xong, tức xì khói, lại không thể phát tác, chỉ trừng mắt nhìn nữ nhi của mình nói: "Vân Hê, ngươi cũng quá không hiểu

chuyện rồi, ở nhà đã nói với người thế nào? Tô mầu người hi vọng hôm nay tỷ tỷ người được nở mày nở mặt đó, sao người có thể phá hỏng hả?"

Bạch Vân Hề lập tức tỏ vẻ đáng thương nói: "Tỷ tỷ, thực xin lỗi, muội nhất thời sơ sẩy, vậy mà đã quên việc mà tô mầu giao phó, tỷ cũng đừng trách móc!"

Các vị phu nhân nghe xong, lòng mày lại có chút nhướng lên, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ lại Bạch gia đại tiểu thư, là bị tô mầu cố ý dạy bảo một phen, cho nên mới giả bộ đoan trang, Bạch Vân Hề chẳng qua chỉ là nhất thời nhanh mồm nhanh miệng, mới nói lỡ miệng?

Bạch Mộc Cận thoải mái cười cười, lôi kéo tay Bạch Vân Hề, nói: "Muội muội ngốc, ta sao có thể trách người! Trước khi ta đến đây tô mầu đã phân phó, phải bài trừ những lời dèm pha, đừng khiến cho người ngoài nghĩ rằng đích trưởng nữ Ninh quốc công phủ là một kẻ kém cỏi, sự thật là có sức thuyết phục nhất, ta nghĩ chư vị phu nhân đều là người có kiến thức, tự nhiên sẽ không tin những lời đồn đãi đâu!"

Bạch Mộc Cận vừa nói xong, cộng thêm biểu lộ trấn định thần nhiên, đối với muội muội vô lễ lại rộng lượng tha thứ như thế, chỉ cần đứng ở nơi đó không nói lời nào cũng có thể khiến cho mọi người cảm nhận được khí thế, so với những tiểu thư cùng tuổi, càng lộ vẻ cao quý trầm ổn, khí chất này không phải một sớm một chiều có thể luyện ra được.

Uy viễn Hầu phu nhân Hà thị lập tức đi ra nói: "Đúng đây, Bạch đại tiểu thư toàn thân khí phái thể này, sao có thể là một người thiếu hiểu biết, ta thấy những tin đồn kia đều cực kỳ kỳ bậy bạ, tiểu thư nhà người ta tốt đẹp như vậy, lại bị đồn thành thanh danh hư hỏng, sau này Bạch đại tiểu thư xuất môn nhiều hơn, lời đồn đãi tất nhiên sẽ tự sụp đổ!"

"Đúng vậy, nhất định là có người dụng tâm kín đáo, các vị phu nhân lòng như gương sáng, nữ nhi do quốc công phủ ta dạy dỗ, sao có thể không phóng khoáng đây!" Lục thị thấy thế thì không bởi xấu Bạch Mộc Cận nữa, nếu không sẽ chỉ làm người ta cảm thấy nặng nề bất lương.

"Đúng vậy, đúng vậy..." Các vị phu nhân cũng phụ họa theo, không ai còn hoài nghi tính tình của Bạch Mộc Cận nữa, đều cảm thấy nàng một cô nương tốt, hào phóng khéo léo.

"Vân Hề muội muội, người rốt cuộc đã tới, ta rất lâu không gặp người rồi, hôm nay các tỷ muội đều đang ở hậu hoa viên rồi, tranh thủ thời gian đi chơi với ta!" Một thiếu nữ mặc quần áo màu hồng hoa đào từ bên ngoài phòng khách đi vào, trên mặt mang nụ cười xinh đẹp, nhiệt tình chào đón Bạch Vân Hề!

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: chiêm ngòi

Người đến đứng là tiểu thư của Uy Viễn Hầu phủ, Tăng Minh Nguyệt. Bạch Mộc Cận còn nhớ kiếp trước lúc mà Tăng Minh Nguyệt và Bạch Vân Hề giao hảo với nhau, chỉ là về sau nhà đầu kia lại bị Bạch Vân Hề lợi dụng, đoạt đi vị hôn phu vốn là của nàng, Phụng Từ Hàm.

Phụng Từ Hàm là thế tử của Sở Quận Vương, ngày thường đúng là phong thần tuấn lãng, khí độ bất phàm, tiền đồ vô lượng, gia thế lại tốt, là đối tượng tốt trong lòng rất nhiều khuê nữ.

Bạch Vân Hề tự nhiên cũng không ngoại lệ, nhưng Tăng Minh Nguyệt đã là con dâu mà Sở Quận Vương phi nhắm đến, hai nhà thậm chí cũng đã trao đổi ngày sinh tháng đẻ, chuẩn bị cho hai người gặp nhau thì sẽ quyết định, không nghĩ tới Bạch Vân Hề vậy mà lại tiên hạ thủ vi cường, cứ như vậy bí mật thông đồng với Phụng Từ Hàm, mượn hào quang của Tăng Minh Nguyệt, mê muội Phụng Từ Hàm đến mức thất điên bát đảo.

Cuối cùng Phụng Từ Hàm còn vì nàng ta, không tiếc mua một đạo sĩ thúi phê bát tự, đem Tăng Minh Nguyệt nói thành mệnh khắc phu, lại để cho Sở Quận Vương phi lui hôn.

Vốn dĩ chuyện này rất ít người biết, nhưng mà Bạch Vân Hề vì để cho mình thuận lợi gả vào Sở Quận vương phủ, vụng trộm đem chuyện này truyền khắp kinh đô, kết cục của Tăng Minh Nguyệt có thể tưởng tượng được, mặc dù về sau Hầu phủ mời người ra mặt hóa giải, cũng không có hiệu quả.

Về sau Bạch Vân Hề và Phụng Từ Hàm nghị thân, Tăng Minh Nguyệt còn đại náo quốc công phủ một hồi, lại bị Phụng Từ Hàm nhục nhã, Bạch Vân Hề ra vẻ vô tội nhu nhược, lúc ấy Tăng Minh Nguyệt tức giận đến mức thổ huyết.

Hầu phủ chỉ có thể đem Tăng Minh Nguyệt gả đến Giang Nam xa xôi, hơn nữa nhà chồng cũng không hiển hách, Tăng Minh Nguyệt vốn dĩ không lấy Phụng Từ Hàm làm chồng cũng sẽ có nhân duyên tốt, lại bị Bạch Vân Hề thần nhiên hủy hoại.

Nhìn nàng ấy bây giờ còn hoàn toàn không biết gì, tiểu cô nương đối với Bạch Vân Hề nhiệt tình chu đáo, trong lòng Bạch Mộc Cận âm thầm lắc đầu, các nàng đều đã từng là đồ ngốc.

"Cũng được, Minh Nguyệt, người mang hai vị tiểu thư về phía hậu viên chơi đi, cùng đám người lớn chúng ta ở chung một chỗ, khẳng định không được tự nhiên!" Hà thị cười tùm tùm mà đuổi ba cái nha đầu, để cho các nàng đi về phía hậu viên, như vậy hai đứa con trai của mình mới có cơ hội tiếp xúc đến, Bạch Mộc Cận này thật sự là rất hợp tâm ý nàng đấy.

Ba người cung kính hướng các vị trưởng bối xin lỗi rồi đi, vừa ra phòng khách, Bạch Vân Hề liền lộ ra vẻ mặt ủy khuất mà nhìn Tăng Minh Nguyệt, còn miễn cưỡng làm dáng tươi cười nói: "Minh Nguyệt tỷ tỷ, ta rất nhớ người nha. . . Người không biết, ta thật đáng thương đây này!"

"Đáng thương như thế nào? Nhanh cùng ta nói đi, ai khi dễ người, ta giúp người giáo huấn nàng!" Tăng Minh Nguyệt là người thẳng tính, đối với người mình thích, cho tới bây giờ đều là thẳng thắn chính nghĩa, hết sức bảo hộ.

Bạch Vân Hề bộ dạng giống như rất ủy khuất, vụng trộm liếc qua Bạch Mộc Cận, sau đó lại khiếp đảm tránh né, nói: "Không có gì đâu..., đều đã qua rồi, không đề cập tới cũng được!"

Thế nhưng mà ánh mắt vừa rồi, rõ ràng đã nói cho Tăng Minh Nguyệt, là ai khi dễ nàng. Tăng Minh Nguyệt giương mắt nhìn Bạch Mộc Cận một chút, dĩ nhiên là một tỷ tỷ đoan trang hào phóng xinh đẹp, vẻ mặt thản nhiên đáng vẻ tươi cười kia, tựa hồ không giống một người thích khi dễ người khác đâu.

Chỉ là nàng cảm thấy Bạch Vân Hề đã nói như vậy, tất nhiên là vị tỷ tỷ này làm cái gì đó, cho nên ấn tượng đối với Bạch Mộc Cận giảm bớt đi nhiều.

Bạch Mộc Cận tỏ ra thân mật đối với Tăng Minh Nguyệt, tươi cười nói: "Vị này nhất định chính là Tăng tiểu thư mà Vân Hề muội muội thường xuyên nhắc tới đi? Lớn lên quả nhiên xinh đẹp động lòng người, không hổ là đích nữ của Uy Viễn Hầu phủ, toàn thân khí phái, quả nhiên bất phàm!"

Tăng Minh Nguyệt vốn dĩ không muốn cho Bạch Mộc Cận mặt mũi, nhưng mà người ta khen ngợi nàng như vậy, cái gọi là gờ tay không đánh khuôn mặt tươi cười, nàng có chút ngượng ngùng cười cười, nói: "Tỷ tỷ khen trật rồi, không biết tỷ tỷ xưng hô như thế nào?"

"Chẳng lẽ Vân Hề không có đề cập qua ta sao? Thiệt là, đối với bạn tốt của mình cũng giấu diếm như vậy, ta là trưởng tỷ của Vân Hề, Bạch Mộc Cận!" Bạch Mộc Cận tựa hồ có chút kinh ngạc nói.

Tăng Minh Nguyệt lập tức nghi hoặc nhìn thoáng qua Bạch Vân Hề, sau đó nói: "Vân Hề ngược lại là đã từng nói qua, chỉ là. . . Không nghĩ tới tỷ tỷ dĩ nhiên hào phóng khéo léo lại xinh đẹp như vậy "

Lời này tự nhiên là nói cho Bạch Mộc Cận, thời điểm Bạch Vân Hề nhắc tới nàng, không nói được lời gì tốt đẹp..., cái gì tính tình nhu nhược, nhát như chuột, khô khan chất phác, hoàn toàn không có đoan trang đúng mực giống như tỷ tỷ xinh đẹp đáng vẻ tươi cười dễ thân ở trước mắt.

Cho nên nàng mới nhất thời không thể liên hệ tới vị Bạch Đại tiểu thư trong lời đồn, còn tưởng đây là thân thích của Bạch Vân Hề, trong lòng Tăng Minh Nguyệt đối với Bạch Vân Hề có thêm vài phần hoài nghi.

Bạch Vân Hề trong lòng thâm hận, Bạch Mộc Cận này, vậy mà châm ngòi quan hệ của nàng và Tăng Minh Nguyệt, vì vậy mở miệng giải thích nói: "Tỷ tỷ, Minh Nguyệt là bằng hữu tốt nhất của ta, ta có lời gì sao có thể gạt nàng, người chớ có châm ngòi ly gián, lần trước cũng là bởi vì người, ta mới có thể bị tộ mẫu phạt đấy!"

Lời này vừa ra, Tăng Minh Nguyệt lập tức nhú mày, nguyên lai tỷ tỷ của Bạch Vân Hề lại là loại người này sao, lập tức ánh mắt nhìn Bạch Mộc Cận đều mang theo địch ý nồng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: khổ nhục kế

Nghe xong lời này, Uyên Ương và Hi Thước đều cảm thấy phần nộ tự đáy lòng, Nhị tiểu thư thật sự là trợn mắt nói lời bịa đặt, rõ ràng là chính mình phạm vào sai lầm, lại vẫn muốn đổ lỗi cho Đại tiểu thư.

Vừa rồi ở trong đại sảnh bồi nhọ Đại tiểu thư trước mặt của mọi người, lúc đầu cứ tưởng rằng phu nhân là người tốt, lại không nghĩ rằng lòng dạ bà ta cũng không ra gì, có một lần còn muốn hủy dung mạo của Đại tiểu thư, chuyện này nếu như bị Lục lão phu nhân biết được, không biết sẽ đau lòng như thế nào đây! Xem ra cần phải tìm một cơ hội quay trở lại Lục phủ một chuyến mới đúng, các nàng thế nhưng là do Lục lão phu nhân cố ý phải đến chăm sóc Đại tiểu thư đây, sao có thể đứng im nhìn Đại tiểu thư chịu ủy khuất như vậy được.

Nhưng mà các nàng dù sao cũng là nô tài, mặc dù rất căm giận khi thấy Đại tiểu thư bị đối xử bất công, cũng không dám trực tiếp chỉ trích Nhị tiểu thư, nếu không chính là chẳng phân biệt được tôn ti, cho nên đành giận mà không dám nói gì cúi đầu đứng hầu một bên.

Xuân Nhi lần trước chịu thua thiệt, lúc này ngược lại là đã có kinh nghiệm nên cũng không dám nhiều lời, nhưng ánh mắt kia rõ ràng đang nhìn Bạch Mộc Cận cười trên nỗi đau của người khác.

Bạch Mộc Cận trái lại không hề tức giận, khi định thần nhàn mà nói: "Muội muội sao lại nói như vậy, tỷ đâu có châm ngòi ly gián gì đâu? Tăng tiểu thư thông minh như vậy, sao có thể không biết phân rõ tốt xấu chứ? Muội bị phạt cấm túc, là do muội ngay mặt chống đối tổ mẫu, loại chuyện này nếu xảy ra ở ở nhà khác e là không chỉ bị cấm túc một tháng đơn giản như vậy đâu, tổ mẫu khoan dung độ lượng, lại yêu thương muội, mới nhẹ nhàng bỏ qua cho muội đó!"

"Rõ ràng là người châm ngòi từ bên trong, ta mới có thể tức giận chống đối tổ mẫu đấy, người còn làm bộ vô tội nữa, mắt công ta còn coi người là tỷ tỷ tốt!" Bạch Vân Hề bị loại thái độ này của nàng làm cho tức giận đến mức đã quên giả bộ làm người vô tội rồi.

Bạch Mộc Cận lắc đầu, biểu lộ giống như người lớn nhìn tiểu hài từ chơi xấu, nói: "Được được được, tỷ tỷ sai rồi còn không được sao? Muội nha, chính là yêu làm nũng đó, tỷ nơi nào sẽ châm ngòi khiến muội bị phạt chứ, tỷ đau lòng muội còn không kịp nữa là! Nơi này là Hầu phủ, chúng ta cũng đừng làm mất cấp bậc lễ nghĩa để cho người ta chê cười được không!"

"Người. . ." Bạch Vân Hề bị nàng làm cho giận đến nổi mặt cũng đỏ lên rồi, chỉ tay về phía nàng, lại nói không nói được một lời nào để phản bác, trái lại đỏ vành mắt, một bộ dạng chịu ủy khuất rất lớn.

Xuân Nhi thấy tiểu thư nhà mình chịu thua thiệt như vậy, cũng không bình tĩnh nữa rồi, ra vẻ thù sâu đại hận, quỳ trên mặt đất, hướng về phía Bạch Mộc Cận nói: "Đại tiểu thư, nô tài thật sự nhìn không nổi nữa, mặc dù hôm nay người muốn đánh chết nô tài, nô tài cũng phải vì Nhị tiểu thư nói một câu công bằng, phu nhân và Nhị tiểu thư đều đối với người tốt như vậy, sao người còn chưa thấy đủ, lúc nào cũng tìm cách để cho Nhị tiểu thư chịu ủy khuất chứ, nô tài cầu người, xin người thương xót, buông tha cho Nhị tiểu thư đi!"

Lúc này ba người vừa vặn đi tới lối vào hậu hoa viên, Xuân Nhi vừa lên giọng, tự nhiên dẫn tới lực chú ý của mọi người, tất cả mọi người không hiểu ra sao mà nhìn một màn này, sau đó nhao nhao tò mò tụ tập lại xem.

Tăng Minh Nguyệt hơi có chút không chịu nổi, đây dù sao cũng là yến hội nhà nàng tổ chức, nha đầu Xuân Nhi kia cũng quá không biết phân biệt tốt xấu rồi, mặc dù oán hận thế nào cũng không thể gây âm ỉ ở nhà người khác như vậy được, đây không phải là gây thêm phiền phức cho chủ nhà sao?

"Xuân Nhi, người đứng lên đi, có lời gì vẫn nên về Quốc Công phủ rồi nói sau, nơi này là Uy Viễn Hầu phủ!" Bạch Mộc Cận thấy Tăng Minh Nguyệt không vui, cũng nhìn ra tâm tư của Xuân Nhi và Bạch Vân Hề, muốn ở trước mặt người ngoài định ra cho mình cái thanh danh cay nghiệt hạ nhân, khi nhục kẻ muội, thật sự là mưu kế hay!

Ánh mắt Xuân Nhi tiếp xúc đến con người lạnh lùng của Bạch Mộc Cận, không khỏi hơi run rẩy, ánh mắt Đại tiểu thư thật đáng sợ, thế nhưng. . . Hôm nay nàng đã được phu nhân dặn dò, nhất quyết không thể phá hỏng mọi chuyện được.

Vì vậy kiên trì nói: "Đại tiểu thư, nô tài biết rõ hôm nay trở về Quốc Công phủ, người tất nhiên muốn hung hăng mà trách phạt nô tài, lần trước nô tài chẳng qua chỉ nói một câu để cho Đại tiểu thư mất hứng, đã bị phạt đánh 30 đại bản! Nhưng mà nô tài tuyệt đối không thể bởi vì sợ bị người xử phạt mà cứ tro mắt nhìn Nhị tiểu thư chịu nhục như vậy, nô tài chỉ là một kẻ mệnh tiện, người muốn như thế nào cũng được, chỉ xin người giơ cao đánh khẽ, chớ lại làm tổn thương Nhị tiểu thư lương thiện nữa, nàng mới có mười tuổi thôi!"

Xuân Nhi nói lời chính nghĩa, còn tràn ngập cảm tình đỏ vành mắt, đau lòng mà nhìn Nhị tiểu thư "lương thiện", để cho người ta cảm thấy Bạch Mộc Cận thật sự là một kẻ tội ác tày trời, vậy mà lại khi dễ muội muội của mình.

Đám người xem cuộc vui đã dần dần đến gần, các nàng thật sự rất may mắn, loại kịch này không phải mỗi ngày đều có cơ hội chứng kiến đâu, hơn nữa nhìn bộ dáng, đây chẳng phải là Đại tiểu thư Ninh quốc công phủ rất ít lộ diện sao, thế mà còn là một nhân vật hung ác nữa đó! Không phải truyền thuyết nói nàng ta nhất gan sệt sao? Thì ra lại bá đạo ngoan độc như thế này!

Tăng Minh Nguyệt đẩy đẩy Bạch Vân Hề, ý bảo nàng tranh thủ thời gian ngăn Xuân Nhi lại, nhiều người như vậy đang nhìn đó, nháo lớn cũng không hay, kia dù sao cũng là tỷ tỷ ruột của nàng.

Bạch Vân Hề nhìn thoáng qua Tăng Minh Nguyệt, nước mắt xoát một cái thì đã chảy xuống rồi, ủy ủy khuất khuất mà đi đến trước mặt Xuân Nhi, nói: "Xuân Nhi, đừng nói nữa, những chuyện này sao có thể nói trước mặt người ngoài được chứ? Mau mau đứng lên, ta không sao, người đừng vì ta mà khiến cho Nhị tỷ tỷ tức giận nữa!"

Lời này rõ ràng là khuyên nhủ Xuân Nhi đừng làm lớn mọi chuyện, nhưng mà người ngoài nghe vào tai, lại cảm thấy Bạch Mộc Cận quả nhiên là một nữ tử ác độc, khi dễ muội muội, còn không để cho người khác nói ra.

Xuân Nhi mất hứng, nhìn chủ tử của mình, khóc nói: "Nhị tiểu thư, người chính là quá tốt rồi, nô tài. . . Nô tài thật sự là cực kỳ đau lòng, phu nhân người bởi vì sợ người khác nói chính mình cay nghiệt nữ nhi của nguyên phu nhân, mà khắp nơi phải chịu đựng Đại tiểu thư, mặc dù biết rõ người bị ủy khuất cũng không la lên, mới khiến cho Đại tiểu thư không kiêng nể gì cả mà khi dễ người và Nhị thiếu gia như vậy, làm sao có thể như thế chứ? Người rõ ràng là muội muội của nàng mà!"

Nói xong chủ tớ hai người suýt nữa muốn ôm nhau khóc rống, đáng vẻ ta đây chịu đủ khi dễ, khiến cho ai đứng nhìn cũng nhìn không được muốn rơi nước mắt đồng tình.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Xuân Nhi thực ngoan độc

Uyên ương và Hi Thước liếc nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được lửa giận ngập trời, các nàng chuẩn bị tiến lên biện hộ giúp Bạch Mộc Cận, lại bị Bạch Mộc Cận dùng ánh mắt ngăn lại.

Uyên Ương và Hi Thước còn quá non nớt, không biết rằng lúc này nếu như nói mấy lời bảo vệ chủ nhân, sẽ chỉ làm người ta cảm thấy các nàng đang dối trá, mà Xuân Nhi và Bạch Vân Hề rõ ràng chính là cố ý chọc giận nàng, sau đó khiến nàng làm ra hành vi không lý trí, tốt nhất có thể hung ác với Xuân Nhi một chút, khiến cho tất cả mọi người đều biết nàng bá đạo ác độc cỡ nào.

Bạch Mộc Cận tự nhiên sẽ không ngoan ngoãn mắc mưu, nàng mang theo ý xin lỗi nhìn thoáng qua Tăng Minh Nguyệt, nói: "Tăng tiểu thư, thật sự là ngại ngùng, nháo loạn như vậy, sợ là đã ảnh hưởng đến yến hội nhà muội rồi!"

Tăng Minh Nguyệt sững sốt, nàng không nghĩ tới Bạch Mộc Cận lúc này thế nhưng còn có thể nghĩ đến yến hội nhà Hầu phủ các nàng, mà không phải tức giận ngập trời quở trách Xuân Nhi, hoặc là nghĩ ra biện pháp giải vây cho chính mình.

Nhìn lại Bạch Vân Hề đang khóc hoa lệ đầm mưa kia, trong lòng của nàng dĩ nhiên nhận định được tốt xấu, so sánh, một cái tự xưng là bạn tốt của nàng, thế nhưng không để ý đến mặt mũi nàng, cố ý phải ở Hầu phủ gây náo loạn lúc nhà nàng đang có việc, một cái tuy mới là lần đầu gặp mặt, lại vì nhà nàng mà suy nghĩ.

Nàng đột nhiên cảm thấy Bạch Vân Hề khóc rất khó coi, mà Xuân Nhi kia trong lời nói luôn mồm chỉ trích Đại tiểu thư nhà nàng ta thì giả dối như vậy, một người tự tỷ có tri thức hiểu lễ nghĩa như Bạch Mộc Cận, làm sao có thể sẽ khi dễ muội muội của chính mình đây?

Vì thế Tăng Minh Nguyệt đứng ra, lời kéo Bạch Vân Hề, khuyên nhủ: "Vân Hề muội muội, vẫn là đừng ở chỗ này náo loạn, nhiều người như vậy đều đang nhìn đó!"

Bạch Vân Hề nhìn chung quanh một chút thấy mọi người đều đang có bộ dáng xem náo nhiệt, lại thấy Tăng Minh Nguyệt cau mày, tựa hồ rất không đồng ý bộ dáng của chính mình, càng cảm thấy được chính mình nên tiếp tục nháo lên, chỉ có như vậy mới có thể làm cho Bạch Mộc Cận đeo ác danh trên lưng, làm cho mọi người chán ghét nàng ta, thương tiếc chính mình.

Nàng một bên chảy nước mắt, vừa nói: "Minh Nguyệt tỷ tỷ, muội biết. . . . . Muội biết như vậy sẽ làm cho tỷ khó xử, tỷ yên tâm, muội sẽ không nháo, muội chưa từng có nghĩ tới muốn ồn ào, tỷ tỷ của muội đối với muội như thế nào cũng không có liên quan, Vân Hề không sao hết!"

Xuân Nhi nghe xong lời này, càng thêm dửng dưng, hướng về phía Bạch Mộc Cận nặng nề mà dập đầu ba cái, ngay cả da đầu đều bị rách ra, năn nỉ nói: "Đại tiểu thư, cầu xin người, nhìn Nhị tiểu thư như vậy, chẳng lẽ người một chút cũng không cảm thấy áy náy sao? Nô tỳ biết người không có mẫu thân, rất không dễ dàng, nhưng mà phu nhân đối đãi với người, còn tốt hơn so với nhị tiểu thư, sao người lại không thể coi nhị tiểu thư là muội muội của mình như vậy chứ?"

"Xuân Nhi, người đến tột cùng có hiểu mình đang ở đây làm cái gì hay không? Nơi này không phải Quốc Công phủ, đây là yến hội của Uy Viễn Hầu phủ, người cô ý phải phá hoại yến hội nhà người khác, làm cho chủ nhân không còn mặt mũi sao?" Giọng nói của Bạch Mộc Cận tuy không cao, lại rất có khí phách, làm cho tất cả mọi người ở đây đều nhũn mày.

Đôi chủ tớ này cũng thật sự là, Uy Viễn Hầu phủ người ta hôm nay tổ chức yến hội, vô cùng cao hứng, các người ở trong này khóc trời khóc đất, đây không phải là cố ý làm cho nhà người ta khó xử sao?

Hơn nữa nhìn vị Đại tiểu thư kia bộ dáng đoan trang có lễ, các nàng ở trong này bố trí nàng ấy nửa ngày, cũng không thấy người ta phát hỏa, làm sao giống nữ nhân kiêu ngạo ương ngạnh, đối xử không tốt với hạ nhân, ngược đãi kẻ muội đâu?

Cho dù Bạch Mộc Cận khi dễ Bạch Vân Hề, không cần cũng không nên trước mặt người bên ngoài nháo đi? Như vậy không phải đã đánh mất mặt mũi quốc công phủ sao? Thật sự là một nhà kỳ quái.

Xuân Nhi sau khi nghe được đám tiểu thư đứng kia khe khẽ nói nhỏ, nhất thời liền chảy mồ hôi lạnh, nếu hôm nay để cho Bạch Mộc Cận bình yên vô sự hồi phủ, như vậy không chỉ phu nhân sẽ không bỏ qua nàng, chỉ sợ nếu biết chuyện này, lão phu nhân cũng sẽ lấy mạng của nàng.

Nàng đột nhiên có chút hối hận, vì cái gì phải đáp ứng phu nhân chửi bới Đại tiểu thư, thế nhưng tên đã trên dây không thể không bắn, nếu đã không thể quay lại, kia chỉ có thể càng làm đến cùng, hôm nay thế nào cũng phải làm cho Đại tiểu thư thân bại danh liệt, lão phu nhân mới không trách phạt chính mình.

Xuân Nhi tâm ý đã quyết, vừa nặng nề dập đầu thêm vài cái, thế này trực tiếp làm cho đầu nàng ta bị vỡ luôn, máu đều chảy ra, nàng ta cũng không quan tâm, chỉ cầu xin nói: "Đại tiểu thư, nô tỳ biết làm như vậy không ổn, nhưng là ở trong phủ Quốc Công, nô tỳ nói cái gì người cũng sẽ không nghe, chỉ biết đem nô tỳ kéo xuống trách mắng đánh đòn, nô tỳ hôm nay đánh liều tính mạng tới khuyên bảo Đại tiểu thư thủ hạ lưu tình, nhất định đừng tiếp tục hoành hành ngang ngược, khi dễ đệ muội nữa, nếu không sẽ bị trời phạt!"

Xuân Nhi sắc mặt bị thương, nói ra lời nói lại ác độc vô cùng, tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh, nhìn nha hoàn đang đầu rơi máu chảy này, cũng không biết nên làm thế nào cho phải!

"Bị trời phạt? Xuân Nhi, người nói thật sự là làm việc xấu sẽ bị trời phạt sao? Nếu có, người làm sao dám công khai nói xấu chủ tử như thế? Làm sao dám nguyện rửa chủ tử nhà mình? Xuân Nhi, nếu thật sự có thể bị trời phạt, người có sợ không?" Bạch Mộc Cận thanh âm sâu kín, giống như u linh đến từ địa ngục, ánh mắt kia lạnh băng như đầm nước lạnh, khóe miệng cười khê, lại ôn nhu như thế.

Xuân Nhi sau lưng rét run, trên trán không ngừng chảy ra mồ hôi lạnh, nàng chưa bao giờ có cảm giác sợ hãi như vậy, Đại tiểu thư trước mắt giống như

là ác ma, nàng ta tại sao có thể một bên cười ôn nhu, một bên hướng về phía mình lộ ra ánh mắt độc ác căm hận như vậy, nàng hình như là ác quỷ đến lấy mạng mình.

"Nô tỳ. . . . . Nô tỳ. . . . . Không. . . . ." Xuân Nhi run rẩy, ngay cả một câu đầy đủ đều nói không được.

Bạch Vân Hề ở một bên nhìn chỉ có thể lo lắng sưng, nàng không thể chủ động đứng ra chỉ trích Bạch Mộc Cận, kia sẽ chỉ làm người khác hoài nghi nàng ác ý nói xấu, chính là Xuân Nhi lúc này thật sự là không dùng được, thế nhưng bị Bạch Mộc Cận nói hai câu liền sợ tới mức thần sắc luống cuống.

Mọi người cơ hồ đều khẳng định, nha hoàn này chính là rắc tâm đến vụ hãm chủ tử của chính mình, nếu không nàng ta làm sao lại bị sợ hãi như vậy, sợ bị trời phạt còn dám nói xấu chủ tử, thật là một đứa nô tỳ bị ôi bại hoại không có lương tâm.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ. . . . . Xuân Nhi sai lầm rồi, người đừng hù dọa nàng, nàng cũng là vì bảo vệ muội muội, người nếu tức giận, liền hướng về phía muội, đừng hù dọa Xuân Nhi!" Bạch Vân Hề rốt cục không nhịn được nên đành phải đứng ra, hướng tới Bạch Mộc Cận quý xuống, mặc dù là cầu xin tha thứ, trong miệng lại có tình chỉ trích Bạch Mộc Cận hù dọa Xuân Nhi.

"Hừ. . . . . Ta lần đầu tiên nhìn thấy tỷ tỷ ác độc như vậy đâu, trước mặt mọi người, thế nhưng liền khi dễ muội muội, đe dọa hạ nhân, thật sự là đáng sợ!" Thanh âm của một nam tử chọt vang lên từ phía đình đầu, hần đứng ở mặt trên núi giả, sau đó đột nhiên nhảy xuống, đứng ở trước mặt mọi người, về mặt tức giận bất bình.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Anh hùng cứu mỹ nhân

Bạch Mộc Cận ngẩng đầu, ánh mắt không có vẻ khấn trương, cũng không sợ hãi, mà là lạnh nhạt như đã sớm biết trước, nam nhân bộ dạng đầy cảm phần trước mặt này, nàng rất quen thuộc.

Đây chính là một trong số những trung khuyển của Bạch Vân Hề năm đó, công tử phủ doãn Thuận Thiên phủ, Cô Nhân Nghĩa, một nam nhân tự xưng là vị chính nghĩa. Chính là hần, kiếp trước ra mặt vì Bạch Vân Hề, chỉ trích Lục Phi Viện, biểu tỳ nhà ngoại tổ mẫu của nàng.

Năm đó biểu tỳ chẳng qua chỉ trách mắng Bạch Vân Hề bất kính trưởng tỷ, được cung chịu mà trở nên kiêu căng, Bạch Vân Hề liền bày ra bộ dáng chịu oan khuất lớn lao, còn khóc lóc thảm thiết tỏ vẻ chính mình thật sự vô tội.

Nàng lúc ấy rất ngốc, cảm thấy Bạch Vân Hề cũng chỉ là hơi có chút kiêu căng, cũng không muốn mất đi phong thái, còn nói biểu tỳ không nên chuyện bé xé ra to, khiến cho Lục Phi Viện tức giận huyết máu, sau đó đã nói Bạch Vân Hề giả vờ giả vịt để tranh thủ sự đồng tình của mọi người, tiếp theo chính là vị chí sĩ nhân nghĩa này không biết từ đâu chui ra, chỉ trích Lục Phi Viện ý thể hiếp người, kiêu căng ương ngạnh, nhục nhã biểu muội của chính mình.

Bạch Mộc Cận có chút buồn cười, người này thật đúng là mỗi lần đều có thể xuất hiện đúng lúc, làm một hộ hoa sứ giả hoàn mỹ, đáng tiếc chính là, gia thế nhà hần không tốt, Bạch Vân Hề chướng mắt hần.

Lúc này Bạch Vân Hề về mặt thực cảm động mà nhìn Cô Nhân Nghĩa, cảm thấy được người này thật sự chính là hóa thân của chính nghĩa từ trên trời rơi xuống cứu vớt nàng. Nàng càng tỏ vẻ ủy khuất mà âm thầm rơi lệ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, nước mắt trong suốt càng rơi xuống như mưa.

"Vị công tử này, sau hoa viên này đều là nữ khách, người như thế nào bất lịch sự như vậy, không được sự cho phép mà một mình xông tới, chỉ sợ là không hợp lễ nghĩa đi?" Tuy rằng phong tục của Thiên Nguyên cũng khá cởi mở, nhưng là trong giới quý tộc vẫn là thật sự tuân thủ lễ nghi, giống trường hợp này, nếu như không được chủ nhà cho phép, là không thể để cho nam nữ chưa kết hôn ở cùng một chỗ, nếu không xảy ra chuyện tình bất nhã gì đó, thì chủ nhà cũng khó trốn tránh trách nhiệm.

Các vị quý nữ vừa nghe, lập tức cũng cảm thấy không ổn, người nam nhân này thật sự là không có giáo dưỡng, nơi này đều là tiểu thư, thế nào lại để cho một nam tử độc thân xông tới, nếu như phá hủy danh dự của các nàng thì phải làm sao bây giờ?

"Người người này, còn không nhanh rời đi, là muốn ta gọi người tới đuổi người đi sao?" Tăng Minh nguyệt lập tức ra mặt đuổi người, tức giận đến mức hận không thể để cho người ta đánh nam nhân không biết từ đâu đi ra này một chút.

Cô Nhân Nghĩa nhất thời luống cuống, ở ngoài sân viện cùng một đám bằng hữu nghe lên động tĩnh sau hoa viên, đó cũng là việc thường xảy ra, tất cả mọi người trong lòng biết rõ ràng, nào có nghĩ đến sẽ nghe được chuyện tình như thế này.

Hôm nay Hầu phủ tổ chức yến hội, cũng là vì việc hôn nhân của hai vị công tử Hầu phủ, hần bởi vì rất tức giận hành vi của Đại tiểu thư Quốc công phủ, lại thương tiếc vị nhị tiểu thư bộ dáng diễm đạm đáng yêu này, từ trước đến nay những sự việc bên ngoài kẻ yếu như thế này, hần chính là luôn được đám nam tử vây quanh làm chim đầu đàn, mà hần cũng vui vẻ cảm thấy được chính mình hần là luôn sắm rất tốt vai anh hùng cứu mỹ nhân.

Nào có nghĩ đến vừa mới nói một câu, đã bị Bạch Mộc Cận này chỉ trích chính mình không tuân thủ lễ pháp, lại bị Tăng tiểu thư nói đuổi người. Các vị

quý nữ ánh mắt đều là phần nộ bùng bùng.

Cổ Nhân Nghĩa vội giải thích: "Ta chẳng qua chỉ là thấy Bạch gia Đại tiểu thư ý thể hiếp người, khi nhục muội muội của mình, mới đi ra nói lời công đạo, không có ý mạo phạm các vị tiểu thư!"

Bạch Mộc Cận hơi nhíu mày, không hề giận nói: "Người là nhìn thấy ta khi dễ muội muội như thế nào? Ta là đánh nàng, hay là mắng nàng? Nghĩ đến người đường đường là một nam tử đã trưởng thành, lại không phân tốt xấu, cũng không để ý cấp bậc lễ nghĩa, lên đến chỗ đám nữ tử chúng ta, chỉ trích ta, xin hỏi ngài có đem các vị tiểu thư để vào mắt hay không? Mặc dù ta làm ra chuyện tình khiến cả người lẫn thần đều phẫn nộ, chẳng lẽ những tỷ muội xung quanh đều là trợn mắt mà nhìn, sẽ không vì người bị khi nhục đứng ra đòi công đạo sao?"

Chúng tiểu thư tức khắc liền tỉnh ngộ lại, Bạch Mộc Cận từ đầu tới cuối đều không có đối với muội muội của mình làm cái gì, vẫn đều là đôi chủ tớ này tự biên tự diễn, kể lẽ rằng nàng khi dễ bọn họ, mà Bạch Mộc Cận chính là bận tâm đến thể diện của Hầu phủ, không muốn chấp nhặt cùng các nàng.

Thế nhưng đôi chủ tớ này được một tác lại muốn tiến một thước này, nhất định chỉ trích tỷ tỷ của mình khi dễ các nàng, thật sự là không có đạo lý, mà nam nhân ở đâu xông đến này lại khiến cho người ta cáu gắt, tại sao có thể tùy ý xông vào địa phương nữ hài tử tụ tập? Chẳng lẽ là cái đẳng đồ tử, ý đồ bất chính?

"Tăng tiểu thư, thỉnh cầu người vẫn là đem người đuổi đi đi? Nếu không chúng ta cũng không có cách nào lưu lại ở Hầu phủ!" Đi ra nói chuyện chính là đích nữ nhà Uy Vũ tướng quân, Chử Văn Yên, Đại tiểu thư từ nhà võ tướng đi ra, tuy rằng thoát nhìn vẫn nhã, nhưng tính tình cũng là nóng nảy, không muốn gặp loại nữ tử ra vẻ nhu nhược đáng thương cùng nam nhân vô lễ này.

"Vị công tử này, người vẫn là nên thôi đi, không cần phải xen vào việc của ta, ta không sao mà, thật sự không có việc gì mà!" Bạch Văn Hề cũng không thể làm cho nam nhân thật vất vả mới đi ra bên vực nàng cứ như vậy bị đuổi đi, vì thế chớp chớp mắt, nước mắt lưng tròng lại làm ra vẻ kiên cường mà nói.

Chính là ánh mắt kia rõ ràng mang theo chờ đợi cùng khẩn cầu, làm cho Cổ Nhân Nghĩa nhìn thấy tâm đều chảy nước, một tiểu thư nũng nịu như vậy, thật sự là đáng thương.

Vì thế hần bất chấp bị người xua đuổi, hiên ngang lăm lăm đứng thẳng người, nói với các vị tiểu thư: "Các vị tiểu thư, Cổ mẫu vô ý mạo phạm, chính là không nhẫn tâm nhìn một nữ tử ác độc khi dễ muội muội như vậy mà có thể khoanh tay đứng nhìn, các người nhìn xem Bạch nhị tiểu thư, đều khóc như vậy rồi, nếu không phải bị khuất nhục lớn lao, thế nào lại như vậy? Trước mặt người ở bên ngoài quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, chẳng lẽ nàng không khó xử sao? Có thể thấy được là bị vị tỷ tỷ này khi dễ đến mức không còn cách nào mới có thể như vậy!"

Lời này vừa nói ra, nhóm quý nữ xem cuộc vui bắt đầu nhíu mày, trong lòng nổi lên nghi hoặc, hay là Bạch đại tiểu thư này thật sự là tâm tư ác độc? Chuyện như vậy cũng không hiếm thấy, trong đại gia tộc tỷ tỷ khi dễ muội muội có nhiều khả năng hơn đi, nếu như không phải bị uy khuất lớn, ai muốn ở trước công chúng quỳ xuống cầu xin tha thứ a?

Tất cả mọi người bắt đầu khe khẽ nói nhỏ, thảo luận xem người nào là đúng người nào là sai, Bạch Văn Hề nghe vào trong tai, cười ở trong lòng, để xem Bạch Mộc Cận như thế nào xoay người, chỉ cần ác danh của nàng truyền đi ra, nhà ai cũng không dám rước lấy một nữ nhân tâm tư ác độc về nhà. Hơn nữa dưới mưu kế của mẫu thân, nàng ta cả đời này sẽ phá hủy.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Khéo ăn nói hóa giải nguy cơ

Thấy xu hướng của dư luận có vẻ nghiêng về phía Bạch Văn Hề, Tăng Minh Nguyệt cũng hơi bối rối, suy cho cùng thì Bạch Văn Hề cũng là bạn tốt của nàng. Nhưng mà từ trước tới nay Bạch Văn Hề chưa bao giờ nói với nàng (TMN) chuyện tỷ tỷ nàng (BVH) khi dễ nàng (BVH).

Không phải lúc nào cũng nói là Bạch Mộc Cận tỷ tỷ là người nhất gan, hoàn toàn không lên được mặt bàn sao? Hôm nay như thế nào lại nói tỷ tỷ ở nhà tìm mọi cách khi dễ nàng?

Tính tình của Tăng Minh Nguyệt thẳng thắn, nhưng không có nghĩa là nàng ngốc, hơn nữa nàng tiếp xúc với Bạch Văn Hề quá nhiều lần, biết rõ tình huống đại khái của Bạch gia, địa vị của mẫu thân Lục thị của Bạch Văn Hề ở Ninh Quốc Công phủ là vô cùng cao, lại được Ninh Quốc Công sủng ái, sao có thể để cho nữ nhi của mình chịu ủy khuất lớn như vậy?

Hơn nữa Bạch Văn Hề rõ ràng là rất được sủng ái, chi phí ăn mặc thường ngày của nàng ta cũng là vô cùng tốt, có một vài thứ ngay cả nàng là đích nữ của Hầu gia cũng không thể đơn giản được dùng đến.

Nàng nhìn thoáng qua Bạch Mộc Cận vẫn luôn bình tĩnh, sắc mặt trầm lặng như nước, không nhìn ra một chút tức giận nào, nếu như là nàng, không cần biết có phải nàng từng khi dễ muội muội hay không, bị chỉ trích trước mặt người khác như vậy, tất nhiên là tức phát khóc rồi? Đoán chừng hiện tại đã nhào tới đánh người rồi.

Nhưng mà Bạch Mộc Cận người này lại không có, khoe miệng của nàng thủy chung có một nụ cười thanh đạm, đôi mắt trong suốt như nước, tựa hồ không đếm xỉa đến việc những người bên ngoài đang nhìn, chẳng lẽ nàng không hề tức giận hay sợ hãi một chút nào sao? Nếu như thanh danh của mình đã có vết nhor, về sau nàng phải làm sao đây?

Đây chính là lần đầu tiên nàng tham dự vòng giao tế của đám quý nữ, lần này nếu như bị hư mất thanh danh, về sau muốn có chỗ đứng trong giới quý tộc, gần như là chuyện không thể nào rồi.

Nàng đột nhiên đã có chút hiểu rõ, đây hẳn là kết quả mà Bạch Vân Hề muốn đi? Nếu không nàng cần gì phải chỉ trích tỷ tỷ của mình vào thời điểm này chứ? Tăng Minh Nguyệt nhũ mảy, đối với Bạch Vân Hề cực kỳ thất vọng, mặc dù bất hòa với tỷ tỷ mình, cũng không nên sử dụng loại thủ đoạn ác độc này.

"Mộc Cận tỷ tỷ. . ." Tăng Minh Nguyệt khó khăn mở miệng, tựa hồ muốn khích lệ nàng, nhưng mà lại không biết nên nói như thế nào, tình huống trước mắt khó có thể chinh lý, nàng(TMN) không biết làm sao để có thể giúp nàng(BMC).

Bạch Mộc Cận nghe thấy, lại nhìn ánh mắt của nàng, nhẹ nhàng cười cười, dùng khẩu hình nói một câu: Không sao đâu.

Nàng biết Tăng Minh Nguyệt đã nhìn thấy độc kế của Bạch Vân Hề rồi, như thế cũng tốt, như vậy về sau cũng sẽ không đến mức bị Bạch Vân Hề lừa nữa, cô nương này phẩm tính rất tốt, tính cách lại ngay thẳng, không đáng gặp phải tai họa như kiếp trước.

Thủ đoạn nhỏ của Bạch Vân Hề, nàng còn không để vào mắt, là một người từ trong địa ngục trở về, nàng còn có điều gì phải e ngại hay sao? Cái mạng này, cũng là nhặt về đấy, mà con người nếu như ngay cả tính mạng của mình cũng không còn để ý nữa rồi, thì còn sợ cái gì?

"Là Cô công tử sao?" Bạch Mộc Cận mỉm cười mà nói, cũng không có phần nộ.

Cổ Nhân Nghĩa sững sờ, người thiếu nữ này đã xảy ra chuyện gì nhỉ, lúc này rồi mà vẫn còn cười được? Hơn nữa nhìn về mặt nàng cũng không có giận dữ hay oán hận chút nào.

Hắn ấp úng gật gật đầu, không có trả lời, nhưng vẫn đang quan sát thần sắc của Bạch Mộc Cận.

Bạch Mộc Cận cũng gật gật đầu, trầm tĩnh mà mở miệng nói: "Chắc hẳn người chính là trưởng công tử của Thuận Thiên phủ doãn Cổ đại nhân, lệnh tôn đã chương quản Thuận Thiên phủ, thì chắc hẳn Cổ công tử cũng rất quen thuộc với luật pháp của Thiên Nguyên đúng không?"

Cổ Nhân Nghĩa nhũ mảy một cái, không biết lúc này vì sao Bạch Mộc Cận phải thảo luận về luật pháp của Thiên Nguyên, cái đó và chuyện này có quan hệ gì?

Thế nhưng chuyện liên quan đến năng lực của hắn, tự nhiên không thể nói không quen thuộc, nào có nhi tử nào phụ thân làm phủ doãn mà ngay cả luật pháp cũng không hiểu đâu? Hắn liền gật đầu, có chút khoe khoang mà nói: "Đây là tự nhiên, bản công tử thuở nhỏ đã đọc thuộc luật pháp!"

Bạch Mộc Cận tiếp tục mỉm cười gật đầu, sau đó nói: "Nếu như thế, ta có một chuyện không rõ, mong rằng công tử chỉ điểm chút!"

Thấy thái độ của Bạch Mộc Cận vừa thành khẩn lại khiêm tốn, Cổ Nhân Nghĩa liền cảm giác mình nên mở lòng từ bi chỉ điểm nàng một chút, cho nên hơi ngheh cảm, nói: "Bạch tiểu thư có gì cứ nói, Cổ mỗ tất nhiên *tri vô bất ngôn!"

* biết thì nhất định sẽ nói

"Như vậy rất tốt, Cổ công tử có thể nói một chút, trong luật pháp của Thiên Nguyên, muội muội bắt kính trưởng tỷ, tùy ý nói xấu danh tiếng của trưởng tỷ, không đề ý luân lý, ý đồ bôi đen gia tộc, trong mắt không có người trên, bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa, thì phải chịu tội gì?" Bạch Mộc Cận vẫn đang cười như cũ, chỉ là nụ cười kia chưa tới đáy mắt, tia sáng lạnh lùng trong mắt, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Giọng nói của nàng vẫn không cao không thấp như lúc trước, nhưng lời này lại nện vào trong lòng của mỗi người, Bạch Vân Hề vừa nghe, chỉ biết Bạch Mộc Cận đang phản kích, nàng quyết không cho phép Bạch Mộc Cận gán tội danh như vậy cho mình, bằng không đời này của nàng tất nhiên sẽ bị hủy.

Vì vậy Bạch Vân Hề khốc lớn tiếng nói: "Tỷ tỷ, người đây là ý gì? Vân Hề đâu có bất kính với người? Đâu có chuyện trong mắt không có bề trên, làm sao có thể bôi đen gia tộc? Người sao phải gán cho ta tội danh như vậy, lòng của người thật là ác độc đó!"

"Muội muội chớ vội, ta sẽ nói rõ từng việc cho người!" Bạch Mộc Cận trấn an nàng xong, cười cười, sau đó đứng thẳng người, thanh âm của nàng trong veo như tiếng ngọc vỡ băng tan, thấm sâu vào lòng người, "Đầu tiên, trước mặt mọi người người nói xấu ta ý lớn hiếp nhỏ, ý thể hiếp người, hung hăng phách lối, thế nhưng người có chứng cứ không? Chỉ bằng việc người và tỷ nữ của người trước mặt người ngoài vừa quý vừa khốc liền khiến cho ta đeo ác danh như vậy trên lưng, người có dụng ý gì? Có phải người nghĩ chỉ cần người quý khốc thì mọi người đều phải tin tưởng người hay sao, chẳng lẽ đúng là trẻ con vừa khốc thì sẽ có sữa uống hay sao? Đây là bất kính trưởng tỷ!"

"Thứ nhì, người nhìn gấm Tứ Xuyên gấm Tô Châu người đang mặc trên người một chút đi, giá trị đâu chỉ có ngàn vàng, người bình thường cho dù có tiền cũng không mua được đó, lần nào người đi ra ngoài dự yến mà không phải là gấm vóc đầy người? Người nhìn lại tơ lụa bình thường trên người ta xem, người còn muốn nói xấu mầu thân, nói mầu thân yêu thương ta thiên vị ta, người đem tấm lòng của mầu thân để đi đâu? Nếu như mầu thân nghe được sẽ đau lòng biết bao nhiêu? Đây là bất trung bất hiếu!"

"Ninh quốc công phủ, mầu thân chủ sự, tổ mầu và phụ thân trấn giữ, ta làm sao có thể khi dễ người? Người nếu thật sự có uy khuất, vì sao không đi đến chỗ phụ thân tổ mầu nói rõ, lại muốn ở bên ngoài khóc trời trách đất, lẽ nào trường bối trong nhà không thể làm chủ cho người hay sao? Ta khuyên

người hỏi phủ bao nhiêu lần, người lại vì để cho ta mang ác danh trên lưng, không thèm quan tâm! Người đây không phải là bồi đen gia tộc, trong mắt không có bề trên, thì là cái gì?"

"Đường đường đích nữ của Ninh Quốc Công phủ, lại muốn đi học mấy thứ diễn xuất thấp kém như vậy, trước mặt mọi người quỳ xuống, người không biết xấu hổ đem mặt mũi của Quốc Công phủ ném đi đâu!"

Bạch Mộc Cận nói xong, vẻ mặt thất vọng quay đầu nhìn sang chỗ khác, giống như không muốn nhìn thấy vị muội muội làm mất mặt gia tộc này một chút nào nữa.

Đám đông đứng xem cuối cùng cũng tỉnh ngộ lại, Bạch Vân Hề này, thực sự là rất ác độc! Rõ ràng trong quá khứ Bạch Mộc Cận đều bị đồn thành nữ tử nhất gan, bây giờ lại muốn để cho nàng đeo ác danh khi dễ đệ muội trên lưng, ở bên ngoài tranh luận âm ỉ, như vậy chẳng phải là khiến cho gia tộc phải hổ thẹn sao?

Quý tộc Thiên Nguyên, nhà ai mà không coi trọng danh dự, đều tin tưởng việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, mặc dù chính mình bị ủy khuất, cũng nên hướng trưởng bối trong nhà đòi công đạo, chứ không phải ở bên ngoài làm vậy, như vậy sẽ chỉ làm người khác khinh thường!

Bị mọi người trước mặt chỉ trích, Bạch Vân Hề biết đại thế đã mất, vẻ mặt nàng ta căm hận độc ác nhìn Bạch Mộc Cận, không nghĩ tới nha đầu đầu gối khô khan chất phác kia, lại có tâm tư như thế, nàng và mẫu thân đều quá sơ suất, cho rằng Bạch Mộc Cận còn là Bạch Mộc Cận trước đây.

Hôm nay Bạch Mộc Cận đem cái mũi bị chụp trừ bỏ đi, danh tiếng của nàng sẽ mất hết, hơn nữa nếu như việc này bị tổ mẫu và phụ thân biết được, nàng và mẫu thân đều bị trách phạt.

Cứ tưởng rằng chỉ cần Bạch Mộc Cận bị hủy thanh danh, phụ thân và tổ mẫu biết sẽ trách cứ Bạch Mộc Cận làm Ninh Quốc Công phủ hổ thẹn, tuyệt đối sẽ không liên lụy đến nàng, mà nàng chỉ cần ra về bảo vệ tỷ tỷ, không cùng nàng so đo tư thái, tất nhiên sẽ được mọi người tán thưởng, nhất cử lưỡng tiện, thế nhưng nàng không ngờ rằng Bạch Mộc Cận thế mà lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy, còn đem cả luật pháp của Thiên Nguyên ra để làm cơ sở.

"Cổ công tử, người còn chưa trả lời vấn đề của ta đâu!" Bạch Mộc Cận lạnh lùng nhìn chằm chằm Cổ Nhân Nghĩa ở một bên im lặng không lên tiếng, nàng tuyệt đối sẽ không buông tha cái tên ngu xuẩn chỉ trích người khác lung tung này.

Cổ Nhân Nghĩa vừa nghe Bạch Mộc Cận xoay mũi nhọn về phía mình, nhất thời không biết làm sao, da đầu cũng đã tê rần, hẳn thực sự là không nên dính vào trong chuyện này, hiện tại tự mình đưa tới phiền phức, bởi vì hẳn vừa rồi luôn mồm chỉ trích Bạch Mộc Cận khi dễ muội muội.

"Ta. . . Ta. . ." Cổ Nhân Nghĩa ngay cả một câu cũng không nói ra được.

Chữ Vân Yên lúc này lòng đầy căm phẫn mà đứng ra, nói: "Bạch nhị tiểu thư, thật sự ta cũng cảm thấy hổ thẹn thay người, khóc sụt sùi như vậy còn ra thể thống gì nữa, đừng có ý vào chính tuổi còn nhỏ, cứ khóc lóc rồi tùy ý bôi nhọ người khác như vậy! Nàng tốt xấu cũng là thân tỷ tỷ của người, người thật sự là dụng tâm ác độc!"

"Người. . . Người nói lung tung, các người. . . Các người đều bị nàng ta lừa, hu hu. . ." Lúc này Bạch Vân Hề không giả bộ vô tội được nữa, lộ ra biểu tình phẫn hận, như thể tất cả mọi người xung quanh đều đang khi dễ mình.

Người khác không biết, Bạch Mộc Cận lại biết, trong nhà Chữ Vân Yên có một thứ muội, cũng là thích diễn giống như Bạch Vân Hề, thường thường khiến cho Chữ Vân Yên phải ngậm bồ hòn, cho nên Chữ Vân Yên mới có thể chán ghét Bạch Vân Hề như vậy, chủ động đứng ra vì nàng nói chuyện.

Chữ Vân Yên khinh thường liếc mắt nhìn nàng, nói với các vị quý nữ: "Nghe thấy không? Chúng ta đều là người ngu, đều bị gạt, thực sự là buồn cười, Bạch đại tiểu thư người ta từ nhỏ đã không còn mẫu thân, thế nhưng mẫu thân của Bạch nhị tiểu thư mẫu thân đây lại là chủ mẫu của phủ Ninh Quốc công đó, sao có thể mặc cho nữ nhi của mình chịu ủy khuất lớn như vậy chứ? Thật sự là coi chúng ta đều là kẻ ngốc đi!"

Mọi người cũng đều gật đầu, nghĩ Chữ Vân Yên nói có lý, nào có chuyện mẫu thân mình vẫn đang khỏe mạnh, lại bị tỷ tỷ không có mẫu thân khi dễ chứ! Nếu như quốc công phu nhân thực sự đối xử tốt với kẻ nữ của mình như vậy, vì sao ngày xưa không thấy bà ta mang theo Bạch đại tiểu thư đi dự yến hội, đều là mang nữ nhi của mình tham gia?

"Chính là tuổi còn nhỏ mà tâm tư lại ác độc như vậy, Bạch gia tiểu thư mới đáng thương đó, không có mẫu thân bảo vệ, lại còn bị kẻ muội vũ nhục, cái này khó mà nói rõ được!"

Tiểu thư nhà Bình bộ thị lang, bạn tốt của Chữ Vân Yên, Phùng Sở Sở, đang đứng một bên cũng mở miệng phụ họa.

Mọi người cũng mỗi người một câu bắt đầu nghị luận, ai cũng đều chỉ trích Bạch Vân Hề, dư luận chính là như vậy, người nào chiếm thượng phong thì sẽ ngã theo người đó, lại thêm xu hướng bên vực kẻ yếu, một tiểu thư phụ mẫu đều ở, và một tiểu thư mẫu thân chết sớm, ai là người yếu, không phải vừa xem thì sẽ hiểu ngay hay sao?

Bạch Vân Hề cuối cùng cũng không chịu đựng được, khóc càng thêm lợi hại, nằm ở trong lòng Xuân Nhi, không ngừng nức nở, nói: "Ta không sống được, các người làm sao có thể lật ngược phải trái, đen trắng chẳng phân biệt được như vậy? Tỷ tỷ, người thật là ác độc, dĩ nhiên bôi nhọ ta như vậy!"

"Hề Nhi, đủ rồi, lúc này rồi mà vẫn còn luôn miệng nói ta hung ác, ta nếu thật sự hung ác, nên đi cáo quan, luật pháp của Thiên Nguyên đối với hành động như vậy của người, nhẹ nhất cũng phải xử một trăm roi, ta nói không sai chứ, Cổ công tử?" Bạch Mộc Cận lại đem câu chuyện dẫn về phía Cổ Nhân Nghĩa.

Lúc này mọi người một lần nữa lại chú ý tới Cổ Nhân Nghĩa, thấy gương mặt xấu hổ của hắn, khúm núm nói: "Cái này. . . Ta. . . Các người dù gì cũng là tỷ muội, vẫn nên dĩ hòa vi quý, dĩ hòa vi quý!"

Lúc này lại khuyên người ta dĩ hòa vi quý, vừa rồi không phải là ra vẻ chính nghĩa chỉ trích Bạch Mộc Cận ác độc sao?

Tăng Minh Nguyệt thấy thế, vội vã gọi gia đình tới, nói: "Đem vị Cổ công tử này mời đi ra ngoài đi, yến hội còn chưa bắt đầu, hậu viên không tiếp đãi nam khách!"

Gia đình đang sắp sửa đi lên bắt người, Cổ Nhân Nghĩa cảm tức nhìn thoáng qua Bạch Mộc Cận và Tăng Minh Nguyệt, sau đó phất tay áo rồi đi, phút cuối cùng vẫn còn si ngốc mà nhìn Bạch Vân Hề đang khóc hoa lệ đầm mưa (như mưa rơi trên cành hoa lệ), mặc dù mới chỉ là một tiểu thư mười tuổi, cũng đã trở nên động lòng người như vậy, tương lai nhất định là một đại mỹ nhân.

Bạch Vân Hề thấy cái người nói chuyện giúp mình cũng bị đuổi đi rồi, ra vẻ đáng thương mà nhìn Tăng Minh Nguyệt, nói: "Minh Nguyệt tỷ tỷ. . . Hu hu. . . Hề Nhi sai rồi, Hề Nhi không nên gây ầm ĩ ở yến hội nhà tỷ như vậy, thế nhưng, thế nhưng Hề Nhi không phải cố ý, Xuân Nhi cũng là vì bất bình cho ta, tỷ đừng trách nàng!"

Mất thấy Tăng Minh Nguyệt cũng đứng về phía Bạch Mộc Cận, Bạch Vân Hề liền đem trách nhiệm đổ lên đầu Xuân Nhi, vẫn không chịu thừa nhận chính mình bêu xấu Bạch Mộc Cận.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: chân chính châm ngòi ly gián

Tăng Minh Nguyệt còn chưa mở miệng, đã bị Bạch Vân Hề ngắt lời, trong giây lát sắc mặt hơi lúng túng, một nha hoàn mà dám làm như vậy, còn không phải do chủ tử sai sử sao, chẳng lẽ nghĩ Tăng Minh Nguyệt nàng thực sự chưa từng thấy qua việc đòi chức?

Xuân Nhi nghe xong lời này, vội vàng nói: "Không, Tăng tiểu thư, người muốn trách thì trách nô tài là được rồi! Nô tài chỉ là không quen nhìn hành vi của Đại tiểu thư, hoàn toàn không liên quan gì đến Nhị tiểu thư hết, chỉ là nô tài không có khéo nói như Đại tiểu thư, cũng không hiểu cái gì là luật pháp, nô tài chỉ một lòng muốn nói lời công bằng cho Nhị tiểu thư mà thôi!"

Bạch Mộc Cận mắt lạnh nhìn Xuân Nhi chằm chằm, khóe miệng xuất hiện một nụ cười mỉa mai, nói: "Nô tài Xuân Nhi nhà người tâm tư bất chính, mưu toan lợi dụng Hề Nhi trẻ người non dạ, đến gây tai vạ cho nàng! Người chẳng qua là hận ta lần trước bởi vì người không tôn kính chủ tử, phạt đánh người 30 đại bản, cho nên hiện tại khích bác để Hề Nhi căm ghét người tỷ tỷ là ta, khá lắm nô tài xảo quyệt, ta trở về tất nhiên sẽ báo cho tổ mẫu và mẫu thân biết, đem người đem bán đi, miễn để cho một tiểu thư đang tốt đẹp lại bị người dạy hư!"

Lời này vừa ra, Bạch Vân Hề đột nhiên linh cơ khẽ động, hôm nay đã không có cách nào hủy diệt Bạch Mộc Cận, thì nàng cũng không thể để cho chính mình mang trên lưng tiếng xấu bất kính trưởng tỷ, bởi đen gia tộc được.

Vì vậy ra vẻ đáng thương mà nhìn qua Bạch Mộc Cận, nói: "Tỷ tỷ, Hề Nhi sai rồi, Hề Nhi chưa bao giờ muốn vu oan cho tỷ tỷ, là Xuân Nhi tự chủ trương gây rối ở đây, mong rằng tỷ tỷ nhìn giám, đừng hiểu lầm Hề Nhi!"

Xuân Nhi khó có thể tin mà nhìn Bạch Vân Hề, không biết lúc này lại bị chủ tử của mình bán rẻ, nàng bối rối nhìn thoáng qua Bạch Mộc Cận, thấy đây mắt nàng trào phúng rõ ràng như vậy, nàng tranh thủ thời gian này xuống đất cầu xin: "Không... Đại tiểu thư, nô tài không có, Nhị tiểu thư, người vì sao đối xử với ta như vậy, nô tài một lòng cũng là vì người, vậy mà người lại muốn nô tài gánh tội thay!"

"Rõ ràng là lỗi của người, là người vừa tiến đến liền quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, luôn miệng nói tỷ tỷ khi dễ ta, còn không phải bởi vì lần trước người bị tỷ tỷ trách phạt nên ghi hận trong lòng sao, ta tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, người liền xúi bẩy ta và tỷ tỷ bất hòa, người mới chính là bụng dạ khó lường!" Bạch Vân Hề về mặt phần nô mà nhìn Xuân Nhi, giống như Xuân Nhi thật sự đã làm ra chuyện tình phản chủ.

Bạch Mộc Cận âm thầm lắc đầu, Bạch Vân Hề quả nhiên là tâm tư ác độc, thấy mọi người ở đây đều chỉ trích nàng bôi xấu thanh danh của tỷ tỷ, nàng lại không có sức để phản công lại, đành phải đẩy Xuân Nhi ra ngoài làm kẻ chịu tội thay, mưu tính tốt nha!

Bất quá cái này cũng hợp ý nàng, bởi vì hiện tại nàng sẽ không để cho Bạch Vân Hề được chết thống khoái như vậy, nàng muốn cho nàng ta cơ hội, để cho nàng ta leo cao hơn một chút, sau đó mới có thể ngã xuống càng đau hơn.

Hiện tại nàng ta chẳng qua chỉ là một tiểu hài tử mười tuổi, nếu như mình so đo với nàng ta, sẽ bị người khác chế giễu, nói ha tiểu thư nhà quốc công phủ bất hòa, muội muội tính toán tỷ tỷ, tỷ tỷ tính toán muội muội, qua qua lại lại, phụ thân vô lương và tổ mẫu tham lợi kia mặc dù sẽ trách phạt Bạch Vân Hề, nhưng là cũng sẽ ghi hận lên nàng. Mà qua vài năm tiếp theo, người khác cũng sẽ quên đi những chuyện vặt vãnh này, Bạch Vân Hề vẫn có thể hô mưa gọi gió trong giới quý tộc như cũ.

Nàng cũng không ngu như vậy, mình hôm nay còn chưa đủ lòng đủ cánh, tuyệt đối không thể khiến cho Lục thị và Bạch gia nghi kỵ được, nàng muốn

chậm rãi đùa chết Bạch Vân Hề, mà không phải làm cho nàng ta té ngã chỉ một lần.

Nhưng mà nếu như Bạch Vân Hề cho rằng nàng ta có thể giữ bỏ sạch sẽ một cách nhẹ nhàng như vậy, vậy thì sai mười phần rồi, nàng muốn bức cho Xuân Nhi cắn ngược lại nàng ta một cái mới được.

Vì vậy Bạch Mộc Cận nhìn Xuân Nhi, có chút đau lòng nói: "Xuân Nhi, uống cho mầu thân và muối muối đối với ngươi tốt như vậy, mặc dù ngươi hận ta, cũng không nên bất chấp mặt mũi của muối muối và mầu thân như vậy, ngươi quá vô ơn rồi!"

"Đúng đấy, Xuân Nhi, ngươi có biết tội của ngươi không?" Bạch Vân Hề cho rằng Bạch Mộc Cận đã tin tưởng nàng..., càng thêm ra sức chỉ trích Xuân Nhi, hồng rửa sạch thanh danh của chính mình.

Xuân Nhi lúc này sốt ruột rồi, nàng không nghĩ tới Nhị tiểu thư vậy mà lại lâm trận phản chiến, liên kết lại một chỗ với Đại tiểu thư để thảo phạt nàng, thế này không chỉ không thể hoàn thành nhiệm vụ phu nhân giao cho, ngược lại sẽ khiến cho chính mình trở thành nô tài ác độc ức hiếp chủ nhân, đến khi trở về phủ, phu nhân và Lão phu nhân nhất định sẽ lấy mạng của nàng đó.

Bạch Mộc Cận thấy Xuân Nhi đã sắp sụp đổ đến nơi rồi, tiếp tục góp một viên gạch, nói: "Xuân Nhi, ngươi phạm phải sai lầm lớn như thế, mầu thân và muối muối tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi, lần này chỉ sợ không phải 30 đại bản là có thể xong đâu, ai... Ta lần trước cho ngươi một bài học nho nhỏ, hy vọng ngươi nhớ lâu hơn chút, nào biết ngươi lại chấp mê bất ngộ như thế, vậy thì đừng trách ta đem việc này kể rõ chi tiết cho tổ mẫu biết!"

"Không phải như thế, không phải... Đại tiểu thư, ta không có ý muốn hại người, phải.. Là phu nhân sai sử ta đấy, bà ta muốn ta để cho Đại tiểu thư xấu mặt, lại để cho người không còn chỗ đứng trong đám quý nữ, chuyện thật sự không liên quan đến Xuân Nhi, ta chỉ là phụng mệnh làm việc!" Xuân Nhi cảm nhận được ánh mắt âm u tinh nghịch của Bạch Mộc Cận, lại thêm người chung quanh chỉ trích, nàng dĩ nhiên rối loạn trong lòng, trong tình thế cấp bách liền khai ra Lục thị.

Bạch Vân Hề nghe xong liền sốt ruột, lập tức tiến lên bịt kín Xuân Nhi miệng, tức giận nói: "Xuân Nhi, ngươi dám nói lung tung, coi chừng ta bảo mẫu thân đánh chết ngươi!"

Thế nhưng mà hành động lần này lại khiến cho người xung quanh nghĩ nàng ta chột dạ và đe dọa, tất cả quý nữ đều quăng cho Bạch Mộc Cận ánh mắt đồng tình, thậm chí lại có một mẹ kế ác độc đến mức này, hài tử không có mẹ, thật sự là rất đáng thương!

Tăng Minh Nguyệt cũng cảm thấy trái tim một trận băng giá, không nghĩ tới Bạch Vân Hề thường ngày cùng nàng giao hảo thế mà lại là người như vậy, nàng vỗ nhẹ nhẹ cánh tay của Bạch Mộc Cận, khẽ kêu lên: "Mộc Cận tỷ tỷ... Ngươi..."

Trong quá khứ Bạch Vân Hề cũng không ít lần bịa đặt ra những chuyện xấu hổ của Bạch Mộc Cận, mà Bạch Mộc Cận một mực bị giấu ở Quốc Công phủ, không được gặp người khác, căn bản không có cách nào để biện giải cho mình, nghĩ đến cũng là do Lục thị động tay chân, Lục thị này, dù gì cũng là muối muối của nguyên phu nhân, vậy mà lại khắc nghiệt với cháu gái của mình như vậy.

Bạch Mộc Cận nhìn nàng cười cười tỏ vẻ không để ý, nhưng ở trong mắt Tăng Minh Nguyệt và nhóm tiểu thư khác, nụ cười đó chính là vô cùng miễn cưỡng, nếu như hôm nay không phải Bạch Mộc Cận nhanh trí, thì chắc hẳn nàng đã phải mang tiếng xấu khi nhục độ muối, cay nghiệt hạ nhân rồi. Vì sao mẹ kế trong thiên hạ đều nhẫn tâm ác độc như vậy chứ?

"Ai... Quả nhiên mẹ kế đều là giống nhau, Bạch đại tiểu thư, sau này ngươi nên cẩn thận rồi!" Những người khác chỉ là thầm nhủ ở trong lòng, chỉ có Chữ Vân Yên nhanh nhẹn miệng không hề có kỵ mà nói ra, đối với Bạch Mộc Cận thật lòng thông cảm.

Bạch Mộc Cận còn chưa nói chuyện, Bạch Vân Hề lập tức trách móc nói: "Các ngươi đừng nghe Xuân Nhi nói bậy, nàng... Nàng ta tâm tư cực kỳ xấu xa đó, mới vừa rồi vu oan tỷ tỷ của ta không thành, hiện tại lại vu oan mầu thân của ta, nô tài xảo quyệt như vậy nên đánh chết tại chỗ!"

Bạch Vân Hề chăm chăm nhìn Xuân Nhi bằng ánh mắt ác độc, giống như chỉ cần Xuân Nhi còn dám nói thêm một câu, sẽ ăn sống nuốt tươi nàng ta luôn.

Xuân Nhi sợ hãi, cả người run rẩy, hiện tại trái phải đều là đường chết rồi, nàng nhất quyết bằng mọi giá nói ra: "Dù sao sau ngày hôm nay, ta là hẳn phải chết không thể nghi ngờ, việc này dứt khoát không có liên quan đến mọi người, phu nhân và Nhị tiểu thư thử sờ lương tâm của mình xem, đến tột cùng đã làm bao nhiêu việc để hãm hại Đại tiểu thư và đại thiếu gia, Đại tiểu thư tính tình nhu nhược chỗ nào, đều là bị phu nhân xúi giục dụ dỗ khiến nàng không dám xuất đầu lộ diện, lại không cho nàng xuất phủ, ở bên ngoài lại phá hư thanh danh của nàng, lần trước xô ngã Đại tiểu thư vào núi giả, phu nhân còn đưa một lọ thuốc, thiếu chút nữa hủy dung mạo của Đại tiểu thư, các ngươi còn cố ý lôi kéo khiến cho đại thiếu gia không chịu học tập, mẹ kế và kế muối nhẫn tâm ác độc như vậy thật sự là chưa từng thấy qua!"

"Hôm nay lại xúi giục ta đến bôi xấu Đại tiểu thư, tâm các ngươi thật độc ác, không ngờ lúc này sự tình bại lộ, ngươi liền đẩy ta ra gánh tội thay, ta vốn dĩ coi ngươi là chủ tử tốt, hóa ra ngươi lại không khác gì người mẹ nhẫn tâm kia của ngươi, chỉ biết lấy người khác làm tấm chắn, hừ... Vô sỉ!"

Xuân Nhi cảm phần dâng trào mà đem hết thấy những việc ác của Lục thị và Bạch Vân Hề đều vạch trần ra, một đám tiểu thư nghe được đều tròn mắt há hốc mồm, Ninh Quốc Công phủ này thế mà lại có nhiều chuyện xấu xa như vậy, có thể nói Lục thị kia thực sự là tâm cơ thâm trầm, vô cùng đáng chém!

Bạch Vân Hề quả thực muốn giận điên lên, dù sao tuổi nàng vẫn còn nhỏ, lòng dạ không sâu, thường ngày lại được nuông chiều, nào đâu có ném qua thiết thoi như vậy, lập tức lao về phía Xuân Nhi cùng đánh nhau: "Ngươi nha đầu chết tiệt kia, xem ta có xé nát miệng của ngươi hay không, ai cho ngươi nói xấu ta và mẹ ta như vậy, tiện tỷ!"

Nhìn hai kẻ lúc này còn đóng vai chủ tớ tình thâm, mà bây giờ đã lẫn lộn thành một đoàn đánh nhau, Bạch Mộc Cận cảm thấy vô cùng buồn cười, Uyên Ương và Hi Thước đều yên lặng bội phục Đại tiểu thư cao minh, hai người xem Nhị tiểu thư ngày thường nũng nịu bây giờ lại lộ ra bộ dạng chanh chua đánh đá như vậy, suýt nữa đã cười ra tiếng. Bạch Mộc Cận quay lại liếc các nàng, cảnh cáo hai nàng đừng đắc ý mà quên đi đáng về của mình, hai nha đầu lúc này mới cúi đầu xuống, ghen cười, không dám làm càn.

Các tiểu thư khác đều chỉ lo xem kịch vui, yển hời hôm nay, quả nhiên xuất hiện đặc sắc, còn thú vị hơn nhiều so với kịch nam trên sân khấu, không ai thèm nghĩ đến việc muốn đi lên kéo hai người kia ra.

Bạch Mộc Cận xem cũng đủ rồi, vì vậy nháy mắt cho Uyên Ương và Hi Thước một chút, hai nha đầu hiểu ý, vội vàng đi lên can ngăn, cuối cùng còn đông đặc hô to: "Nhị tiểu thư, Xuân Nhi, các người đừng đánh nữa, đừng để cho người ta chế giễu!"

Kéo hơn nửa ngày mà vẫn không tách được hai người ra, một thân áo đỏ bằng gấm Tứ Xuyên của Bạch Vân Hề cũng đã bị xé toang vài chỗ, tóc tai tán loạn, trên mặt đầu bụi bẩn, may mà Xuân Nhi không dám thực sự ra tay đánh nàng, cho nên không có bị thương, nhưng mà bộ dáng quả thực đã cực kỳ lòi thối lếch thếch. Nào có quý nữ thế gia nào lại có bộ dáng như vậy?

"Đã đủ rồi, các người đang làm cái gì đây?" Lục thị nghe tin chạy đến nhìn thấy một màn trước mắt, quả thực muốn ngất đi, nàng vốn là tính toán thời gian cho rằng Bạch Mộc Cận đã xong đời rồi, lại không nghĩ rằng Bạch Mộc Cận vẫn êm đẹp mà đứng ở nơi đó, ngược lại là nữ nhi của mình và tỷ nữ lại đang lẫn lộn một chỗ.

Sau lưng Lục thị còn có mấy vị phu nhân quan hệ không tệ, vốn cũng là đến nhìn nữ nhi của mình một chút, lại ngoài ý muốn đụng phải trò vui đặc sắc này, trên mặt mấy người đều lộ ra một chút nghi hoặc và hứng thú kín đáo.

Nghe thấy giọng nói của Lục thị, Bạch Vân Hề và Xuân Nhi mới như vừa tỉnh mộng, nhanh chóng tách ra, chật vật quỵ trên mặt đất chờ Lục thị xử lý.

Lục thị đi qua, nhìn thoáng qua Bạch Mộc Cận thật sâu, lại hoàn toàn không nhìn ra Bạch Mộc Cận có chút bối rối và dị thường nào, nàng bình tĩnh mà đứng ở nơi đó như vậy, ánh mắt yên tĩnh hơi lo lắng, nhìn thấy bà còn hơi hành lễ, kêu lên mẫu thân. Không để cho người ta tìm ra một chút mất lễ nghĩa nào.

Mà đám quý nữ xung quanh nhìn thấy bà, lại lộ ra vẻ khinh thường và xem thường, còn hơi có chút phẫn nộ, bà có cảm giác nhất định đã xảy ra chuyện gì đó không thể tưởng tượng được.

"Hề Nhi, Xuân Nhi, các người đây là đang âm ỉ cái gì? Đây là Uy Viễn Hầu phủ, các người sao có thể làm ra hành vi hoang đường như thế, chủ tớ hai người từ trước đến nay tình nghĩa thâm hậu, làm sao lại bị người ta châm ngòi mà ở đây đánh nhau?" Lục thị vừa ra, thì đã bắt đầu răn dạy hai người, chỉ là ý tứ trong lời nói kia rõ ràng là chỉ trích "Có người" ác ý châm ngòi khiến cho hai tiểu nha đầu không hiểu chuyện phạm phải sai lầm.

Nói xong ánh mắt giống như lơ đãng mà nhìn thoáng qua Bạch Mộc Cận, Bạch Vân Hề lập tức hiểu ý, vội vàng nói: "Hu hu... Mẫu thân, người cuối cùng đã đến rồi, người cần phải làm chủ cho Hề Nhi, rõ ràng là Xuân Nhi bất kính với tỷ tỷ, tỷ tỷ còn trách ta hãm hại nàng, Xuân Nhi còn nói những lời vô liêm sỉ vu oan mẫu thân, con nhất thời nhịn không được, động thủ đánh nàng, tỷ tỷ lại chỉ ở một bên xem cuộc vui!"

Lời này vừa ra, mấy phu nhân không rõ nguyên do đều nhíu mày, Bạch gia Đại tiểu thư sao có thể là người không biết nặng nhẹ như thế, vậy mà lại để cho muội muội của mình bị mất mặt trước mặt người ngoài, đây không phải có ý để cho Ninh Quốc Công phủ không còn chút thể diện nào hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: BỨC KẾ MẪU CHỨNG MINH CHO CHÍNH MÌNH

Tăng Minh Nguyệt thật sự không nhịn nổi, vì vậy đứng ra nói: "Bạch phu nhân, sự tình không phải như Bạch nhị tiểu thư nói đâu, chính là nô tỳ này không biết nặng nhẹ, dám to gan vu oan cho Mộc Cận tỷ tỷ, Mộc Cận tỷ tỷ giúp đỡ Bạch nhị tiểu thư răn dạy nàng, là do Bạch nhị tiểu thư then quá hoá giận mới đánh nhau với nha đầu này!"

Trong lời nói của nàng rõ ràng là đang bảo vệ Bạch Mộc Cận, hơn nữa luôn miệng gọi Bạch Vân Hề là "Bạch nhị tiểu thư", thân sơ trong này quá dễ phân biệt rồi.

Không chỉ có Lục thị nhíu mày, ngay cả Hầu gia phu nhân nghe tin chạy đến cũng đều buồn bực, nữ nhi nhà mình không phải từ trước đến nay giao hảo với Bạch Vân Hề sao? Như thế nào lại nói giúp cho Bạch đại tiểu thư mới gặp mặt lần đầu?

"Minh Nguyệt, cuối cùng là chuyện gì xảy ra vậy? Bảo người chiêu đãi các vị tiểu thư, làm sao lại âm ỉ thành thế này?" Sắc mặt Hà thị rất khó coi, hôm nay bà đang xem xét lựa chọn con dâu tương lai, vậy mà lại bị hai tiểu thư Bạch gia gây rối loạn khiến cho bà khó xử.

"Mẫu thân... Đây là nô tỳ không biết nặng nhẹ này làm loạn, không liên quan đến Mộc Cận tỷ tỷ!" Tăng Minh Nguyệt thủy chung đều muốn giải vây giúp Bạch Mộc Cận.

Hà thị xưa nay rất sùng ái nữ nhi của mình, hơn nữa tính tình nữ nhi bà hiểu rõ, nếu con đã nói như vậy, thì nhất định là Bạch gia Nhị tiểu thư cùng nha đầu kia nháo sự, thật sự là không để cho người khác bót lo, vừa này mới ở trong khách sảnh muốn chửi bới tỷ tỷ của mình, giờ vừa ra khỏi cửa liền khiến cho tỷ tỷ không còn mặt mũi.

"Minh Nguyệt tỷ tỷ, tỷ sao có thể nói như vậy? Hu hu... Ta cũng là vì mẩu thân mới kích động như thế, đều là do tỷ tỷ cố ý xúi giục!" Bạch Vân Hề khóc sụt sùi, chỉ tiếc hiện tại mặt nàng ta đầy bụi đất, hoàn toàn không tư thế mãnh mẽ yếu đuối động lòng người như lúc này.

Lục thị vội vàng quát lớn, nói: "Hề Nhi, đừng nói bậy, mẩu thân biết rõ tâm ý của con, nhưng ở trước mặt người ngoài sao con có thể vô lễ như thế? Từ trước tới nay ta luôn dạy bảo con phải ở chung hòa thuận với tỷ tỷ, cho dù tỷ tỷ con răn dạy con vài câu, đó cũng là vì muốn tốt cho con, con có thể nào không hiểu cấp bậc lễ nghĩa như thế? Tỷ tỷ con là người đáng thương, đã sớm không còn mẩu thân, ta đã từng nói với con bao nhiêu lần rồi, nên thông cảm cho nàng nhiều chút, sao con có thể mới chịu một chút ủy khuất liền hồ đồ như thế này?"

Bạch Mộc Cận nghe xong những lời này, khóe miệng dạt theo nụ cười trào phúng, đến bây giờ rồi mà Lục thị vẫn còn vọng tưởng chụp lên đầu mình cái mũ khi dễ muội muội sao!

Vì vậy nàng tỏ vẻ ủy khuất, nhìn Lục thị, tự trách nói: "Mẩu thân, việc này đều là do con không đúng, không thể kịp thời ngăn cản muội muội và Xuân Nhi nháo sự, con ngay từ đầu đã khuyên các nàng, có chuyện gì thì hỏi phủ rồi nói sau, nhưng muội muội và Xuân Nhi không nghe, càng muốn ở trước mặt mọi người nói con khi dễ muội muội, mẩu thân... Người cần phải làm chủ cho con, con có từng khi dễ muội muội sao? Người phải rửa sạch tiếng xấu này cho con trước mặt mọi người, nếu không... nếu không... Con cũng không sống nổi nữa!"

Nói xong mượn khăn che mặt lại, giống như thật sự xấu hổ và giận dữ muốn chết, mọi người nhìn thấy như vậy, đều cảm thấy bi phần thay cho nàng, rõ ràng là Nhị tiểu thư kia có ý đồ chửi bới tỷ tỷ, lại vẫn ác nhân cáo trạng trước, lần này Lục thị nếu không nói được một câu công bằng, thật sự có thể sẽ giết chết kẻ nữ của chính mình rồi!

"Bạch phu nhân, chúng ta đều nhìn thấy rõ ràng, là Bạch nhị tiểu thư và tỷ nữ của nàng ta thù ghét mọi chuyện, một lòng muốn vu oan Bạch đại tiểu thư là nữ tử ác độc chuyên khi dễ đệ muội, cay nghiệt hạ nhân, vu oan không thành, lại đổ tội cho nhau, sao có thể có liên quan đến Đại tiểu thư vô tội chứ?" Chử Văn Yên lại lần nữa mở miệng nói giúp Bạch Mộc Cận, đám tiểu thư cũng gật đầu phụ họa theo.

Lục thị thấy biểu lộ của mọi người, lại nghe lời nói của Bạch Mộc Cận, nộ khí trong lòng sôi trào khiến cho tim gan bà cũng đau đớn, nha đầu này thật sự là cố gắng lực, vậy mà nhất định ép buộc bà phải chứng minh cho nàng ta trước mặt mọi người, nếu như bà không nói rõ ràng, tất nhiên sẽ bị mang tội danh bức tử nữ nhi của nguyên phu nhân, sau này bà sao còn có chỗ đứng trong đám phu nhân quý nữ?

Lục thị âm thầm cắn răng, chuyện hôm nay, đã không có cách nào cứu vãn rồi, Vân Hề thất bại mất mặt, bà dường như lại bị người ta xem thường, vậy hoàn toàn không có chỗ trống để lật người rồi, thôi được, còn nhiều thời gian, chỉ cần bà vẫn là quốc công phu nhân, Bạch Mộc Cận sẽ bị bà nắm giữ trong tay, bà có rất nhiều thời gian và thủ đoạn sửa trị nàng.

Liền đi qua vỗ vỗ vai Bạch Mộc Cận, một bộ dạng giống như từ mẫu, dỗ dành nàng: "Con ngoan, con chịu ủy khuất rồi, mẩu thân xin lỗi con! Mẩu thân đã không dạy dỗ muội muội con thật tốt, con nể tình tuổi nó còn nhỏ, không hiểu chuyện, tha thứ cho nó, ngày sau mẩu thân nhất định sẽ quản gia thật nghiêm, sao con có thể khi dễ muội muội chứ, ai mà không biết tính tình con mềm mại nhu thuận, đều là do Xuân Nhi bại hoại này tạo nghiệt, mẩu thân chắc chắn trừng phạt nó thật nghiêm, trả lại công bằng cho con!"

"Mẩu thân, Cận nhi hiểu rõ, con sẽ không so đo với muội muội đâu, lại nói dù sao nàng cũng là muội muội của con! Cận nhi sao có thể là loại nữ tử ác độc một lòng muốn hãm hại tỷ muội của chính mình, sao có thể bất chấp luân thường đạo lý, không thêm đề ý đến cốt nhục tình thân như vậy? Đây chẳng phải là ngay cả heo chó cũng không bằng rồi sao? Mẩu thân, người nói có đúng không?" Bạch Mộc Cận vẻ mặt nhu thuận mà nói, chỉ là khi nhìn về phía Lục thị, trong mắt có một thứ ánh sáng u ám không nói rõ được, cũng không tả được.

Trái tim Lục thị mạnh mẽ nhảy lên một cái, vì sao bà lại cảm thấy lời này của Bạch Mộc Cận là ám chỉ chính mình? Chẳng lẽ nó biết được cái gì rồi? Không, tuyệt đối không có khả năng, sự kiện kia hành động bí ẩn như thế, tuyệt đối không thể lại để cho Bạch Mộc Cận biết được!

Vì vậy bà cố tỏ ra tươi cười, vui mừng nói: "Cận nhi nói rất đúng, nói rất đúng!"

"Xuân Nhi, người có biết tội của người không? Vu oan Đại tiểu thư, xúi giục Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư bất hòa, còn dám bôi xấu chủ mẫu trước mặt mọi người, ai cho người là gan này? Thường ngày ta coi trọng người, đối với già trẻ cả nhà người cũng đều rộng rãi ban ơn, vậy mà hôm nay người lại vì tư lợi của bản thân, có suy nghĩ phản chủ như vậy, người cảm thấy chính mình đã phụ lòng ta sao?" Lục thị lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị, trừng mắt nhìn Xuân Nhi, mơ hồ có ý cảnh cáo.

Xuân Nhi đột nhiên nhớ tới văn tự bán mình của cả nhà đều ở trong tay phu nhân, lập tức kinh hoàng, nàng đã chọn giận phu nhân, thế này không chỉ tính mạng của mình sắp mất đi, mà ngay cả tính mạng của cha mẹ cũng sẽ khó giữ được.

"Thực xin lỗi, phu nhân, Xuân Nhi sai rồi, Xuân Nhi để cho mợ heo làm mê muội đầu óc, mới có thể ăn nói linh tinh, phu nhân trước nay luôn nhân từ, sẽ không phải cái kẻ lòng dạ ác độc kia, Xuân Nhi cũng không dám nữa, cầu phu nhân trách phạt!" Xuân Nhi khóc lóc nằm rạp dưới chân Lục thị, lời lẽ khẩn thiết mà cầu xin tha thứ.

Bạch Mộc Cận biết rõ, Xuân Nhi lúc này là sẽ không cần ngược Lục Ngưng Hương được nữa, chẳng qua mục đích của nàng đã đạt thành rồi, các phu nhân đang vây xem ở đây ai mà không phải trải qua tranh đấu hậu trạch tàn khốc, sẽ không có chuyện không nhìn ra chút chuyện ẩn bên trong, sau này Lục thị còn muốn tiếp tục sắm vai từ mẫu, sợ là không dễ dàng như vậy rồi.

Lục thị thở dài một hơi, nói: "Mà thôi, người nhất thời hồ đồ tạo thành sai lầm lớn, suýt nữa để cho hai vị tiểu thư đều mang tiếng xấu, ta không thể tha thứ

cho người được, đợi trở về quốc công phủ lại xử lý người!"

Nói xong mặt mũi tràn đầy áy náy nói với Hà thị: "Hầu phu nhân, thực xin lỗi, hôm nay vậy mà lại gây ra chuyện cười ầm ĩ như vậy, đều tại ngày thường tính tình ta quá tốt, dung túng những ác nô này, yếm hội sợ là không thể tiếp tục tham gia, ta đi về trước, ngày khác tất nhiên đến cửa nhận sai, xin thứ lỗi!"

Trong lòng Hà thị tuy không vui, nhưng lại không thể hiện ra ngoài mặt, cười làm lành nói: "Không ngại, tiểu hài tử giận dỗi mà thôi!"

Bạch Vân Hề về mặt phần hận nhìn lên Bạch Mộc Cận, nhưng nàng lại chỉ đang cúi thấp đầu, tất cả cảm xúc đều giấu đi, hoàn toàn không lộ ra ngoài nửa phần, giống như hết thấy chuyện vừa rồi xảy ra cũng chỉ là do Bạch Vân Hề tự biên tự diễn, mà nàng từ đầu đến cuối đều là người đứng xem.

Lúc này trong một tầng lầu cách nơi đây một bức tường, bốn vị thanh niên khí độ bất phàm đang hăng hái đối ẩm, một vị nam tử yêu nghiệt mặc y phục màu tím đang ngồi chính giữa, khoe môi nhếch lên một nụ cười giảo hoạt, nói với ba người khác: "Thế nào, bốn vương nói không sai đi? Đây không phải là bị dồn vào đường cùng rồi phản kích sao?"

"Vẫn là Tuyên Vương có nhãn lực, ha ha ha... Vừa nãy mẫu thân còn bảo đại ca lưu ý nữ tử này nhiều chút, chắc chắn... Nếu lấy nàng ta về nhà, Uy Viễn Hầu phủ sợ là không có ngày yên tĩnh rồi!" Nói chuyện chính là thứ tử của Uy Viễn Hầu phủ, Tăng Minh Chí, xem biểu lộ đường như hơi có chút không đồng ý với hành vi của Bạch Mộc Cận.

Tăng Minh Hi nho nhã tuấn tú lại không cho là đúng, lắc đầu, nói: "Ta ngược lại là cảm thấy nữ tử này cơ trí có mưu, mặc dù đối mặt tình thế bất lợi cũng vẫn bình tĩnh ung dung, rất có phong phạm của Đại tướng!"

Tuyên Vương hơi nhíu mày, ánh mắt lại liếc về phía nữ tử đang cúi đầu phục tùng, hoàn toàn không có khí thế ác liệt như lúc nãy, một thiếu nữ mới chỉ hơn mười tuổi vì sao lại có tâm cơ như vậy?

"Chẳng qua chỉ là một nữ tử tinh thông đầu đá mà thôi, Minh Hi lần này sợ là khen hơi quá lời rồi! Trái lại ta thấy Bạch gia Nhị tiểu thư mới là đáng thương, tuổi còn nhỏ mà phải đối mặt với một tỷ tỷ tâm cơ thâm trầm như vậy!" Người nói chuyện chính là một nam tử có khuôn mặt tuấn mỹ, nói năng thận trọng, khí chất lạnh nhạt, trong mắt mơ hồ có ý xem thường. Hắn không thích nhất là loại nữ nhân tâm cơ thâm trầm!

Trong mắt Tuyên Vương hiện lên một tia không đồng ý, nhưng cũng chỉ là một cái chớp mắt, tiếp theo lại lộ ra dáng vẻ tươi cười như trước, nói: "Từ Hàm là lần đầu tiên để ý một nữ tử sao? Không phải là đối với Nhị tiểu thư sinh lòng thương tiếc đấy chứ?"

Tuấn nam mặt lạnh Phượng Từ Hàm sững sờ, không nói gì, giống như là chấp nhận, ánh mắt không tự giác nhìn nhìn Bạch Vân Hề một thân chật vật lại điềm đạm đáng yêu bên kia, mặc dù nữ hài này vừa nãy có chút luống cuống, đây còn không phải là bị tỷ tỷ mình tính kế hay sao.

"Từ Hàm, bốn vương có lẽ phải nhắc nhở người, Bạch gia Nhị tiểu thư cũng không có đơn thuần như mặt ngoài vậy đâu!" Tuyên Vương uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, giống như vô tình nhắc nhở.

Nghe vậy, Tăng thị hai huynh đệ đều có chút kinh ngạc, Tuyên Vương nói ra lời ấy, nhất định là đang cảnh cáo Phượng thế tử, chẳng lẽ Phượng thế tử trước giờ vẫn luôn coi nữ nhân không ra gì, giờ đây lại thật sự có ý với Bạch Nhị tiểu thư?

"Vương thúc nói quá rồi, ta chẳng qua chỉ thuận miệng nói thôi, uống rượu đi!" Phượng Từ Hàm luôn luôn ít lời lần đầu tiên lên tiếng giải thích, lời vào trong tai ba người vốn hiểu hần quá sâu, lại càng chứng minh hần đối với Bạch Vân Hề đã có hảo cảm không bình thường.

Tăng thị huynh đệ chỉ là kinh ngạc, mà Tuyên Vương khuôn mặt tinh xảo, mắt phượng hẹp dài như yêu nghiệt kia, trong mắt lại hiện lên một tia sáng khác lạ, nhưng mà tia sáng ấy vào thời điểm uống ly rượu tiếp theo, đã hoàn toàn biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25: Bạch Vân Hề bị phạt, Lục thị ăn quả đắng

Vừa về tới Ninh quốc công phủ, Bạch Vân Hề liền giận đùng đùng bỏ lại mọi người, nhanh chóng chạy về phía nội viện, dọc theo đường đi hạ nhân của Bạch gia dồn dập liếc mắt nhìn, Nhị tiểu thư luôn luôn yêu quý về ngoài của chính mình, hôm nay làm sao lại chật vật như vậy, hần là...

Bọn hạ nhân ở trong lòng có đủ loại suy đoán, nhưng không được phép, mãi đến tận lúc nhìn thấy Lục thị mang theo Đại tiểu thư từ phía sau cùng tiến lên, mới cuống quýt che giấu ngờ vực và hứng thú thật sự trong lòng.

Sắp tới lúc tách ra thì, Lục thị đột nhiên gọi Bạch Mộc Cận lại, về mặt khẩn thiết nói: "Cận nhi, chuyện hôm nay, con tạm thời không nên nhắc đến trước mặt lão thái thái, miễn cho bà tức giận hại thân, chờ mẫu thân tìm cơ hội thích hợp lại báo cáo cho lão nhân gia người biết, con thấy có được không?"

Trong lòng Bạch Mộc Cận nòng đậm trào phúng, nhưng lại giả vờ ngoan ngoãn nói: "Mẫu thân, Cận nhi cảm thấy việc này vẫn là nên báo cáo tổ mẫu và phụ thân sớm chút cho thỏa đáng, dù sao hôm nay đã mất thể diện trước mặt đông đảo quý nữ trong kinh rồi, nếu như không thể bổ cứu đúng lúc, sợ là

ngày sau thanh danh của muội muội sẽ bị hư hỏng đó!"

"Việc này mẫu thân tự có chủ trương, Cậ nhi không cần lo lắng, muội muội con làm việc lỗi mẫn, đúng là nên bị trừng phạt một chút, mẫu thân tất nhiên sẽ cố gắng giáo dục nàng, con cũng biết tuổi tác lão thái thái đã cao rồi, nếu như sơ sẩy một cái, bị tức phát mệ, chúng ta làm vẫn bối sao có thể an lòng?" Lục thị trong lòng tuy giận, sắc mặt lại vẫn như thường, dùng hiểu đạo tới dọa Bạch Mộc Cận.

Bạch Mộc Cận hơi nhíu mày, hình như có nghi vấn trong lòng, nhưng cuối cùng vẫn gạt đầu, nói: "Mẫu thân nói có lý, chẳng qua việc liên quan đến danh dự của Ninh quốc công phủ chúng ta, mẫu thân vẫn nên sớm tính toán cho thỏa đáng, dù sao tổ mẫu coi trọng nhất vẫn là danh tiếng của Bạch gia và của phụ thân, nếu như bởi vì muội muội mà bị hao tổn, sợ là tổ mẫu sẽ càng thêm tức giận!"

Lục thị sửng sốt, trong thoáng chốc hơi nheo mắt lại đánh giá Bạch Mộc Cận, đến tột cùng là bắt đầu từ khi nào, tiểu nha đầu vẫn bị chính mình tùy ý nhào nặn vo viên trong tay này đã bắt đầu có chủ trương riêng, mà mỗi tiếng nói mỗi cử động cũng đều làm cho người ta không bắt được một chút sai lầm?

"Cậ nhi cho rằng mẫu thân nên làm sao?"

Bạch Mộc Cận hơi cúi đầu, vẻ mặt nhu thuận, có chút khó xử, nói: "Công việc to nhỏ trong phủ đều có mẫu thân làm chủ, Cậ nhi tuổi vẫn còn nhỏ, nào đâu có chủ ý gì!"

Lục thị vừa muốn nói gì, thì lại nghe thấy đại nha hoàn Bích Tỳ bên cạnh lão phu nhân đến đây truyền lời, nói: "Phu nhân, Đại tiểu thư, mau mau đến Lê Uyển Đường đi, lão phu nhân tìm các người hỏi chuyện đây!"

Lục thị cả kinh, lúc này mới vừa hồi phủ không tới một phút, thế mà lão phu nhân đã đạt được tin tức, xem ra mình vẫn coi thường căn cơ của lão bà kia ở Bạch gia.

Bạch Mộc Cận lại thân nhiên, quả nhiên không ngoài sở liệu của nàng, đồ ngốc Bạch Vân Hề kia, sợ là tiếp theo lại đi diễn lại trò cũ, muốn lần thứ hai ác nhân cáo trạng trước sao? Vừa vặn, đánh Lục thị không kịp trở tay!

Lúc này Lục thị mặc dù trăm ngàn lần không muốn đối mặt Bạch lão thái thái nhưng vẫn phải đi, trước khi đi liếc Bạch Mộc Cận một cái, rõ ràng đang hoài nghi là nàng giờ trò quỷ.

Còn chưa tiến vào chính sảnh Lê Uyển Đường thì đã nghe thấy thanh âm Bạch Vân Hề khóc sụt sùi, Bạch Mộc Cận trong lòng có xúc động muốn cười, đặc biệt là khi nhìn thấy vẻ mặt xanh tím biến ảo của Lục thị.

Không sợ đối thủ mạnh như thân, chỉ sợ đồng đội ngu như heo, Lục thị mặc dù thông minh, cũng không cách nào ngăn cản Bạch Vân Hề làm chuyện ngốc nghếch. Ai bảo hiện tại Bạch Vân Hề vẫn còn nhỏ tuổi, chưa trải qua sự dạy dỗ của Lục thị đây?

Hai người đi vào, Bạch lão thái thái vẻ mặt tái nhợt, trừng mắt các nàng, tiện đà quay sang Bạch Mộc Cận quát một tiếng: "Quý xuống cho ta!"

Bạch Vân Hề thấy thế, tuy rằng đang khóc như trước, nhưng mà trong mắt kia hàm chứa đắc ý khó có thể che giấu, Bạch Mộc Cận trong lòng lắc đầu, thực sự là quá ngu xuẩn.

Nàng không nhanh không chậm quý xuống, vẻ mặt chân thành mà nhìn Bạch lão thái thái, trong mắt nổi lên một chút sương mù, nhưng vẫn là ngoan ngoan dập đầu cho lão phu nhân, nói: "Tổ mẫu, Cậ nhi biết sai rồi, xin tổ mẫu bớt giận!"

Bạch lão phu nhân thấy nàng chủ động nhận sai, thái độ lại vô cùng thành khẩn, sắc mặt mới thoáng dễ nhìn hơn một chút, nhưng vẫn ẩn chứa lửa giận như cũ hỏi: "Người lại nói một chút người sai ở nơi nào!"

"Lão phu nhân bớt giận, Cậ ty nhi còn tuổi nhỏ, không hiểu chuyện, nếu như có lỗi cũng là do con làm mẫu thân không biết dạy dỗ, xin lão phu nhân khoan dung, cho phép con dâu mang Cậ ty nhi về Ngưng Hương Uyển chậm rãi dạy bảo!" Lục thị nghe vậy, đi trước một bước hướng về phía Bạch lão phu nhân cầu xin.

Thái độ chân thành, vội vàng bao che cho con biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn như vậy, nếu như là trước đây, tất nhiên Bạch Mộc Cận sẽ cảm động đến rơi nước mắt, mà lúc này trong lòng nàng chỉ có đầy xem thường và giễu cợt.

Lại muốn để cho mình ngậm miệng sao? Đáng tiếc, ta không còn là kẻ ngu ngốc mặc người nắm giữ kia nữa rồi. Bạch Mộc Cận còn không chờ lão phu nhân nói, lại dập đầu một cái, lúc ngẩng đầu lên, tỏ rõ vẻ tự trách.

Nàng gạt đầu với Lục thị, giống như cảm kích bà ta, lại hướng về phía Bạch lão phu nhân nói: "Tổ mẫu, việc này vốn là Cậ nhi sai, không liên quan đến mẫu thân, đều do con không thể đứng lúc ngăn cản muội muội và Xuân Nhi, mới gây ra một chuyện chê cười lớn như vậy, có lẽ vẫn là do con làm ty ty không có tận hết trách nhiệm!"

Bạch lão phu nhân vừa nghe lời này xong, lông mày chặt chẽ nhíu lại, vẻ mặt ngờ vực, liếc mắt nhìn tiểu tôn nữ vẫn còn đang khóc nức nở, lại nhìn một đại tôn nữ về mặt chân thành, nói tiếp: "Người kể lại chi tiết chuyện hôm nay cho ta nghe!"

Bạch Mộc Cận còn chưa nói chuyện, thì Bạch Vân Hề đã sốt ruột rồi, thoáng cái liền đứng lên, vội vàng nói: "Tổ mẫu, người không nên nghe ty ty dối trắng thay đen, nàng chính là cố ý muốn Hề Nhi xấu mặt, để cho Ninh quốc công phủ xấu mặt!"

"Hề Nhi, người..." Bạch Mộc Cận về mặt đau lòng nhìn Bạch Vân Hề, vừa khổ sở liếc mắt nhìn Bạch lão phu nhân, "Muội muội là muốn oan uổng chết tý tý sao? Ta biết trong lòng muội tức giận, nhưng cũng không thể bởi vậy mà cố ý lừa dối tổ mẫu!"

Sắc mặt Bạch lão phu nhân lại trở lên âm trầm hơn mấy phần, ánh mắt nhìn Bạch Vân Hề cũng cực kỳ không vui, trầm giọng nói: "Hề Nhi, lễ nghi của người học xong đều lãng phí cả rồi sao? Cận nhi, con lại từ từ nói, tất cả những người khác im miệng cho ta!"

Bạch Mộc Cận khẽ thở dài một cái, liếc mắt nhìn Lục thị, giống như có hơi áy náy, rồi hướng về phía Bạch Vân Hề lắc đầu một cái, dường như rất thất vọng, sau đó mới không nhanh không chậm nói: "Tổ mẫu, sự tình là như vậy, hôm nay vừa tới Hầu phủ, liền bị Tăng tiểu thư kéo tới hậu hoa viên, vốn là muốn kết bạn với các vị tiểu thư, cũng miễn cho con luôn ngốc ở trong phủ, không có bằng hữu, ai mà ngờ vừa bước vào cửa hoa viên, Xuân Nhi liền quý xuống đất xin tha thứ, bảo con không nên tiếp tục bắt nạt muội muội, con vốn cũng không có đề ý, muốn dần xé bỏ thỏa, dù sao cũng đang ở trong nhà người khác, làm lớn chuyện sẽ chỉ khiến cho người ngoài chê cười, nhưng mà Xuân Nhi và muội muội lại không chịu nghe khuyên bảo, nhất định phải khóc suốt suốt, lại quý lại xin tha, con thực sự không có cách nào ngăn cản, nhưng mà Cận nhi làm thế nào cũng không nghĩ ra, con khi nào từng bắt nạt muội muội rồi?"

"Sau đó vậy mà lại làm cho công tử Thuận Thiên phủ doãn chạy ra chỉ trích, nói con tâm tư ác độc, ức hiếp đệ muội, Cận nhi nhất thời tức không nhịn nổi, liền mở miệng giáo dục muội muội vài câu, kỳ thực vẫn đang khuyên bảo muội muội không nên làm loạn trước mặt người ngoài, mặc dù có bất mãn với con, cũng nên đợi đến lúc trở về nhà lại nói rõ với tổ mẫu và phụ thân sau, cần gì phải khóc nháo không ngớt trong nhà người khác, con luôn miệng nói mẫu thân thiên vị con hơn muội ấy, trông mắt nhìn con bắt nạt muội ấy! Cận nhi... Cận nhi thực quá oan uổng!"

Nói xong vành mắt Bạch Mộc Cận đã đỏ ửng lên, nhưng lại quật cường không có rơi xuống một giọt nước mắt, mở to hai mắt, nhìn Bạch lão phu nhân, như thú nhỏ tìm kiếm che chở, cô độc, thể lương lại mang theo khát vọng và chờ đợi.

Bạch lão phu nhân cảm thấy hơi xúc động, bị cặp mắt bao hàm tình cảm kia nhìn, trong lòng nổi lên thương xót nồng đậm, xem ra hài tử này là bị ức khuất.

Bà ngược lại tròn mắt nhìn Bạch Vân Hề, nói: "Người làm chuyện tốt, lại vẫn dám ác nhân cáo trạng trước, cần ngược Cận nhi một cái, nói nàng có ý xúi giục nha hoàn của người? Người có dụng ý gì?"

"Tổ mẫu... Hu hu... Người chó tin nàng, nàng ta rõ ràng là cố ý làm con xấu mặt, con nào có oan uổng nàng, nàng còn bảo con không coi bề trên ra gì, có ý đồ bôi đen gia tộc, căn bản chính là nàng ta rắp tâm bắt lương!" Bạch Vân Hề cho tới giờ khắc này vẫn là u mê không tỉnh, nghĩ rằng chính mình chỉ cần sẽ khóc, sẽ nháo, sẽ được tất cả mọi người khoan dung như trong quá khứ.

Đáng tiếc chính là, chuyện ngày hôm nay quan hệ đến thanh danh của Bạch gia, Bạch lão phu nhân sẽ không dung túng nàng, chỉ nghe Bạch lão phu nhân đập ly trà xuống bàn rầm rầm, tức giận quát lớn: "Tiểu chân nhà người, lại vẫn dám ngụy biện, hành vi lần này của người còn không phải là cố ý bôi đen gia tộc sao? Tình tình Cận nhi trước nay luôn nhu thuận, chưa từng bắt nạt người? Người lại vẫn dám gây sự trên yên hội nhà người khác, thật là to gan!"

Lục thị nghe xong, sắc mặt trắng bệch, lão phu nhân giận dữ như vậy, nhất định là muốn nặng nề phát tác, bà vội vàng quý xuống đất, cầu xin: "Lão phu nhân, xin bớt giận, Hề Nhi vẫn còn là một đứa nhỏ, xin người tha thứ nó nhất thời hồ đồ! Đây là Xuân Nhi kia bụng dạ khó lường, xúi giục Cận nhi và Hề Nhi!"

"Nhất thời hồ đồ? Xuân Nhi xúi giục? Xuân Nhi chẳng qua chỉ là nha hoàn, lấy đâu ra lá gan? Lục thị, ta lần nữa cảnh cáo người, phải cố gắng ước thúc hạ nhân, làm sao mà người dưới tay người càng ngày càng to gan rồi? Lần trước hạ độc, lần này lại dám xúi giục tiểu thư gây sự bị mất mặt trước mặt mọi người, người thực sự là chủ mưu tốt của phủ Quốc công ta!" Bạch lão phu nhân tức đến đỏ bừng cả mặt, bây giờ không biết bao nhiêu người đang chê cười Ninh quốc công phủ bọn họ đó.

Lục thị nghe vậy, đỏ cả mặt, đáng vẻ ủy khuất phối hợp với dung nhan xinh đẹp, đúng là có vài phần động lòng người, chỉ tiếc Bạch lão phu nhân không phải Bạch Thế Tổ, hoàn toàn không bị lay động.

Lục thị lau đi nước mắt, nói: "Lão phu nhân giáo huấn rất đúng, là con dâu vô năng, cầu xin lão phu nhân trách phạt!"

"Là nên trách phạt thật tốt, bằng không sau này không biết Quốc công phủ còn bị rối loạn thành hình dáng gì, thực đến ngày đó, người cho rằng vị trí Quốc công phu nhân này người còn có thể an an ổn ổn làm tiếp sao?" Bạch lão phu nhân nói những lời cảnh cáo nghiêm khắc, ai cũng đều có thể nghe ra được.

Bà nói tiếp: "Nha đầu Vân Hề không coi bề trên ra gì, bôi đen Bạch gia, còn nhỏ tuổi mà tâm tư không đặt ở con đường đúng đắn, cả ngày chỉ nghĩ đến việc diễn trò đầu đá, xem ra lần trước phạt người đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm hoàn toàn không có hiệu quả, lần này dứt khoát cho người đi từ đường cấm túc nửa năm đi!"

Bạch Vân Hề vừa nghe, ngã nhào xuống đất, mắt nháy nháy, lắc đầu nói: "Tổ mẫu, không muốn... Hề Nhi không muốn đi từ đường, cầu xin tổ mẫu khoan dung!"

Lục thị cũng không thể trông mắt nhìn nữ nhi của mình đến từ đường nơi đó để chịu khổ, hơn nữa thời gian nửa năm dài như vậy, Hề Nhi được nuông chiều từ bé, sao có thể chịu được, liền khẩn cầu: "Lão phu nhân, cầu xin người xử lý nhẹ một chút, Hề Nhi mới mười tuổi a, đâu thể chịu được địa phương gian khổ kia?"

"Ta còn chưa có nói xong, không cho các người xen mồm, người quản gia vô năng, giáo nữ vô phương, mới dung túng cho nó không phân biệt được trắng đen, ngoan cường làm càn như vậy, người tạm thời đem những công việc vặt giao cho Cận nhi quản lý đi, nó cũng không nhỏ, nên học một chút chuyện quản gia!"

Vừa dứt lời, liền nghe âm thanh Từ Ngọc bên ngoài, nài đi vào nói: "Lão phu nhân, quốc công gia đến thỉnh an!"

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Quốc công gia tới cứu

Nghe Từ Ngọc nói vậy, về mặt Bạch lão phu nhân hơi cứng đờ, lập tức trừng Lục thị một chút, sau đó nói: "Mau mau mời vào đi!"

Từ Ngọc lĩnh mệnh, vội vàng đi xuống, chỉ chốc lát sau Bạch Thế Tổ liền bước nhanh tới, sắc mặt có chút sốt sắng, lo âu liếc mắt nhìn Bạch Vân Hề đang chặt vật và Lục thị mắt đỏ hồng.

Sau đó mới hướng Bạch lão phu nhân hành lễ, cung kính mà nói: "Nhi tử xin thỉnh an mẫu thân!"

Bạch lão phu nhân hơi nhú mày, nhưng không có phát tác, chỉ là nhàn nhạt gật gù, nói: "Ngươi có lòng rồi, ngồi xuống nói chuyện đi!"

Bạch Mộc Cận ý thức được, nếu Bạch Thế Tổ vội vã đi tới như vậy tất nhiên là đã đạt được tin tức đến đây cứu trợ, e là hôm nay lão phu nhân nể mặt Bạch Thế Tổ, sẽ không phạt nặng Lục thị và Bạch Vân Hề.

Nàng kín đáo liếc mắt nhìn Lục thị, đã thấy Lục thị lặng lẽ cho Từ Ngọc một cái nháy mắt, trong lòng hiểu rõ, xem ra bàn tay của Lục thị đúng là đủ dài, thậm chí ngay cả người ở bên cạnh lão phu nhân cũng đều mua được, chẳng trách Bạch Thế Tổ đến đúng lúc như vậy.

Bạch lão phu nhân một lòng chỉ đặt ở trên người Bạch Thế Tổ, hoàn toàn không có chú ý tới Lục thị và Từ Ngọc âm thầm trao đổi, chỉ hỏi: "Công gia hôm nay sao đến thỉnh an ta sớm như thế?"

Bạch Thế Tổ hơi có chút lúng túng, nhưng vẫn cố cười nói: "Hôm nay công sự không nhiều, rất sớm đã trở về rồi, nhớ tới nhiều ngày chưa đến thăm mẫu thân, trong lòng xấu hổ, liền đến sớm bồi mẫu thân nói chuyện một chút! Chỉ là vừa đi vào liền thị đã thấy mẫu thân đang tức giận, đến tốt cùng là vì nguyên nhân gì?"

"Còn không phải là chuyện tốt thể tử ngươi làm ra hay sao, thế mà lại đánh mất thể diện trước, để Ninh quốc công phủ phải mang diện mạo tối tăm!" Bạch lão phu nhân không vui trả lời.

Bạch Thế Tổ liếc mắt về muốn nói lại thôi, nhìn dáng vẻ tiểu nàng dâu của Lục thị, lại nhìn dáng dấp chặt vật của tiểu nữ nhi mình sùng ái nhất, thực sự không hiểu thể nữ (vợ và con gái) thiện lương biết lễ như vậy làm sao có thể làm quốc công phủ mất mặt.

"Ngưng Hương, Hề Nhi, lão phu nhân nói là thật?"

Lục thị sợ Bạch Vân Hề lần thứ hai đem tình huống làm xấu, lập tức mở miệng cướp lời, chỉ là về mặt mang theo mười phần nhu nhược đáng thương, chớp chớp con mắt long lanh sưng nước, khiến cho trái tim Bạch Thế Tổ cũng chảy ra: "Lão phu nhân, phu quân, đều là thiếp thân sai, ngày thường thiếp thân quá dung túng những hạ nhân này, mới rước lấy tai họa hôm nay, ta tự hỏi ta đối xử với các nàng không tệ, vậy mà tại sao Xuân Nhi lại ác ý chửi bới thiếp thân và Vân Hề như thế, thực sự làm tổn thương trái tim của ta, cũng không biết nàng ta là bị ai sai khiến!"

Câu nói cuối cùng kia, khiến cho khóe miệng Bạch Mộc Cận lộ ra một nụ cười lạnh lùng, nhìn Lục Ngưng Hương ý vào có người làm chỗ dựa, sức lực đủ, dĩ nhiên lại có tâm tư muốn hại ngược nàng.

Bạch Thế Tổ vừa nghe, nhất thời giận dữ từ đáy lòng lên, thanh âm bình tĩnh nói: "Tiện tỷ kia ở nơi nào? Mang nàng ta tới đây, ta ngược lại muốn xem xem đến tốt cùng ai cho nàng ta lá gan!"

Lục thị vừa nghe, về mặt cảm kích nhìn Bạch Thế Tổ, hận không thể lập tức gục trong lòng ngực của hắn tìm kiếm an ủi, làm cho tâm hồn Bạch Thế Tổ cũng lay động, thiếu chút nữa thì đã không nhận được mà kéo Lục thị vào trong lòng.

Bạch lão phu nhân tất nhiên là biết mình bản tính của nhi tử mình, nhưng bà dù sao cũng là mẫu thân của Bạch Thế Tổ, tự nhiên không thể không để ý mặt mũi của hắn, vì lẽ đó chỉ ngồi ở một bên không nói lời nào, nhưng trong mắt rõ ràng có ý bất mãn.

Chỉ chốc lát sau Xuân Nhi liền bị mấy bà tử áo giải đến, trên người cũng hết sức chặt vật, mặt mày xám xịt, vừa tiến đến liền nằm sấp trên mặt đất, khóc lóc cầu xin: "Lão phu nhân, lão gia, phu nhân, nô tỳ biết tội, nô tỳ biết tội!"

Bạch Thế Tổ cũng không thèm nhìn Xuân Nhi một chút nào, lạnh giọng quát lên: "Nô tài nhà ngươi, làm sao dám ở bên ngoài chửi bới tiểu thư và phu nhân nhà mình, ngươi nói một chút, đến tốt cùng là người phương nào sai khiến ngươi?"

Xuân Nhi hoảng sợ liếc mắt nhìn Bạch Thế Tổ, lại nhìn Lục thị, chỉ thấy trong mắt Lục thị mơ hồ có ý cảnh cáo, nghĩ tính mạng của cả gia đình mình đều bị nắm ở trong tay phu nhân, chỉ có thể cắn răng nói: "Đều là một mình nô tỳ sai, nô tỳ không có bị ai sai khiến, ban đầu chỉ là oán hận Đại tiểu thư lần

trước trách đánh nô tỳ, sau đó. . . Sau đó là tâm trí mê mẩn, nói không biết lựa lời, xin lỗi gia thứ tội!"

"Người thật là một nô tỳ lớn mật, Đại tiểu thư trách đánh người, đó là dạy người quy củ, làm sao người có thể ghi hận trong lòng? Mặc dù người oán hận Đại tiểu thư, làm sao có thể kích động Nhị tiểu thư cũng đồng thời phạm sai lầm?" Bạch lão phu nhân trầm giọng quát lên.

Xuân Nhi co rúm lại một chút, nàng biết tính khí của Bạch lão phu nhân, nhưng lại nghĩ đến thủ đoạn của phu nhân, trong lòng nhất thời trăm mối ngổn ngang, mồ hôi lạnh trên trán lách tách rớt xuống.

"Nô tỳ. . . Nô tỳ. . ."

Lục thị thấy thế, vội vã mở miệng nói: "Xuân Nhi, lão phu nhân hỏi người, làm sao phải áp a áp ứng, đến tột cùng là có ai sai khiến người phản bội chủ nhân, còn muốn hãm hại Nhị tiểu thư và ta hay không?"

Dứt lời ánh mắt hơi trôi về phía Bạch Mộc Cận đang ở một bên cúi đầu không nói.

Xuân Nhi trong lòng hiểu rõ, vội vã dập đầu, liên tục nói: "Nô tỳ không dám nói. . . Nô tỳ. . . Cầu lão phu nhân trách phạt!"

Bạch lão phu nhân nghi hoặc mà nhíu nhíu mày, Bạch Thế Tổ cũng hơi kinh ngạc, lẽ nào thật sự có người sai khiến Xuân Nhi? Đến tột cùng là ai lớn mật như thế?

Bạch Thế Tổ thấy Lục thị và nữ nhi đều chịu liên lụy, thiếu chút nữa đã bị phạt nặng, trong lòng tức giận, uy hiếp nói: "Người nếu nói ra là ai ở sau lưng sai khiến, ta có thể mở ra một con đường, xử lý nhẹ, nếu là người không nói, vậy thì kéo ra ngoài loạn côn đánh chết!"

Xuân Nhi nghe xong lời này, sắc mặt trắng bệch co quắp trên mặt đất, run rẩy như lá rụng như trong gió, nước mắt rùng rùng, khóc lóc bỏ về phía Bạch Mộc Cận, cầu xin: "Đại tiểu thư, nô tỳ. . . Nô tỳ không thể nào che giấu cho người được nữa, người tha thứ cho nô tỳ đi, trong nhà nô tỳ vẫn còn có phụ mẫu đã già cần phải chăm sóc, không thể chết được!"

"Người. . . Người nói bậy. . . Xuân Nhi, tiện tỳ nhà người, dám ngậm máu phun người, hãm hại Đại tiểu thư, Đại tiểu thư khi nào sai khiến người hại phu nhân và Nhị tiểu thư?" Hi Thước đầu tiên là cá kinh, sau đó giận dữ không để ý tình hình liền đứng ra quát mắng Xuân Nhi.

Chỉ là hành vi này ở trong mắt Bạch Thế Tổ và Bạch lão phu nhân, liền biến thành chột dạ, bọn họ vốn dĩ vẫn chưa tiêu hóa xong biến cố nghịch chuyển như vậy, nhưng sau khi Hi Thước đứng ra đều đưa ánh mắt hoài nghi nhìn chằm chằm Bạch Mộc Cận.

Xuân Nhi giống như bị kinh sợ, ủy ủy khuất khuất nức nở, nói: "Hi Thước tỷ tỷ, Xuân Nhi sai rồi, Xuân Nhi không nên bán Đại tiểu thư, nhưng là. . . Nhưng là mạng của Xuân Nhi mệnh cũng là mạng mà, có thể nào tùy tiện hi sinh như vậy? Đại tiểu thư dù sao cũng là nữ nhi của công gia, nàng mặc dù có sai, cũng không đến nỗi phải chết, cầu xin người thương xót, buông tha Xuân Nhi đi!"

Nói xong lại bỏ về phía Lục thị, nằm rạp ở bên chân của nàng, khóc nói: "Phu nhân, Xuân Nhi sai rồi, Xuân Nhi là bạch nhãn lang, vậy mà lại ăn cây táo rào cây sung, hại ngài và Nhị tiểu thư, Xuân Nhi tội ác tày trời, cầu phu nhân nể tình cha mẹ nô tỳ trung thành tuyệt đối mà xử lý nhẹ cho họ!"

Về mặt Lục thị thương tâm và đau lòng, liếc mắt nhìn Xuân Nhi, lại nhìn Bạch Mộc Cận quỳ trên mặt đất một mực im lặng, sau đó đi tới, chảy nước mắt nói: "Cận nhi, mẫu thân đến tột cùng có lỗi gì với người? Thường ngày ta đối với người, so với Vân Hề và Cao Hiên còn tận tâm hơn, người đến cùng là vì cái gì lại muốn hại chúng ta a?"

Về mặt đó, vô cùng đau đớn giống như bị nữ nhi yêu quý phản bội, lời nói phối hợp nước mắt, chảy ra rất đúng lúc.

Bạch Vân Hề không nghĩ tới cuối cùng cục diện sẽ trở thành như thế, không thể không phục sát đất mẫu thân của chính mình, nói chung mình vẫn là quá trẻ tuổi, nếu như có nửa phần năng lực của mẫu thân, cũng không đến nỗi bị xấu mặt ở Uy Viễn hầu phủ.

Nàng lập tức có linh cảm, cũng khóc theo, nước mắt như mưa, lao vào trong lòng Lục thị, an ủi: "Mẫu thân, đừng thương tâm, nhất định tỷ tỷ đã bị mờ heo làm cho tâm trí mê muội, mới làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy! Hề Nhi vẫn là nữ nhi ngoan của mẫu thân, vĩnh viễn sẽ không phản bội mẫu thân!"

Lục thị đau khổ khóc thành tiếng, ôm chặt Bạch Vân Hề, mẹ con hai người ôm nhau đau đớn khóc lóc cực kỳ thâm trầm, thực sự là người nghe thấy thương tâm, người nhìn thấy rơi lệ.

Bạch Thế Tổ đau lòng hết sức, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Bạch Mộc Cận vẫn luôn im lặng quỳ trên đất, tiến lên, không nói hai lời quăng luôn một cái tát tàn nhẫn ở trên mặt Bạch Mộc Cận, âm thanh lạnh lạnh mà vang dội, cũng khiến cho những tiếng la hét trong phòng nhất thời yên tĩnh lại, ngay cả mẹ con Lục thị đang khóc cũng dừng luôn.

Bạch lão phu nhân khề cau mày, nhưng không nói tiếng nào, bởi vì hiện tại bà cũng không làm rõ được đến cùng đã xảy ra chuyện gì, mà Bạch Mộc Cận vẫn cúi đầu không nói, không biện giải, cũng không nhận sai, thái độ hiện tại lại có chút kỳ quái.

Nhưng trình độ tàn nhẫn của một cái tát này của Bạch Thế Tổ, từ âm thanh liền có thể phân biệt ra, mà thân thể nhỏ nhắn của Bạch Mộc Cận đã bị đánh ngã trên mặt đất, nàng cũng không có đi che chắn, hoặc là tránh né, ngay cả đã bị đánh trúng, cũng không có kêu đau, càng không có theo bản năng ôm lấy khuôn mặt bị thương.

Nàng chỉ là thẳng tắp mà nhìn phụ thân mình, trong mắt không có phần nộ, không có đau lòng, bình tĩnh như thể người chịu đòn không phải là mình, ánh

mất trong suốt lạnh lẽo kia, khiến cho trong lòng Bạch Thế Tổ nổi lên hàn ý cùng sợ hãi khó tả.

Thế nhưng tôn nghiêm của người làm cha khiến cho hắn buộc phải vứt bỏ cảm giác kỳ quái trong lòng, hắn đường đường là Ninh quốc công, ngay cả quân chủ trên triều đình uy nghiêm cũng không thể dễ dàng khiến cho hắn e ngại như thế, làm sao sẽ sợ một hài tử mười ba tuổi, mà hài tử này còn là nữ nhi của hắn.

Do đó lại càng thêm tức giận chỉ vào Bạch Mộc Cận nói: "Người chính là tiểu chân không có tim gan, mẫu thân người đối đãi với người tốt như vậy, thế mà người lại cắn ngược một cái, mua chuộc nha hoàn của muội muội, để cho tỷ muội của mình bị mất thể diện trước mặt người ngoài, lại còn liên lụy mẫu thân của người cũng mất mặt theo, lương tâm của người đều bị chó ăn rồi sao?"

Bạch Mộc Cận chậm đứng lên, dùng đầu lưỡi liếm đi vết máu ở khóe miệng, vị ngọt lại tanh khiến người ta có chút hoài niệm, một đời trước, thời điểm nàng nhận hết cực hình, không biết đã bao nhiêu lần nếm trải qua mùi máu tươi của chính mình đây.

Một tát này đánh đủ tàn nhẫn, nếu không phải nàng thoáng nghiêng đầu, e là hiện tại hàm răng cũng phải mất đi mấy chiếc, chỉ là có quan hệ gì đâu, so với kiếp trước, đau khổ này quả thực vẫn còn quá nhẹ.

Hi Thước rơi lệ đầy mặt lao tới, ôm Bạch Mộc Cận vào trong lòng, khóc nói: "Tiểu thư, người mau nói chuyện đi, căn bản không phải người sai khiến Xuân Nhi, người hãy nói rõ với lão gia và lão phu nhân đi, không thể nhận lấy oan khuất này được đâu!"

Sắc mặt Bạch Mộc Cận hơi có chút thay đổi, sự đau lòng của Hi Thước là rất rõ ràng, nhớ đến kiếp trước nguyên nhân nàng phải chết, cũng là bởi vì không có nương nhờ vào Bạch Vân Hề và Lý Kế Tông sao?

Nàng vỗ vỗ vai Hi Thước, cười an ủi, tuy rằng nụ cười rất nhạt, lại làm cho Hi Thước bỗng cảm thấy an tâm, trong nháy mắt liền quên khóc.

"Hi Thước, người còn muốn giúp tỷ tỷ nguy biến sao? Xuân Nhi đều thừa nhận rồi, nếu không phải tỷ tỷ sai khiến, ai có lá gan lớn như vậy dám nói xấu ta cùng mẫu thân? Lại còn nói mẫu thân đối với tỷ tỷ không có ý tốt, cố ý hạ độc muốn hủy dung mạo của tỷ tỷ, chuyện kinh khủng như vậy, một cái nô tài như nàng sao dám nói hươu nói vượn?" Bạch Vân Hề cảm phần sục sôi chỉ trích, nói xong lại nhào vào trong lòng Lục thị tiếp tục khóc nức nở.

Bạch lão phu nhân hí mắt nhìn chằm chằm Bạch Mộc Cận vẫn hờ hững, thời khắc này, ngay cả bà cũng đoán không ra tâm tư của Bạch Mộc Cận, cho dù thực sự là cả gan làm loạn đến mức có thể vu hại muội muội và kẻ mẫu, nhưng nàng mới chỉ mười ba tuổi, làm sao có thể có sự thông dong bình tĩnh như vậy?

Bạch Mộc Cận chậm rãi bò dậy, đẩy Hi Thước sang một bên, thừa dịp tất cả mọi người không chú ý, ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói một câu, sau đó mới một lần nữa quỳ thẳng thân thể.

Nàng hướng về Bạch lão phu nhân nặng nề dập đầu một cái, sau đó ngẩng đầu, nhìn lão phu nhân cao cao tại thượng đang ngồi ngay ngắn kia, trên mặt còn giữ dấu tay đỏ rực, lại lộ ra một nụ cười khổ sở, càng nhìn càng khiến cho người ta cảm thấy đau lòng.

Nàng cố gắng để cho mình cười lên để coi một chút, rồi lại bởi vì trên mặt bị tổn thương mà đau đớn, đôi mi thanh tú cau lại, nói với lão phu nhân: "Tổ mẫu, người có bằng lòng tin tưởng Cận nhi hay không?"

Bạch lão phu nhân cũng không biết nên trả lời như thế nào, trực giác cho rằng Bạch Mộc Cận là vô tội, thế nhưng hiện tại có người nói là nàng sai, làm lão phu nhân đức cao vọng trọng nhất trong Ninh quốc công phủ, bà không thể chỉ nghe chỉ tin một bên, càng không thể dễ dàng bao che ai. Mặc dù trong tư tâm, bà muốn bảo vệ tôn nữ những ngày gần đây rất hợp ý bà này.

Nhìn về mặt Bạch lão phu nhân, Bạch Mộc Cận tất nhiên là hiểu rõ, nhưng không có câu oán hận nào, thế giới này vốn là như vậy, không ai có nghĩa vụ phải giúp người, người đáng tin nhất, từ trước đến giờ chỉ có chính người mà thôi.

Nàng cười nhạt, sau đó đột nhiên đứng lên, đi về phía Xuân Nhi, đôi mắt đen sẫm như mực nước, nhìn Xuân Nhi, nở một nụ cười, nói: "Xuân Nhi, người nói... Là ta sai khiến người sao?"

Xuân Nhi bị ánh mắt lạnh như băng của nàng nhìn, hơi có chút sợ hãi, thế nhưng ham muốn cầu sinh làm cho nàng ta kiên định gặt đầu, nói: "Đại tiểu thư... Thực xin lỗi, nô tỳ cũng là vì mạng sống, không thể không khai ra người!"

"Cũng được, nếu nói là ta sai khiến người, vậy ta đã cho người cái tin vật gì? Chỉ bằng những lời nói suông của người, sợ là không thể làm cho người tin phục đúng không?" Bạch Mộc Cận chậm rãi nói.

Xuân Nhi hơi lúng túng một chút, bởi vì nàng nói dối, lấy đầu ra tín vật chứ, nàng thật khó khăn liếc mắt nhìn Lục thị, dường như chờ Lục thị giải vây cho nàng.

Thế nhưng thông minh như Lục thị tất nhiên sẽ không làm ra động tác gì, lúc này nếu bà đứng ra giải vây cho Xuân Nhi, sẽ chỉ làm lão phu nhân hoài nghi, cho nên bà ta quay đầu đi, làm bộ không nhìn thấy ánh mắt của Xuân Nhi.

Xuân Nhi gấp đến độ hết cách rồi, chỉ có thể nhắm mắt nói bừa: "Lúc đó Đại tiểu thư vẫn chưa cho ta tín vật gì, bây giờ nghĩ lại e là lúc đó Đại tiểu thư sợ sau khi sự tình bại lộ nô tỳ sẽ khai ra người, cho nên mới không để lại tín vật!"

Bạch Mộc Cận gặt đầu giống như rất tán thành, nói tiếp: "Nói như người cũng có đạo lý, vậy người nếu làm việc cho ta, ta đã từng cho người những chỗ tốt gì? Nếu không vì sao người phải phản bội chủ nhân của chính mình, nghe ta sai khiến đây?"

Xuân Nhi sững sờ, đột nhiên nghĩ đến, lúc đó Nhị tiểu thư và phu nhân sai khiến nàng đi diễn cái vở kịch kia, thưởng vàng cho nàng, mừng rỡ trong lòng, nói: "Có... Cái này thì có, Đại tiểu thư lúc đó thưởng cho ta hai thỏi vàng, hiện tại còn giấu ở trong chiếc rương nhỏ dưới gầm giường ta!"

"Ồ... Thì ra nô tỳ nhà ngươi chỉ vì hai thỏi vàng thì đã bán đi chủ nhân, cũng thật là biết buôn bán nha!" Bạch Mộc Cận lộ ra nụ cười trào phúng nơi khóe miệng.

Xuân Nhi vừa nói, Lục thị liền biết việc lớn không tốt rồi, hai thỏi vàng kia, e là sẽ khiến cho Bạch Mộc Cận cắn chặt không tha, đến một lúc nào đó ngược lại sẽ gây hại cho bà, trong lòng bà sốt ruột, cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Chỉ có thể đi ra răn dạy Xuân Nhi, nói: "Ngươi tiện tỳ này, dĩ nhiên vì hai thỏi vàng liền bán ta và Nhị tiểu thư đi, lẽ nào ngày thường ta ban thưởng cho ngươi không đủ sao? Thực sự là làm ta quá thất vọng rồi!"

Xuân Nhi vừa nghe cũng cảm thấy ban thưởng quá ít, chính mình bán đi chủ nhân lại chỉ đánh đổi được chút xú như vậy, khẳng định không thích hợp, liền vội vã giải thích: "Đại tiểu thư còn nhận lời nô tỳ, sau khi chuyện thành công sẽ thưởng cho nô tỳ một ngàn lạng bạc, hơn nữa... Hơn nữa nàng còn lấy người nhà nô tỳ ra để uy hiếp nô tỳ, nói nếu nô tỳ không nghe lời, thì sẽ đem toàn gia nô tỳ bán ra ngoài!"

Bạch Mộc Cận nghe xong, cười càng thêm xán lạn, tựa như Xuân Nhi nãy giờ đang kể chuyện cười, nàng nhẹ nhàng dùng khăn che miệng, che đi nụ cười tùy ý kia, ngược lại hỏi Bạch lão phu nhân: "Tổ mẫu, giấy bán thân của một nhà Xuân Nhi ở trong tay tôn nữ sao?"

Bạch lão phu nhân lắc đầu một cái, đối với Xuân Nhi sai lầm chòng chát này cũng vô cùng phẫn nộ, nói: "Quả thực nói hươu nói vượn, giấy bán thân của người trong nhà ngươi ở trong tay phu nhân, Đại tiểu thư làm sao dám uy hiếp muốn bán cả nhà ngươi, ngươi nói rõ cho ta, đến cùng là xảy ra chuyện gì?"

Lục thị quả thực cũng bị Xuân Nhi ngu xuẩn làm cho tức đến ngất đi, bảo nàng ta nói dối, nàng ta lại nói dối kém cỏi như vậy, ngày thường cũng coi như là thông minh, làm sao đến thời khắc mấu chốt thì lại vô dụng như vậy?

Xuân Nhi bị lão phu nhân hét một tiếng, lại càng căng thẳng hơn, run run rẩy rẩy nói: "Nô tỳ... Nô tỳ... Nô tỳ lúc đó không suy nghĩ kỹ càng, cho rằng Đại tiểu thư được phu nhân sủng ái như vậy, nhất định có thể thuyết phục phu nhân bán cả nhà nô tỳ ra ngoài!"

Lời nói như vậy rơi vào trong tai của mọi người, tự nhiên là chuyện cười lớn, Bạch lão phu nhân bị Xuân Nhi làm cho tức giận đến nổi sắc mặt cũng thay đổi, xanh mặt nói: "Tiện tỳ nhà ngươi, miệng đầy lời bậy bạ, hôm nay ngươi nhất định phải nói rõ ràng, đến cùng là ai sai khiến ngươi?"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Hãm hại và phản hãm hại

"Là Đại tiểu thư, Lão phu nhân, đúng là là Đại tiểu thư, nô tài không dám nói dối!" Xuân Nhi cuống quýt dập đầu, khẳng khái một mực rằng Bạch Mộc Cận chính là người sai khiến nàng ta.

Bạch Mộc Cận cũng không tranh luận, chỉ nhàn nhạt nói với Bạch lão phu nhân: "Tổ mẫu, nếu Xuân Nhi đã một mực chắc chắn là con, còn nói con thưởng cho nàng ta hai thỏi vàng, vậy thì mời tổ mẫu phái người đi tìm hai thỏi vàng kia đi!"

Lục thị và Bạch Vân Hề nghe vậy, chỉ cảm thấy chấn động trong lòng. Nhưng mà nghĩ một chút thì vàng kia cũng chỉ là vàng thông thường, làm sao có thể biết được là ai đưa đâu? Vì vậy đều giữ im lặng, chờ đợi Bạch lão phu nhân nói chuyện.

Bạch lão phu nhân cũng biết tốt nhất là nên chứng minh lời nói của Xuân Nhi một chút, xem rốt cuộc là thật hay là giả, nhưng ngại có Bạch Thế Tổ ở đây, liền hỏi: "Công gia định như thế nào?"

"Nếu như thế, vẫn nên đi tìm chứng cứ xác thực rồi mới kết luận, bảo người đi tra xét xem sao!" Lúc này Bạch Thế Tổ mới nhớ tới làm việc gì cũng phải có chứng cứ, vậy mà vừa nãy hấn tát Bạch Mộc Cận một cái, chẳng qua cũng chỉ là nghe lời một phía của Xuân Nhi mà thôi.

Bạch Mộc Cận buông xuống ý chế giễu trong đôi mắt, người cha tốt này của nàng, thật là khiến người ta cảm động nha! Chỉ có điều không biết đến lúc mạng chúng có ra, hẳn sẽ kết luận như thế nào đây?

Bạch Mộc Cận hướng về phía Bạch lão phu nhân, cung kính nói: "Tổ mẫu, vì để cho công bằng, hay là tổ mẫu phái một người tin cậy đến xem xét đi!"

Bạch lão phu nhân gật gật đầu, liếc Tôn ma ma một cái, nói: "Vậy Tôn ma ma dẫn Bích Tỳ cùng đi đi, quan trọng là phải điều tra cẩn thận, không thể bỏ qua bất kỳ vật chứng gì!"

Bà tin tưởng Bạch Mộc Cận có thể trấn định như thế, tất nhiên là có nắm chắc tự rửa sạch nghi ngờ cho bản thân, đã như vậy, người làm tổ mẫu như bà sao không thuận nước giong thuyền đây!

Bạch Mộc Cận cười cười cảm kích với Bạch lão phu nhân, tựa như cảm động thật lòng đối với sự công bằng chính trực của tổ mẫu, chỉ là đáy mắt vĩnh viễn lạnh lùng, không chứa nửa phần cảm xúc.

Lục thị ần ần có chút lo lắng, Bạch Vân Hề lại không sợ hãi, tiến đến trước mặt Bạch Thế Tổ làm nũng, tranh thủ sự thương tiếc của phụ thân, nàng tin tưởng cho dù như thế nào, phụ thân cũng chỉ sủng ái một mình nàng, sẽ không để cho Bạch Mộc Cận bắt nạt nàng!

Lúc này mọi người trong phòng đều tập trung chú ý đến Bạch Vân Hề, không ai để ý tới Uyên Ương biến mất đã lâu lại vừa lặng yên đi vào phòng, gật đầu với Bạch Mộc Cận.

Bạch Mộc Cận lặng lẽ đứng ở một bên, chờ Tôn ma ma và Bích Tỳ trở về, người duy nhất nàng tin tưởng chính là Tôn ma ma, bởi vì bà ấy đi theo Lão phu nhân lâu như vậy, không đến mức bị Lục thị mua chuộc.

Qua khoảng thời gian chừng nửa nén hương thì Tôn ma ma đã mang theo một cái hộp trở về rồi, sắc mặt bình tĩnh, nhìn không ra bất kỳ manh mối gì, Bích Tỳ theo ở phía sau, nhưng nhìn có chút mất tự nhiên.

Bạch lão phu nhân nhìn thoáng qua Tôn ma ma một chút, hỏi: "Có thể tra ra cái gì?"

"Thưa Lão phu nhân, ở trong phòng Xuân Nhi phát hiện cái hộp nhỏ này, bên trong xác thực là có hai thỏi vàng, nặng chừng năm mươi lượng!" Tôn ma ma bình tĩnh trả lời, nhưng mà ánh mắt lại liếc về phía Lục thị đang đứng ở một bên vẫn còn giả trang nhu nhược.

Bạch lão phu nhân rất hiểu Tôn ma ma cho nên bà biết, trong cái hộp này e rằng không chỉ có vàng mà còn có những thứ khác nữa, nếu không Tôn ma ma cũng sẽ không có thần sắc như vậy.

Vì vậy bình tĩnh nói: "Tôn ma ma còn phát hiện ra vấn đề gì khác hay sao? Cái hộp này lớn như vậy, chỉ sợ không chỉ có hai thỏi vàng đi?"

Tôn ma ma gật gật đầu, mở hộp ra trước mặt mọi người, mọi người trong phòng nhìn thấy ngay lập tức đều hít một hơi khí lạnh, đây là tài sản mà một nha hoàn có thể có được sao?

Xuân Nhi như bị sét đánh, xụi lơ trên mặt đất, sắc mặt trắng như tờ giấy, nàng rõ ràng đã đem giấu hết những thứ phu nhân ban thưởng ở nơi khác rồi, như thế nào lại bị tìm thấy cùng với hai thỏi vàng như vậy? Điều đó không có khả năng, đến tột cùng là ai đã ra tay?

Bạch lão phu nhân nhìn những vật phẩm quý trọng trong hộp kia, không chỉ có vàng bạc, ngay cả trân châu, trầm gài tóc, bảo thạch cũng có không ít, có vài thứ rõ ràng là vật mà Lục thị đã từng đeo.

Bạch lão phu nhân chăm chăm vào Lục thị bằng ánh mắt sáng như đuốc, nói: "Lục thị, ngươi nhìn những vật này có thấy quen mắt hay không? Ngươi còn có lời gì muốn nói?"

Bạch Thế Tổ mờ mịt nhìn Bạch lão phu nhân, hỏi: "Mẫu thân nói lời này là có ý gì?"

"Hỏi thì từ tốt của ngươi một chút đi, một nô tỳ làm sao có thể có được những vật phẩm quý giá như vậy, mặc dù nàng ta làm việc vô cùng đặc lực, cũng khó có thể ban thưởng hậu hĩnh như vậy!" Bạch lão phu nhân cười lạnh nói.

Bạch Thế Tổ nhíu mày, dùng ánh mắt hỏi Lục thị, đầu óc Lục thị nhanh chóng xoay chuyển, nàng nhất định phải nghĩ cách giải thích hợp lý mới tránh được kiếp nạn này, nếu không một khi đã mất đi sự tín nhiệm của Bạch Thế Tổ, sau này nàng ở lại Bạch gia sẽ hoàn toàn không có địa vị gì.

Bà ta hạ ngoan tâm, đi đến trước mặt Xuân Nhi trước mặt, cho nàng ta một bạt tai, phần nộ quát: "Tiện tỳ nhà ngươi, không chỉ phản bội chủ tử, lại còn dám ăn cắp tài vật của ta, thật là cái loại bạch nhãn lang!"

"Không có... Phu nhân... Ta..." Xuân Nhi bụm mặt, nước mắt không ngừng chảy xuống, nhưng sự hung ác trong mắt Lục thị lại làm cho nàng ngay cả một câu nguyên vẹn cũng nói không được.

Bạch Mộc Cận nhìn Xuân Nhi, lạnh lùng nói một câu: "Xuân Nhi, ngươi nói ta thưởng ngươi vàng, khiến cho ngươi sinh lòng tham lam, làm ra chuyện phản chủ, như vậy những châu báu này đến tột cùng là sao đây? Thân là Bạch phủ Đại tiểu thư, thế mà ta còn không có châu báu tốt như vậy để dùng đâu đó!"

"Cái này... Cái này nhất định là do Xuân Nhi trộm lấy, đúng vậy, phụ thân, hôm nay người nhất định phải thay con và mẫu thân trừ hại, không được dung túng Xuân Nhi tiếp tục làm xằng làm bậy, tốt nhất hiện tại đánh chết nha đầu kia đi, miễn cho cô ta tiếp tục gây tai họa cho con và mẫu thân!" Bạch Vân Hề gặp tình huống không đúng, lập tức phản công, hận không thể lập tức kêu người mang Xuân Nhi ra ngoài đánh chết, miễn cho nàng ta lại nói lộ ra cái gì.

Xuân Nhi nghe vậy, như rơi vào hầm băng, không nghĩ tới chính mình lại chẳng biết phân biệt trắng đen, trợ giúp Nhị tiểu thư và phu nhân giả vờ làm chứng hãm hại Đại tiểu thư, đến cuối cùng hai người kia vẫn muốn mình gánh tội thay.

Đáng tiếc Bạch Mộc Cận sẽ không thỏa mãn ý nghĩ của Bạch Vân Hề, nàng chậm rãi thông dong tiếp tục nói: "Xuân Nhi, châu báu thật sự là do ngươi trộm đến hay sao? Ta thật không biết mẫu thân lại chủ quan đến vậy đâu, nhiều châu báu quý trọng như vậy, bị trộm mà cũng không có phát hiện ra, chẳng lẽ thủ đoạn của Xuân Nhi lại cao minh như thế sao?"

Bạch lão phu nhân tất nhiên không tin những châu báu này là do Xuân Nhi trộm được, chỉ có một giải thích, đó chính là Lục thị vì thu mua Xuân Nhi làm việc cho mình, khen thưởng cho Xuân Nhi đấy.

Bà trừng mắt liếc Bạch Vân Hề, ý bảo nàng câm miệng, sau đó tức giận nói với Xuân Nhi nói: "Người nha đầu kia, còn không khai rõ ràng!"

Xuân Nhi lần đầu tiên cảm nhận được cái gì gọi là bốn bề thọ địch, nhưng mà nàng không dám nói, bởi vì trong tay Lục thị lấp ló một cái hà bao nhỏ, đó là nàng làm cho đệ đệ mình đấy, người khác nhìn không ra, nàng lại nhìn ra.

Đệ đệ của nàng mới bảy tuổi, nếu như hôm nay nàng bán đứng phu nhân, phu nhân ngoan độc như vậy, tất nhiên sẽ khiến cho cả nhà của nàng đều chết không yên lành, mà thôi mà thôi, mạng của mình bị nắm giữ ở trong tay người khác, nàng sao có thể tự lựa chọn được đây.

Nàng đột nhiên đứng lên, hô một câu: "Chính là Đại tiểu thư sai sử nô tỳ đấy, nô tỳ tuyệt không dám nói dối!"

Sau đó lao đầu về phía cây cột, ôm quyết tâm phải chết đụng vào, đã nhất định phải chết, vậy không bằng cho mình một cái chết thống khoái, nếu như bị trượng đánh chết, tư vị cũng không dễ chịu.

Thế nhưng mà nàng không nghĩ tới, chính mình vậy mà lại đâm vào một bức tường thịt, nàng nghe thấy đối phương kêu đau một tiếng, sau đó hai người đều ngã trên mặt đất.

Tất cả mọi người quá sợ hãi, không nghĩ tới Xuân Nhi lại muốn tìm chết, càng không nghĩ đến, trong tình trạng nguy cấp như vậy, Bạch Mộc Cận lại ngăn ở trước mặt Xuân Nhi, ngăn trở nàng ta tìm chết.

Lục thị và Bạch Vân Hề cơ hồ hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nếu như Xuân Nhi cứ như vậy mà chết, đó chính là chết không đối chứng, trước khi chết nàng ta chỉ ra chỗ sai của Bạch Mộc Cận, đó chính là dùng cái chết để chứng minh lời nói của mình, thế thì hôm nay Bạch Mộc Cận nhất định sẽ không hay ho.

Thế nhưng trước khi tất cả mọi người kịp phản ứng, nàng ta đã cứu được Xuân Nhi, mặc dù cũng bởi vì lực đạo trùng kích mà té trên mặt đất, có chút chật vật, tuy nhiên rất nhanh đã khôi phục lại, đứng lên.

Bạch lão phu nhân cũng kịp phản ứng, lập tức hạ lệnh: "Đem trói cô ta lại, đừng để cho cô ta tìm chết!"

Tiếng nói vừa dứt, mấy bà tử trang kiện lập tức đi lên, trói cả tay lẫn chân Xuân Nhi lại, vứt trên mặt đất, sau đó mới lui qua một bên, Xuân Nhi đến bây giờ cũng không thể tin, Bạch Mộc Cận rốt cuộc làm thế nào biết được nàng muốn tìm cái chết, ở một khắc cuối cùng cứu được mình.

Người chưa từng đi tìm cái chết sẽ không bao giờ biết được, một khi tìm chết không thành, cái loại cảm giác nghĩ mà sợ này sẽ khiến cho người đối với tử vong càng thêm sợ hãi gấp mấy lần, khiến cho người chỉ cần vừa nghĩ tới cái chết, liền run sợ trong lòng.

Hiện tại Xuân Nhi chính là như thế, nàng vừa nghĩ tới hôm nay vô luận có hãm hại Đại tiểu thư thành công hay không cũng đều phải chết không thể nghi ngờ, đã cảm thấy sợ hãi giống như trời sập vậy.

"Xuân Nhi, ta khuyên người tốt nhất vẫn nên nói thật đi, đừng tưởng rằng người chết, thì có thể thoát được trừng phạt, tổ mẫu và phụ thân đều là người hiểu chuyện, lời nói của người sơ hở chổng chắt như vậy, căn bản không cách nào tự bào chữa!" Bạch Mộc Cận nhìn đau, yên lặng nhìn Xuân Nhi.

Bạch lão phu nhân cũng gật đầu nói: "Vẫn nên nói thật đi, đến tội cùng là ai sai sử người?"

"Xuân Nhi, người phải hiểu rõ ràng, ngàn vạn lần đừng có chỉ sai người!" Lục thị cũng mở miệng răn dạy, nhưng trong mắt bà ta rõ ràng có nồng đậm ý uy hiếp.

Xuân Nhi tâm hoảng ý loạn mà nhìn mọi người, không biết nên làm thế nào cho phải, nói cũng là chết, không nói cũng là chết, đến tội cùng ai có thể cứu nàng một mạng?

Bạch Mộc Cận đột nhiên cười cười, nói với Bạch lão phu nhân: "Tổ mẫu, ta nghe nói Hình bộ đối đãi với phạm nhân không chịu nói thật, vậy mà lại có rất nhiều biện pháp, trong đó có một loại biện pháp đặc biệt nghe rộn cả người, Cận nhi chỉ là nghe nói, liền sợ tới mức mấy đêm đều gặp ác mộng đấy!"

Bạch lão phu nhân đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo đã hiểu được ý tứ của Bạch Mộc Cận, vì vậy rất phối hợp mà hỏi: "Cận nhi nói thử xem, rốt cuộc là biện pháp gì mà lại dọa người như vậy, cũng để cho tổ mẫu biết thêm chút kiến thức!"

Bạch Mộc Cận làm ra vẻ mặt sợ hãi, nói: "Người ta đều nói tay đứt ruột xót, ngón tay của nữ nhân vô cùng non mềm yếu ớt, Hình bộ nhằm vào nữ phạm nhân, phát minh một loại hình phạt, dùng cây thăm bằng trúc hung hăng đâm vào bên trong móng tay, cắm đầy cả mười ngón tay, sự đau đớn kia, làm cho người ta hận không thể chết ngay lập tức, nhưng vẫn cứ đau đến mức không chết đi được, nếu như phạm nhân chịu được hình phạt này, bọn hắn liền dùng kim sắt kẹp lấy móng tay, nhổ ra từng mảnh từng mảnh một, ngay cả tâm cũng đau theo, chỉ nghe thôi, Cận nhi cũng đau muốn chết rồi!"

"Chắc chắc... Loại hình phạt này lão nô cũng từng nghe nói qua, nữ nhân thì đâu có chịu được thống khổ như vậy, bất quá những biện pháp này mà vẫn có người có thể chịu được, thì còn có cách ác độc hơn, từ chỗ móng tay người ta đóng cái đinh xuyên qua các khớp ngón tay, nào có ai có thể chịu được đâu, có lời gì đều thành thành thật thật mà khai ra thôi!" Tôn ma ma cũng không biết là có ý hay là vô tình, lại thêm mắm thêm muối mà bổ sung một câu.

Bạch Mộc Cận co rúm người lại, giống như thực sự sợ hãi, Lão phu nhân nghe xong cũng lộ ra vẻ không đành lòng, nói: "Thật sự là tàn nhẫn, chỉ mong

Xuân Nhi không cần phải ném thử một chút cục hình như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Cái chết của Xuân Nhi

Không có ai biết, thời điểm Bạch Mộc Cận nói những lời kia, trong ánh mắt nổi lên thê thảm đau đớn, kiếp trước, nàng vậy mà phải ném trái mọi cục hình như vậy, thậm chí có vài thứ, ngay cả chính nàng cũng khó có thể mở miệng, bao nhiêu lần bị những ác mộng đó làm cho tỉnh giấc, nàng đã coi chúng thói quen.

Xuân Nhi nghe vậy đã run như cái sàng rồi, loại hình phạt nghe rợn cả người này, so với việc bị đánh chết bằng gậy còn khó tiếp nhận hơn, nàng chỉ cảm thấy hạ thân lạnh lạnh, sau đó là một bãi chất lỏng mang theo mùi khai chảy trên mặt đất.

Bạch Mộc Cận âm thầm lắc đầu, thật là một người quá nhất gan dễ bị dọa sợ, nhưng mà nàng lại không có ý định buông tha Xuân Nhi, vì vậy nói tiếp: "Tổ mẫu, mẫu thân đã nói Xuân Nhi trộm châu báu, mà Xuân Nhi lại luôn miệng nói ta sai sử nàng, Cận nhi không thể không bỗng dưng chịu oan ức được, không bằng giao Xuân Nhi cho quan phủ đi, có lẽ những quan lại quen nhìn phạm nhân gian ngoan kia sẽ biết làm như thế nào để khiến cho kẻ đó phải nói thật!"

Những lời này làm mất đi cọng rom cứu mạng cuối cùng của Xuân Nhi, nàng ta giãy dụa nằm rạp trên mặt đất, khóc lóc vô cùng thê thảm, trong miệng cuống quýt van xin: "Cầu xin Lão phu nhân khai ân, Xuân Nhi cái gì cũng nói, cái gì cũng nói, đừng đem Xuân Nhi giao cho quan phủ!"

Lục thị ngây dại, vừa rồi bà cũng bị Bạch Mộc Cận và Tôn ma ma hù dọa, lúc muốn ngăn cản đã không còn kịp nữa, bà mở to hai mắt nhìn nhìn Xuân Nhi, nhưng mà Xuân Nhi đã bị dọa sợ mất mật, sao còn có thể nhìn thấy uy hiếp của bà.

Nàng chỉ có thể luôn mồm mà cầu xin tha thứ, sau đó giống như hạ quyết tâm, đem mọi chuyện cần thiết đều nói ra: "Là phu nhân và Nhị tiểu thư sai sử nô tỳ cố ý làm bại hoại thanh danh của Đại tiểu thư ở Uy Viễn Hầu phủ, nói nàng khi dễ đệ muội, ngang ngược can rờ, còn cay nghiệt hạ nhân, chính là vì để cho Đại tiểu thư tại không ngẩng đầu lên được trong giới quý tộc, về sau Nhị tiểu thư vu hãm không thành, lại đẩy nô tỳ ra gánh tội thay, nói trong lòng nô tỳ ghi hận Đại tiểu thư cho nên vu oan nàng, từ đầu tới đuôi Đại tiểu thư đều không làm gì cả, nàng là người vô tội đấy! Nàng căn bản cũng không có sai sử ta vu hãm phu nhân và Nhị tiểu thư, hu hu... Nô tỳ sai rồi, nô tỳ sai rồi, đừng giao nô tỳ cho quan phủ..."

Xuân Nhi một bên đập đầu, một bên cầu xin tha thứ, đầu nàng cũng chẳng khác gì quả hồng đập, máu chảy đầy mặt, thoát nhìn quả thực dữ tợn đáng sợ.

Bạch Thế Tổ nghe vậy, dùng ánh mắt thất vọng và phẫn nộ mà nhìn Lục thị, nói: "Ta chưa bao giờ nghĩ tới, người lại là một nữ nhân có suy nghĩ ác độc như thế, người khiến cho ta cực kỳ thất vọng rồi!"

Lục thị lắc đầu, mắt nước mắt lưng tròng, bà ta đột nhiên quỳ xuống, nắm lấy áo Bạch Thế Tổ, run rẩy, nước mắt như chuỗi châu ngọc bị đứt dây, từng hạt từng hạt rơi xuống, trong miệng lầm bầm nói: "Phu quân, ta và ngài đã là vợ chồng mười năm, chẳng lẽ thiếp thân là dạng tính tình gì, ngài còn không biết sao? Ta đối với Cận nhi như thế nào, ngài chẳng lẽ không có nhìn thấy? Ta sao có thể hại nàng, tiện tỳ này tâm tư quá ác độc, trong chốc lát vu oan Cận nhi, trong chốc lát lại vu oan thiếp thân, chẳng lẽ lời nàng ta nói còn có thể đáng tin cậy sao?"

Thấy Lục thị khóc thương tâm như thế, trái tim Bạch Thế Tổ lại mềm nhũn ra, Lục thị năm nay mới hai mươi sáu tuổi, tướng mạo vẫn xinh đẹp như hồi còn trẻ, lại biểu lộ thần sắc diễm đam đáng yêu như thế, chỉ cần là nam nhân, sẽ không thể không động tâm. Huống chi Bạch Thế Tổ vẫn luôn yêu thương nàng.

Nhớ tới đủ loại ưu điểm của Lục thị, Bạch Thế Tổ lập tức cảm giác mình không nên hiểu lầm kiểu thế, chỉ có thể nâng nàng dậy mà bắt đầu an ủi: "Ngưng Hương, đừng khóc, người chỉ cần vừa khóc thì lòng vì phu tâm sẽ rối loạn, người nói rất đúng, tất nhiên là do tiện tỳ này xấu xa, cô ta chính là đang châm ngòi quan hệ giữa chủ tử!"

Bạch lão phu nhân lông mày cũng xoắn thành bánh quai chèo rồi, nhi tử của chính mình thật sự là hồ đồ, dưới sự nỗ lực của mấy người bọn họ, Xuân Nhi đã đi đến bước đường cùng, lại thêm chứng cứ là một hộp châu báu kia, sự thật chẳng lẽ không phải rõ ràng sao? Hắn bị Lục Ngưng Hương nói mấy câu đã lại xoay vòng vòng rồi.

Lục thị lại mừng thầm trong lòng, nghĩ đến Bạch Thế Tổ đối xử với nàng quả thật là một mảnh tình thâm, cho nên chỉ cần hắn tin tưởng chính mình, như vậy hôm nay cho dù tất cả mọi người hoài nghi nàng, cũng không sao, bởi vì Bạch Thế Tổ mới chính là chủ nhân đứng đắn của Ninh Quốc Công phủ.

Bạch Thế Tổ quả nhiên không phụ hi vọng của Lục Ngưng Hương, sau khi an ủi thật tốt kiểu thê đang thương tâm rơi lệ, bèn tức giận nói: "Cầu nô tài Xuân Nhi vậy mà dám lừa trên gạt dưới, vong ân phản chủ, không chỉ có ăn cắp tài vật của chủ tử, lại còn tùy tiện vu hãm chủ tử, giữ cô ta lại làm gì nữa, kéo ra ngoài đánh chết đi!"

Xuân Nhi mặt xám như tro mà bị người kéo đi ra ngoài, ngay cả hô một tiếng cầu xin tha thứ cũng không thể, chỉ nghe thấy tiếng rên rĩ truyền đến từ ngoài viện, chỉ chốc lát sau liền có người đến báo, người đã bị chết.

Bạch Mộc Cận không có chút thương hại nào, hàng đêm trong con ác mộng, cái tiện tỳ luôn trắng trợn chửi bới nàng, cuối cùng cũng chết rồi, đây cũng coi như là kết cục tốt nhất, nếu không có sự can thiệp của Bạch Thế Tổ, ngày hôm nay kết cục của Xuân Nhi xa xa không chỉ như thế.

Thế nhưng mà cừu nhân lớn nhất của nàng, Lục Ngưng Hương và Bạch Vân Hề vẫn còn hoàn hảo đứng ở chỗ kia, không có bị chút xíu trừng phạt nào, bởi vì Lục thị quá thông minh, bà ta biết rõ ai mới là người mà bà ta phải lấy lòng.

Quả nhiên, Bạch lão phu nhân chỉ là lắc đầu thờ dài, cũng không có mở miệng ngăn cản, bởi vì Bạch Thế Tổ là con của bà, là Ninh Quốc Công, bà quyết định sẽ không làm tổn hại uy nghiêm của hắn, hơn nữa việc này, cũng không thể truy cứu đến cùng, nếu không sẽ chỉ khiến cho mẫu tử bất hoà, lại làm cho quốc công phải xấu hổ.

Tiếp theo Bạch Thế Tổ chấp tay với Bạch lão phu nhân, nói: "Mẫu thân, việc này cứ như vậy thôi, Ngưng Hương cũng bị ủy khuất rất lớn, nếu như Hề Nhi và Cận nhi đều là người vô tội, vậy cũng không cần chịu phạt nữa?"

Bạch lão phu nhân nghe một câu trong cổ họng, nhìn Lục Ngưng Hương ở trong lòng Bạch Thế Tổ, sắc mặt mười phần không vui, nói: "Công gia, Xuân Nhi là nô tỳ của Hề Nhi, Lục thị thân là chủ mẫu, dạy bảo hạ nhân vô phương, nếu không khiển trách, khó làm cho kẻ dưới phục tùng!"

Lục thị đáng thương mà nhìn Bạch Thế Tổ, khẽ cắn môi dưới, ôn nhu nói: "Phu quân, đều là thiếp thân sai, thiếp thân không xứng làm thê tử của phu quân, không bằng bỏ thiếp thân đi!"

Nói xong muốn quỳ xuống, lại bị Bạch Thế Tổ nâng lên, lại lần nữa ôm vào trong lòng, đau lòng mà nói: "Người nói bấy bả gì đó, người quản lý quốc công phủ to như vậy, sao có thể chu đáo, ngẫu nhiên có mấy nô tài xáo quyết cũng không thể tránh được, có thể nào vì vậy đã bỏ người?"

Bạch Mộc Cận nhìn hai người này tình thâm ý trọng như vậy, chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười, Lục thị giỏi tính toán, lấy lui làm tiến khiến cho quá tốt, bất quá, bà ta nghĩ cứ như vậy mà có thể trốn tránh được trừng phạt, một bạt tai mà hôm nay nàng phải chịu chẳng lẽ là vô ích rồi sao?

Nàng từng thề rằng, kiếp này nhất định không thể để cho chính mình chịu một chút ủy khuất nào, tất cả những người dám khi nhục nàng, cũng phải tự nhận biết được hậu quả.

Nàng bèn quỳ trên mặt đất, nhìn Bạch lão phu nhân rung rung nước mắt, lúc này mới dùng tay che vết thương trên mặt, nói: "Tổ mẫu, đừng trừng phạt mẫu thân mà, Cận nhi thuở nhỏ mất mẹ, tất cả đều nhờ mẫu thân và tổ mẫu rū lòng thương, mới có thể chu toàn, sao có thể chỉ vì Cận nhi bị ủy khuất, liền phạt mẫu thân? Mặc dù Xuân Nhi là nô tỳ của Nhị muội, cũng không nhất định là trách nhiệm của mẫu thân!"

Nàng ra vẻ kiên cường, đáng vẻ chịu đựng oan khuất, làm cho Bạch lão phu nhân cảm thấy trong lòng khó chịu giống như vướng sợi bông, lại nhìn Lục thị đang làm bộ làm tịch trong ngực Bạch Thế Tổ, bà nghĩ cô ta nhiều lần ra tay hãm hại Cận nhi như vậy, mà Cận nhi mặc dù biết chân tướng vẫn còn cầu tình giúp cô ta.

Vừa nãy Bạch Thế Tổ không phân tốt xấu, tát cho Cận nhi một cái mạnh như vậy, hiện tại mặt đã sưng vù, nếu như bà không giúp nó lấy chút công đạo, sau này không những Lục thị không coi bà ra gì, sợ là Cận nhi cũng sẽ cảm thấy nguội lạnh trong lòng.

Vì vậy nặng nề thờ dài một hơi, nói: "Cận nhi không cần phải nói nữa, đứng lên đi, tổ mẫu đều có chủ trương!"

Tiếp theo nói với Bạch Thế Tổ: "Công gia thân là chủ gia đình, không thể xử sự bất công như thế, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, chủ mẫu phạm sai lầm, nếu như nhẹ nhàng bỏ qua, ngày sau sẽ không cách nào lập uy trong phủ nữa, mấy hài tử cũng chứng kiến tất cả, nhớ ở trong lòng, công phủ của quốc gia ta, tất nhiên không thể mất thể thống!"

Bạch Thế Tổ nghe xong những lời này thì khẽ nhíu mày, cực kỳ khó xử, thê tử nhu nhược đáng thương bên cạnh, cùng nữ nhi mảnh mai đáng yêu, đều là thịt trong lòng của hắn, làm thế nào cũng không thể nhẫn tâm đi phạt các nàng, mặc dù biết rõ chuyện hôm nay, Lục thị và Bạch Vân Hề đều có trách nhiệm, nhưng trong suy nghĩ riêng của hắn, hắn vẫn không muốn tin tưởng.

"Mẫu thân..." Giọng Bạch Thế Tổ mang theo vài phần ý tứ cầu xin, hắn hy vọng mẫu thân của mình có thể thông cảm cho tâm tình thương tiếc thê tử và nữ nhi của hắn.

Tuy nhiên hắn ta đã quên, mình còn có một nữ nhi khác, vừa nãy hắn không lưu tình tát cho một cái, cũng là nữ nhi ruột thịt của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Bức bách

Bạch Mộc Cận hơi nhắm mắt, nếu cái người gọi là phụ thân này đã không biết phân biệt tốt xấu như vậy, thế thì cũng đừng trách nàng ép người quá

đáng, nàng hướng về phía tổ mẫu bái một cái, lại dập đầu cho phụ thân mình, nói: "Nữ nhi biết phụ thân và mẫu thân là phu thê tình thâm, tất nhiên không nỡ lòng nào xử phạt mẫu thân và muội muội, phụ thân nói rất đúng, đều là nha đầu Xuân Nhi kia sai, chỉ tiếc cho dù có đánh chết nàng ta, thì ngày hôm nay ở trong phủ quốc công, nha đầu kia đã nói không ít lời không nên nói, nói mẫu thân hà khắc với con, muốn hủy dung mạo của con, rất nhiều quan gia phu nhân đều ở đó, nếu như lời ấy truyền tới tai ngoại tổ phụ, hoặc là bị ngôn quan biết, viết một quyển tấu vạch tội phụ thân, vậy coi như phiền phức ! Xuân Nhi đã chết, ngay cả người làm chứng cho mẫu thân cũng không còn nữa rồi!"

Lục thị và Bạch Thế Tổ cả kinh, Lục thị sợ nhất chính là Lục gia lão phu nhân, mà Bạch Thế Tổ thì sợ bị phe đối địch nắm được đằng chuôi, làm quan trọng nhất chính là thanh danh, gia đình không yên, truyền ra tin đồn kể thất hà khắc từ nữ do nguyên phối lưu lại, như vậy đối với quốc công gia là hấn, chính là mắc phải tội danh trị gia không nghiêm!

Người xưa nói, tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ, nếu như gia đình không yên ổn, còn nói gì đến việc trị quốc bình thiên hạ, hấn đột nhiên ý tứ sâu xa liếc mắt nhìn nữ nhi của chính mình, đây vẫn là nữ nhi trước giờ nhút nhát, nhìn thấy hấn cũng không nói được câu nào sao?

Vừa nãy hấn một lòng lo lắng Lục thị và Bạch Vân Hề, dĩ nhiên không phát hiện từ đầu tới cuối, nữ nhi này biểu hiện cũng hết sức xuất sắc, chịu oan khuất, không chỉ vô cùng thông dong, không biện giải không hoảng hốt, trái lại còn có thể cẩn thận thăm dò, vì chính mình tẩy thoát tội danh, hiện tại lại dùng lời như vậy bức bản thân hấn phải làm ra trừng phạt.

Nhìn lại dấu tay đỏ au trên gương mặt kia một chút, nhất thời lại cảm thấy có chút lúng túng, vừa nãy hấn xác thực không phân tốt xấu đã đánh nàng, cho dù là vì quá giận dữ, nhưng nếu như bị Lục thừa tướng biết được, vị nhạc mẫu đại nhân vô cùng bao che người nhà kia, tất nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Nghĩ tới đây, Bạch Thế Tổ đẩy Lục thị, trầm mặt nói: "Mẫu thân đại nhân nói có lý, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, nhưng Lục thị và Hề Nhi tuy rằng có lỗi, cũng không phải là lỗi lớn, mong rằng mẫu thân xử lý nhẹ!"

Lục thị biết lần này là không cách nào cứu vãn, nhưng Bạch Thế Tổ nếu đã nói ra mấy lời này, vậy thì có nghĩa là Bạch lão phu nhân cũng sẽ không phạt nặng chính mình, càng sẽ không đoạt lấy quyền quản gia của mình.

Chỉ cần nắm quyền to trong tay, tất nhiên sau này sẽ có cơ hội đòi lại món nợ ngày hôm nay, Bạch Mộc Cận, trước nay bà cũng thật là coi thường nha đầu này, bị nàng ta giả vờ ngoan ngoãn vụng về lừa gạt nhiều năm như vậy, bây giờ đôi cánh cứng cáp rồi, dám đối phó với chính mình rồi!

Bà ta oán hận lời kéo nữ nhi quỳ xuống, nói: "Xin lão phu nhân trách phạt!"

Bạch lão phu nhân hơi híp mắt, nhìn Bạch Mộc Cận với cặp mắt khác xưa, đồng thời cũng nổi lên một tia cảnh giác, cháu gái này không đơn giản.

Lục thị cuối cùng bị xử phạt đi quỳ một đêm ở từ đường, lại bị bắt sao chép nữ giới một trăm lần, mà Bạch Vân Hề lần thứ hai bị cấm túc ở Vân Tường Uyển của chính mình, kỳ hạn là ba tháng.

Bạch Thế Tổ tức giận phát tay áo rồi đi, phút cuối cùng còn dùng ánh mắt oán hận trừng Bạch Mộc Cận một chút, hừ lạnh một tiếng. Lục thị và Bạch Vân Hề thì bị người mang đi lĩnh phạt.

Bạch lão phu nhân hơi mỉm cười nói: "Cận nhi cũng đứng lên đi, sớm trở về nghỉ ngơi!"

Bạch Mộc Cận lại quỳ trên mặt đất, vẻ mặt lo sợ nói: "Cận nhi phạm lỗi lầm, xin tổ mẫu tha thứ!"

Bạch lão phu nhân hơi kinh ngạc, không rõ vì sao hỏi: "Người phạm vào sai lầm gì? Chuyện hôm nay đã rõ ràng, cũng không liên quan tới người!"

Bạch Mộc Cận nhưng mặt tự trách nói: "Cận nhi xác thực có lỗi, không nên bởi vì không cam lòng với việc làm của mẫu thân và muội muội, mà tự cho là thông minh, bức bách phụ thân trách phạt hai người họ, nhưng mà... Nhưng mà Cận nhi thật sự rất đau lòng, con thuở nhỏ đã mất mẹ, cho rằng mẫu thân là thật lòng thật dạ nên cũng chân thành kính yêu bà, nhưng bà ấy lại nhiều lần muốn hại con!"

"Ai... Tổ mẫu biết người bị ủy khuất, thôi, tuy rằng bức bách phụ thân có chút không đúng, nhưng tổ mẫu có thể thông cảm cho con, đứng lên đi, con cũng mệt mỏi, trở lại cố gắng nghỉ ngơi!" Bạch lão phu nhân vung vung tay, tinh thần có chút mệt mỏi.

Bạch Mộc Cận lúc này mới đứng dậy, mang theo nụ cười lấy lòng nói: "Cận nhi đa tạ tổ mẫu quan tâm, hôm nay nếu không có tổ mẫu tọa trấn, Cận nhi mặc dù thông minh, sợ là trên lưng cũng phải đeo cái tội danh hãm hại mẫu thân và muội muội rồi!"

Bạch lão phu nhân gật gù, cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười hiền hòa, còn nói vài câu an ủi, mới để cho Bạch Mộc Cận rời đi.

Tôn ma ma lúc này mới tiến lại gần, nói: "Đại tiểu thư thật sự đã thay đổi tính tình!"

Bạch lão phu nhân cũng gật gù, thông minh cơ trí như vậy, lại làm nguy không loạn, xác thực không giống như tiểu nha đầu nhu nhược lúc trước nữa.

"Có thể là bị bức ép ra đi, có một kẻ mẫu và muội muội như vậy, nhi tử kia của ta cũng là người bất công, nàng nếu như không thông minh, cũng không biết phải chịu bao nhiêu tội, nhìn khuôn mặt nhỏ sưng vù kia, công gia ra tay cũng rất tàn nhẫn rồi!" Bạch lão phu nhân lúc này mới nói ra những lời kìm nén trong lòng.

Tôn ma ma cũng thương tiếc thở dài, nói: "Cũng còn may lão phu nhân là người nhân từ, mới không để Đại tiểu thư thật sự bị ủy khuất, lão nô nhìn Đại tiểu thư là một nhân tài có thể đào tạo, từ sau chuyện này, lão phu nhân cũng nên sớm làm ra dự định thôi!"

Bạch lão phu tỏ vẻ vui mừng, gật đầu với Tôn ma ma, nói: "Vẫn là người hiểu tâm ý của ta nhất, công gia là người không có tiền đồ lớn, có thể bảo vệ tước vị đã là không dễ, Lục thị lại càng không bớt lo, Bạch gia ở trong tay ta cũng không thể có sai lầm, nếu như có thể nâng cao một bước, vậy sau này khi ta trăm tuổi, cũng có thể gặp lại lão công gia ở dưới hoàng tuyền rồi!"

"Bằng trí tuệ và tài hoa của lão phu nhân, muốn cho Bạch gia tiến thêm một bước, cũng không phải là việc khó, bây giờ Đại tiểu thư cũng mười ba tuổi, qua mấy năm nữa thì đã có thể càng thêm đắc lực rồi!" Tôn ma ma vừa giúp Bạch lão phu nhân xoa bóp vai, vừa nói.

Bạch lão phu nhân gật gù, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý, nữ nhi của Bạch gia, giá trị lớn nhất chính là giành lợi ích cho gia tộc, mà chỉ có nữ nhi thông minh mới có thể giành được lợi ích lớn nhất.

Bạch Mộc Cận dẫn Uyên Ương và Hi Thước trở lại phòng mình, giải tán những người không có liên quan, mới thở phào nhẹ nhõm, Uyên Ương và Hi Thước lập tức liền rơi nước mắt, lòng vẫn còn sợ hãi nói: "Tiểu thư, hôm nay thật là dọa sợ nô tỳ, nếu không nhờ tiểu thư cơ trí, ngày hôm nay còn không biết phải chịu bao nhiêu tội đây!"

"Đúng đấy, tiểu thư người xem, nửa bên mặt này của người đã sưng rất to rồi, để em đi lấy được giúp người bôi!" Hi Thước đau lòng mà nói, cuống quýt đi tìm được trong ngăn kéo.

Bạch Mộc Cận lại chỉ thờ ơ cười cười, nói: "Chút thương tích nhỏ ấy không sao cả, nếu không có một cái tát này, tổ mẫu sao có thể cố ý muốn xử phạt Lục thị và Bạch Văn Hề, tuy rằng xử phạt quá nhẹ, nhưng dù sao cũng tốt hơn để cho bọn họ toàn thân trở ra!"

Uyên Ương không đồng ý bừa bãi, nói: "Sau này tiểu thư cũng không thể lại tự đặt mình trong hiểm cảnh nữa, nếu như tiểu thư có oan ức, chúng ta cứ việc đi tống phủ, lão phu nhân tất nhiên sẽ bênh vực cho tiểu thư!"

Bạch Mộc Cận biết ý của nàng, nhưng lắc đầu nói: "Ta dù sao cũng là họ Bạch, ngoại tổ mẫu cho dù đau lòng ta, cũng không thể trông nom ta mọi lúc mọi nơi được, mà Bạch gia bây giờ đều nằm trong tay Lục thị, nếu không thể lật đổ bà ta, chuyện giống như hôm nay sẽ không ngừng tái diễn, mà ta không phải lần nào cũng có thể may mắn như vậy!"

Uyên Ương hình như có ngộ ra, vẻ mặt buồn thiu, phẫn hận nói: "Lục Nhị nương thật là một kẻ không có tâm can, ở trong tống phủ, xuất thân của bà ta thấp nhất, nhưng lão phu nhân đối xử với bà ta cũng không tệ, lúc phu nhân còn sống, cũng vô cùng chăm sóc bà ta, sao có thể biết được tâm tư bà ta lại độc ác như vậy, thực sự là bạch nhãn lang nuôi cho ăn còn không quen chủ!"

Bạch Mộc Cận lộ ra một nụ cười lạnh lùng, nói: "Có cái gì kỳ quái, lòng tham không đáy, bà ta chỉ sợ cũng là quá đồ kị mẫu thân, mới sẽ nghĩ cách hại chúng ta như vậy!"

"Tiểu thư, chúng ta nhất định phải về tống phủ, đem chuyện này báo cho thừa tướng và lão phu nhân, dựa vào tính tình của lão phu nhân, tất nhiên sẽ không bỏ qua cho Lục nhị nương!" Hi Thước lại giận dữ nói tiếp.

Bạch Mộc Cận lắc đầu một cái, nói: "Vẫn chưa tới lúc để ngoại tổ mẫu phải ra tay, Xuân Nhi đã chết rồi, Lục thị bây giờ là phu nhân quốc công, không đủ chứng cứ, vẫn là không thích hợp manh động, bằng không sẽ chỉ làm cho hành động của Lục thị càng thêm bí ẩn, đến lúc đó lại tự hại chính mình!"

Uyên Ương nghe xong, cũng gật gù, nhưng lại vô cùng khó xử nói: "Như vậy lẽ nào để mặc bà ta nhon nhon ngoài vòng pháp luật? Tiểu thư ở Ninh quốc công phủ chịu oan ức lớn như vậy mà một người bênh vực cũng không có, trong lòng nô tỳ thực sự là tức giận khó nhịn nổi!"

"Uyên Ương tốt của ta, không phải có người và Hi Thước giúp ta sao? Ha ha... Đừng tức giận, phủ Thừa tướng chúng ta nhất định phải đi, nhưng không phải đi cáo trạng, mà là đi mượn người, người nhìn Tôn ma ma bên cạnh tổ mẫu đó, bởi vì có bà ấy, tổ mẫu làm việc bớt đi bao nhiêu tâm lực, nếu như bên cạnh ta cũng có người hiểu được ý lý, tâm tư kín đáo, già dặn kinh nghiệm, lại trung thành tuyệt như vậy, làm việc sẽ càng thêm thuận tiện!" Bạch Mộc Cận cười nói.

Uyên Ương và Hi Thước cũng vui vẻ, cùng kêu lên nói: "Tiểu thư nói có lý!"

Đang nói chuyện, liền nghe thấy phía ngoài có người hô: "Đại tiểu thư, Đại thiếu gia đến thăm ngài!"

Bạch Mộc Cận liếc mắt ra hiệu với Uyên Ương, Uyên Ương liền nhanh đi ra ngoài nghênh tiếp, Bạch Mộc Cận sắc mặt hết sức khó coi đang đi tới, vừa thấy Bạch Mộc Cận, liền đỏ cả mặt, nói: "Tỷ tỷ... Thần Nhi nghe nói người chịu oan ức, đều do ta không có ở đó, không ai che chở cho tỷ!"

Bạch Mộc Cận trong lòng chua xót, cảm thấy cổ họng hơi nghẹn ngào, nhưng cố gắng nhịn xuống, trái lại cười an ủi hắn: "Tỷ tỷ không có chuyện gì, để xem không phải tỷ vẫn khỏe mạnh đó sao? Ngược lại là mẫu thân và Văn Hề muối muối đang bị phạt đó!"

"Tỷ xem mặt của tỷ sưng vù như vậy còn nói không có chuyện gì, bọn họ bị phạt là gieo gió gặt bão, ta còn ngại bọn họ bị trừng phạt quá nhẹ, Hừ!" Bạch Mộc Cận thờ phỉ phờ nói, hiển nhiên hết sức bất mãn với Lục thị và Bạch Văn Hề.

Bạch Mộc Cận đứng là không nghĩ tới Bạch Mộc Cận lại có oán khí sâu đậm với mẫu nữ Lục thị như vậy, xem ra trước đây người ngốc chỉ có mình nàng mà thôi, đệ đệ nàng trước giờ đều không hề ngốc.

Bạch Mộc Cận trong lòng vui mừng, nói: "Nếu như tỷ không bị chút thương tổn, chỉ sợ bây giờ chút xíu xử phạt ấy bọn họ cũng có thể dễ dàng tránh được, phụ thân là người thế nào, cả ta và đệ đều rõ ràng, yên tâm đi, tỷ tỷ biết làm sao để bảo vệ mình, đệ chỉ cần cố gắng đọc sách, đừng bận tâm những chuyện hậu trạch này!"

"Không, ta đã lớn rồi, tuyệt đối không thể nhìn tỷ tỷ chịu oan ức, ta sẽ bảo vệ tỷ tỷ!" Trên khuôn mặt non nớt của Bạch Mộ Thần lại lộ vẻ kiên định chưa từng có.

Bạch Mộc Cận cảm thấy trong lòng ấm áp, dáng vẻ hiện tại của Mộ Thần, cùng Tấn ca nhi thật giống nhau, cháu ngoại trai thường giống cậu, hẳn là như vậy đi? Kiếp trước nàng quá yếu đuối, cho nên ngay cả nhi tử của chính mình cũng không bảo vệ được, nhưng nàng cũng thấy may mắn vì Tấn ca nhi cùng nàng ra đi, bằng không để lại một mình hấn ở nơi hang sói kia, cũng không biết sẽ phải chịu bao nhiêu tội.

Nàng khẽ mỉm cười, tỏ vẻ cảm động, nói: "Thần ca nhi lớn rồi, vậy thì nên hiểu được nam nhi chí ở bốn phương, đệ có tiền đồ, tự nhiên không ai dám lại bắt nạt ta!"

Bạch Mộ Thần dường như đã hiểu được cái gì, rồi lại thăm hấn chính mình bây giờ còn quá nhỏ yếu, nếu như hấn lớn hơn một chút, thì nhất định sẽ không để mặc tỷ tỷ phải chịu khuất nhục như vậy, hấn nắm chặt nắm tay nhỏ nhỏ, âm thầm thề trong lòng, một ngày nào đó hấn muốn trở nên mạnh mẽ.

"Ta đã hiểu, tỷ tỷ, mặt của tỷ có đau hay không? Thần Nhi bôi thuốc cho tỷ có được hay không?" Bạch Mộ Thần đau lòng đi đến gần, nhìn vết sưng trên mặt tỷ tỷ, hấn không thể lập tức đi tìm phụ thân lý luận.

Bạch Mộc Cận gật gật đầu, để Bạch Mộ Thần cẩn thận từng li từng tí giúp mình thoa thuốc, thuốc mỡ lành lạnh kia bôi lên mặt, xác thực giảm bớt cảm giác đau đớn nóng bỏng.

Một cái tát này, sớm muộn nàng sẽ đòi lại, mặc dù người kia là cha của chính mình cũng thế.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Nói chuyện thân tình bên trong phủ Thừa tướng

Bạch Mộc Cận kiểm tra mặt của mình thấy đã hoàn toàn khôi phục, không còn chỗ nào không ổn, lúc này mới yên lòng đi ra cửa.

"Đại tiểu thư, phủ Thừa tướng phái người đến!" Hi Thước vui mừng nhảy nhót chạy vào, xem ra thật cao hứng.

Bạch Mộc Cận khẽ nhún mày, nàng vốn cũng định tìm lý do để đi đến phủ Thừa tướng, lại không nghĩ rằng mình còn chưa hành động, phủ Thừa tướng đã phái người đến trước rồi, xem ra Lục lão phu nhân vẫn rất quan tâm đến nàng đó.

Nàng nghi ngờ nhìn thoáng qua Hi Thước, nói: "Hay là các người đi truyền tin tức gì?"

"Không phải, nô tỳ cũng không dám, tiểu thư không lên tiếng, chúng ta sao có thể tự chủ trương đi liên hệ tướng phủ được!" Hi Thước vội vàng thu lại dáng vẻ tươi cười, phủ nhận, bây giờ nàng đã biết rõ tính tình của tiểu thư nhà mình, nhất là không cho phép hạ nhân vi phạm ý của nàng.

Bạch Mộc Cận gật gật đầu, nói: "Như vậy vì sao đang êm đẹp đột nhiên lại phái người đến?"

"Nô tỳ cũng không biết, là Tôn ma ma bên cạnh Lão phu nhân đang tiếp đãi đó, Lão phu nhân đã mời đến phòng trước rồi, phái người đến truyền lời, bảo tiểu thư đi gặp!" Hi Thước thấy Bạch Mộc Cận không trách cứ nàng, vội vàng nói.

Bạch Mộc Cận chuẩn bị một chút, mới mang theo Hi Thước và Uyên Ương đi đến tiền viện, người tới là ma ma đắc lực bên cạnh Lục lão phu nhân, Thôi ma ma.

Tiến vào phòng, Bạch Mộc Cận cung kính hành lễ với Bạch lão phu nhân, rồi mới nhìn sang Thôi ma ma cười cười.

Bạch lão phu nhân nói: "Cận nhi, người đi chuẩn bị đồ đạc nhanh một chút, theo Thôi ma ma đến tướng phủ một chuyến đi, ngoại tổ mẫu của người bị bệnh, muốn người đến gặp!"

Bạch Mộc Cận nghe xong, lông mày liền nhíu lại, lo lắng hỏi: "Thôi ma ma, tổ mẫu bệnh có nghiêm trọng không?"

Trên mặt Thôi ma ma không quá u sầu, chỉ nói: "Không có gì đáng ngại, nhưng Lão phu nhân nhớ người, liền bảo lão nô đến mời tiểu thư đi tướng phủ!"

Bạch Mộc Cận nhìn Bạch lão phu nhân một chút, trong mắt dường như có ý tứ trung cầu, Bạch lão phu nhân gật gật đầu, nàng mới nói: "Được, để ta bảo bọn nha đầu quay trở lại thu thập đồ đạc một chút, rồi đi với ma ma!"

"Tôn ma ma, người cũng đến nhà kho lấy đã sơn sơn tốt nhất ra đây, để cho Cận nhi mang đi!" Bạch lão phu nhân dặn dò.

Bạch Mộc Cận vội vã hành lễ, nói cảm ơn: "Đa tạ tổ mẫu, vẫn là tổ mẫu suy nghĩ chu đáo!"

"Ừm, ngoại tử mẫu ngoại thân thể không khỏe, ngoại cho dù lo lắng, cũng không nên quá mức u sầu, ngược lại khiến bà ấy khổ sở, ngoại đến đó chỉ nên kể một vài chuyện vui vẻ dỗ dành bà ấy, bà ấy vui vẻ lên, thân thể tất nhiên sẽ tốt!" Bạch lão phu nhân bóng gió ám chỉ.

Bạch Mộc Cận sao có thể không hiểu, vội nói: "Cận nhi đã biết, tuyệt đối sẽ không để cho ngoại tử mẫu phải buồn phiền vì Cận nhi!"

Bạch lão phu nhân thật cao hứng đối với hành động thức thời của Bạch Mộc Cận, liền dẫn dò nàng mang nhiều dược liệu một chút đi thăm Lục lão phu nhân, tỏ vẻ hiếu tâm, Bạch Mộc Cận nhận lấy từng thứ một, đây cũng coi như là phí im miệng vậy.

Sau khi thu thập thỏa đáng, Bạch Mộc Cận mang một xe đầy vật phẩm, theo Thôi ma ma đi đến phủ Thừa tướng, trên đường Thôi ma ma thấy nàng có vẻ buồn bã, vội vàng khuyên nhủ: "Đại tiểu thư không cần lo lắng, Lão phu nhân chỉ là hơi cảm phong hàn, không đáng ngại, chỉ là trong lòng lo lắng cho người!"

Nghe thấy vậy, Bạch Mộc Cận đã biết ngoại tử mẫu hẳn là nghe được tin tức gì, mới bảo chính mình đến thăm, có lẽ chuyện ngày ấy ở Uy Viễn Hầu phủ đã truyền đến tai Lục lão phu nhân rồi.

Tiến vào phủ Thừa tướng, nàng bị Thôi ma ma đưa thẳng đến chỗ Lục lão phu nhân ở Ninh An Đường, lão thái thái tựa ở trên giường êm, tinh thần trái lại cũng vẫn ổn, không có vẻ gì là có bệnh, sau khi nàng đến, người hầu hạ bên cạnh đã bị sai đi chỗ khác.

Nàng đi vào, thoải mái hành lễ với Lục lão phu nhân, sau đó mới ân cần hỏi thăm: "Bà ngoại, thân thể của người đã tốt chưa? Thôi ma ma tới đón con, nói người bị bệnh, Cận nhi thật lo lắng!"

Lục lão phu nhân vừa thấy nàng đã rung rung nước mắt, nghẹn ngào nói: "Con tới đây, để cho bà ngoại nhìn thật kỹ nào, nghe nói con bị ủy khuất, ta một khắc cũng không yên lòng!"

Bạch Mộc Cận ngoan ngoãn đến gần, Lão phu nhân một tay ôm nàng vào trong ngực, vỗ lưng của nàng nói: "Thật đáng thương, lúc đầu nếu như ta biết Lục Ngưng Hương kia vô lương tâm như vậy, như thế nào cũng sẽ không đưa cô ta đến Ninh Quốc Công phủ làm kẻ thất, bà ngoại thật sự là mất bị mù, hại con và Thần Nhi rồi!"

Bạch Mộc Cận nghe vậy liền biết rõ chuyện ngày ấy quả nhiên đã truyền đến tai người Lục gia rồi, Lục lão phu nhân luôn luôn bao che khuyết điểm, căn bản sẽ không hỏi nguyên do, sẽ đứng về phía nàng, phần tình cảm này, toàn bộ đến từ tình yêu thương đối với nữ nhi đã chết của bà.

"Bà ngoại, đừng thương tâm, chuyện này sao có thể trách người? Lúc trước người cũng là vì muốn tốt cho con và Thần Nhi, mới nghĩ đến việc tìm đi làm kẻ thất, nghĩ dù sao bà ấy cũng chăm sóc tỷ đệ chúng con tốt hơn so với một người không quen biết!" Bạch Mộc Cận an ủi, hiện tại nàng tự nhiên sẽ không tiết lộ sự thật đó cho Lục lão phu nhân.

Thứ nhất là nàng không có chứng cứ, thứ hai đệ đệ ruột của Lục thị hiện nay, Nhị cữu Lục Triệu An của nàng thế nhưng lại là ngự tiền cung phụng, tuy phẩm cấp không cao, nhưng cũng là người làm việc cho hoàng đế, có phần được hoàng đế tin cậy, cho nên địa vị ở Lục gia cũng không thấp. Tuy là thứ xuất, nhưng hôm nay rất được Lục thừa tướng coi trọng.

Ngoại tử mẫu của nàng mặc dù yêu thương nàng bao nhiêu, cũng không thể dưới tình huống không có chứng cứ lật đổ Lục Ngưng Hương giúp nàng, đầu tiên Bạch Thế Tổ không sẽ đồng ý, tiếp theo Lục Triệu An cũng không thể tro mắt đứng nhìn muội muội của mình chịu khổ.

Mà nàng, nghĩ làm thế nào khiến cho Lục thị và Bạch Vân Hề nhận được trừng phạt tàn khốc nhất, chứ không muốn để cho bọn họ chết quá dễ dàng.

Lục lão phu nhân nghe xong, trong lòng càng thêm khó chịu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Mộc Cận, nói: "Đứa nhỏ này, luôn thiện lương như vậy, tính tình như vậy thật giống với mẹ của con, aizz... Nếu như con có thể cường thế một chút, thì sao cô ta có thể chèn ép con tới mức này?"

Bạch Mộc Cận cười cười, làm ra vẻ tươi cười hiền lành lương thiện nói: "Bà ngoại không cần lo lắng, Cận nhi có thể chăm sóc tốt cho chính mình mà!"

"Sao ta lại không biết khó khăn của con chứ, cô ta từng muốn hủy dung mạo của con, phần tâm tư ác độc này, ta quyết không thể dễ dàng bỏ qua, năm đó ta có thể một tay nâng cô ta lên làm quốc công phu nhân, có thể một tay kéo cô ta xuống, ta lại không tin cô ta có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ta!" Lục lão phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, sự giận dữ trong mắt gần như sắp hóa thành thực chất phun ra.

Thôi ma ma thấy Lão phu nhân thương tâm, vội khuyên nhủ: "Lão phu nhân, ngài nên nghỉ ngơi một chút, đừng tức giận mà hỏng thân thể, chuyện này có thể bàn bạc kỹ hơn!"

"Đúng vậy đó, bà ngoại, Cận nhi biết rõ người đau lòng cho con, nhưng việc này cũng không thể gấp, cô ta hôm nay đã không giống ngày xưa, là quốc công phu nhân chính thức, lại thêm... Nhị cữu, tóm lại chúng ta cần phải có kiên nhẫn mới được là!" Bạch Mộc Cận cũng phụ họa an ủi Lão phu nhân, sợ bà nhất thời xúc động, dùng phương pháp đơn giản thô bạo mà giải quyết vấn đề.

Lục lão phu nhân tính tình nóng nảy, từ khi còn trẻ đến khi đã già một mực không thay đổi, mà ngay cả Lục thừa tướng cũng kiêng kị và ba phần, cực kỳ tôn trọng người vợ chính thức này, cũng không dám tùy tiện làm trái ý của bà. Có thể là do bà quá mạnh mẽ, cho nên nữ nhi của bà lại hết sức mềm mại, cũng không có tâm cơ gì, nếu như mà năm đó mẫu thân của nàng có thể có tính tình như bà, kiên quyết sẽ không bị Lục Ngưng Hương hại.

Lục lão phu nhân tức đỏ mặt, nói: "Không cần biết đôi cánh của cô ta cứng rắn đến mức nào, cuối cùng ta vẫn là mẹ cả của cô ta, cho dù dạy dỗ cô ta một trận cô ta cũng phải nhận đây, hừ!"

"Bà ngoại, chính vì như thế, chúng ta mới không thể hành động thiếu suy nghĩ, nếu như người dùng thân phận mẹ cả đè ép cô ta, như vậy người bên ngoài

sẽ chỉ cảm thấy người khất khe với con cái của thiếp thất, chúng ta cho dù chiếm lý cũng sẽ bị người ta chỉ trích, cô ta lại già bộ đáng thương, già bộ ngoan ngoãn, ai không đồng tình? Huống chi... Cha con bây giờ cực tín nhiệm cô ta, chúng ta không thể tùy tiện động đến cô ta đâu." Bạch Mộc Cận phân tích tình hình cho Lục lão phu nhân nghe.

Lục lão phu nhân đột nhiên kinh ngạc mà nhìn Bạch Mộc Cận, có chút không thể tin mà nói: "Cận nhi, con thật sự đã trưởng thành, ngày xưa tính tình của con quá lương thiện, luôn nói tốt giúp cô ta, làm cho những năm này ta đều cho rằng Lục thị đối xử với con và Thần Nhi thật sự không tệ, nếu không phải vài ngày trước đó con gặp chuyện không may ở Uy Viễn Hầu phủ, ta chỉ sợ vẫn luôn mơ mơ màng màng, xem ra con đã nghĩ kỹ nên đối phó Lục Ngung Hương như thế nào rồi hả?"

Bạch Mộc Cận thân nhiên cười cười, nói: "Mặc dù không có kế sách chu toàn gì, nhưng Cận nhi trước sau vẫn luôn tin tưởng, ác giả ác báo, cô ta chắc chắn sẽ có lúc gặp phải báo ứng!"

Lục lão phu nhân thấy có vẻ như lần này nàng đã tính trước kỹ càng, lập tức nhìn Bạch Mộc Cận bằng con mắt khác xưa, mừng rỡ gật đầu, nói: "Cận nhi, con không làm cho bà ngoại thất vọng, bà ngoại tin tưởng con tất nhiên sẽ bảo vệ chính mình và Thần Nhi được chu toàn!"

Thôi ma ma cũng phụ họa theo: "Đúng vậy, không hổ là nữ nhi của Đại tiểu thư, tự nhiên không thể kém đi!"

"Lời này của người sai rồi, nữ nhi kia của ta tuy thiên tư thông minh, chỉ tiếc tính tình quá đơn thuần, luôn cho rằng trên đời này mọi người đều là người tốt, cũng phải trách ta lúc trước bảo vệ nàng quá cẩn thận!" Lục lão phu nhân thở dài, vài phần bất đắc dĩ, vài phần thốn thức.

Thôi ma ma thấy lão thái thái thương tâm, cũng không khỏi khổ sở theo, nói: "Đại tiểu thư là thiện lương nhất, chỉ tiếc hồng nhan bạc mệnh!"

Hồng nhan bạc mệnh? Chỉ bốn chữ đơn giản như vậy đã có thể tắt cả những bi kịch mà nữ tử gặp phải sao? Bạch Mộc Cận cười lạnh trong lòng, nếu thật là bạc mệnh thì cũng thôi đi, nhưng chân lý thường thường chính là, người tốt mệnh không dài, kẻ tai họa sống ngàn năm, cho nên cuộc đời này, nàng liền làm một kẻ tai họa đi.

"Bà ngoại, Cận nhi có một chuyện muốn cầu!" Bạch Mộc Cận đột nhiên nói.

Lục lão phu nhân khẽ nhíu mày, vẻ mặt không cao hứng mà nói: "Đứa nhỏ ngốc, đối với bà ngoại còn nói cầu xin gì chứ? Người có chuyện gì khó xử, có gì cứ nói, bà ngoại có thể làm được, tuyệt đối không từ chối!"

Nhìn sự chân thành trong mắt Lục lão phu nhân, Bạch Mộc Cận cảm thấy có chút cảm động, trên đời này cũng không phải toàn bộ mọi người đều muốn hại nàng hay lợi dụng nàng, ít nhất lão nhân trước mắt này là thật lòng muốn bảo vệ nàng, đơn giản chỉ vì nàng chính là ngoại tôn nữ của bà.

"Cận nhi muốn cầu tổ mẫu tin cho con một lão ma ma trung thành và tận tâm, lại tinh thông được lý, không dối gạt tổ mẫu, lần trước Cận nhi suýt nữa bị độc dược hủy dung, đến nay lòng còn sợ hãi, nếu như có người như vậy ở bên cạnh, sau này cũng không cần phải lo lắng gặp phải chiêu số nham hiểm như vậy nữa!" Bạch Mộc Cận tỏ vẻ chua xót, nói.

Lục lão phu nhân nghe xong, cũng bắt đầu đau lòng theo..., vội hỏi: "Con nha đầu ngốc này, vì sao không sớm đến tìm ta đòi người? Phủ Thừa tướng chúng ta cũng là thế gia trăm năm, nếu như ngay cả ma ma hiểu được lý cũng không có, đó mới gọi là bị người ta chê cười, Thôi ma ma đây không phải là hiểu rõ ý lý nhất sao, bảo bà ấy đi theo con đi!"

Bạch Mộc Cận nhìn thoáng qua Thôi ma ma, có chút áy náy mà nói: "Bà ngoại, không phải Cận nhi không hiểu chuyện, chỉ là Thôi ma ma là ma ma đặc lực bên cạnh người, nếu như bị con mang đi, bên này chỉ sợ người sẽ không tìm được ai thay thế, tiếp theo, Nhị nương đối với Thôi ma ma cũng rất hiểu rõ, nếu như cô ta biết con tìm được người giúp đỡ đặc lực như thế, tất nhiên sẽ nghĩ cách đuổi Thôi ma ma, Cận nhi cảm thấy vẫn nên tìm một người mà cô ta không biết thì tốt hơn!"

Lục thị nghe xong, cũng có chút đồng ý, vui mừng nhìn Bạch Mộc Cận, trong mắt đều là tán thưởng, nói: "Là bà ngoại cân nhắc không chu toàn, Cận nhi hôm nay càng thêm thông minh rồi, con có thể như vậy, tổ mẫu an tâm."

Tiếp theo lại quay sang phía Thôi ma ma nói: "Người có chọn được người nào thích hợp hay không?"

Thôi ma ma nhíu mày, hơi suy tư một chút, sau đó kinh hi nói: "Nô tài đã chọn được người, người này không thể thích hợp hơn rồi!"

Nói xong liền thân bí nhìn về phía Bạch Mộc Cận và lão thái thái cười cười, sau đó mới chậm rãi nói: "Lão phu nhân chẳng lẽ đã quên muội muội của lão nô rồi hả? Năm trước hoàng hậu chết bệnh, muội ấy mới được thả ra ngoài cung, ngài còn cố ý dặn dò ta nên chiêu đãi muội ấy thật tốt, hôm nay vừa vặn không có việc gì làm, rảnh rỗi đến hoàng rồi đây này!"

Lục lão phu nhân nghe xong, trên mặt cũng vui vẻ, nói: "Vậy người còn không mau mời bà ấy đến đây đi, để cho Cận nhi trông thấy, muội muội người thật sự là một người hiếm có, nhân phẩm năng lực đều là vô cùng tốt, nếu như chịu thành tâm thay ta chiêu cố Cận nhi, ta liền an tâm!"

Bạch Mộc Cận nghe thấy hai người thổi phồng ma ma này lên như vậy, cũng không khỏi có chút tò mò, cũng cười nói với Thôi ma ma: "Ma ma có lòng, chỉ sợ ma ma đi ra trong nội cung không muốn đi theo vị tiểu thư quốc công phủ không được sủng như ta mà thôi, mong rằng ma ma sắp xếp giúp đỡ!"

Thôi ma ma cười nói: "Việc này người có thể yên tâm, muội tử này của lão nô cũng không phải là kẻ mắt cao hơn đầu người, chỉ là quá mức rảnh rỗi, cuối cùng vẫn xin lão nô kiếm việc gì để sai khiến đó!"

Nghe vậy Bạch Mộc Cận mới an tâm, trong lòng nghĩ đến, ma ma hẳn là người có *trái tim thất khiếu linh lung, người phụ tá cho hoàng hậu, nhất định là

xuất chúng

Thôi ma ma cười ha ha mà đi xuống, chỉ chốc lát sau, dẫn theo một lão ma ma đáng người hơi mập, vẻ mặt tươi cười đến, ma ma kia nhìn có vẻ hơn 40 tuổi, vẻ mặt hòa ái, nhìn thế nào cũng không giống người từng trải qua chém giết trong hậu cung, biểu lộ trên mặt kia, khiến cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy như được tắm gió xuân.

"Lão nô thỉnh an Lão phu nhân, thỉnh an tôn tiểu thư !" Cử chỉ của ma ma mập vô cùng khéo léo, động tác hành lễ cẩn thận tỉ mỉ, lại không khiến cho người ta cảm thấy cứng nhắc.

* 七窍玲珑心 Thất khiếu linh lung tâm (tim có 7 lỗ): Trích từ truyện Phong Thần, nói về nhân vật Tỳ Can thừa tướng là hoàng thúc của Trụ Vương nhà Ân, Tỳ Can là người có lòng trung trinh, chính trực, nhiều lần can gián vua Trụ, sau Đắc Kỷ muốn hại ông, lập kế giả bệnh, bảo cần phải có thất khiếu linh lung tâm ăn mới khỏi bệnh, Trụ vương lại có thể đồng ý, yêu cầu Tỳ Can giao trái tim ra. Kết quả Tỳ Can nhờ có pháp thuật Khương Tử Nha bảo hộ, sau khi moi tim ra vẫn không chết. Nhưng trên đường trở về, Tỳ Can gặp một phụ nhân rao bán cái vô tâm, Tỳ Can ghim ngựa hỏi nàng một câu: "Người nếu là Vô Tâm thì thế nào?" phụ nhân kia đáp: "người Vô Tâm sẽ chết." kết quả Tỳ Can nhất thời hô một tiếng, máu chảy đầm đìa, rồi chết. (phụ nhân này có thể do Đắc Kỷ hoặc Thần Công báo hóa thành). Về sau chỉ người rất thông minh tài ba, nói chung người nhân tài về cả nhân cách lẫn khả năng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Gặp phải biểu muội quái đản

Lục lão phu nhân nhìn thấy bà, vội vã giơ tay lên nói: "Nhanh dừng đã lễ, ngồi xuống nói chuyện!"

Ma ma kia cũng không chối từ, chỉ cười đáp ứng, cùng Thôi ma ma ngồi trên ghế tròn, con mắt thỉnh thoảng đánh giá Bạch Mộc Cận đang mỉm cười.

Lục lão phu nhân lúc này mới quay sang nói với Bạch Mộc Cận: "Cận nhi, đây chính là Thụy ma ma, con đi hành lễ gặp mặt đi!"

Bạch Mộc Cận đã rõ ý tứ của Lục lão phu nhân, tuy rằng Thụy ma ma cũng là nô tỳ, nhưng bà ấy từng hầu hạ tiền hoàng, trên người mang cấp bậc nữ quan, mình mặc dù là tiểu thư nhà Ninh quốc công, nhưng gặp bà ấy cũng phải cho bảy phần thể diện.

Liền *khiểm cung hữu lễ hướng Thụy ma ma hơi cúi chào, nói: "Thụy ma ma có lễ!"

*khiểm tốn mà không mất đi lễ nghĩa

Thụy ma ma kia gật đầu liên tục, nụ cười càng sâu, hơi nghiêng thân thể, chỉ chịu nửa lễ của Bạch Mộc Cận, liền vội vàng đỡ lấy nàng, nói: "Tôn tiểu thư đa lễ, lão nô惶恐 sợ!"

"Thụy ma ma nhận lễ của Cận nhi là phải, Cận nhi sau này còn muốn dựa vào ma ma trông nom dạy dỗ!" Bạch Mộc Cận biết thời biết thế, nói ra mục đích của chính mình, hi vọng vị ma ma vẻ mặt vui mừng này sẽ không từ chối mình.

Thôi ma ma cũng ở một bên mỉm cười, nhẹ nhàng đẩy Thụy ma ma một cái, nói: "Muội muội, người cả ngày xin ta tìm việc cho người làm, không phải đã đến rồi sao, Tôn tiểu thư tuy không mang họ Lục, nhưng cũng là người mà lão phu nhân yêu quý nhất, người nên tận tâm tận lực mới đúng!"

Lục lão phu nhân cũng cười nói: "Thụy ma ma, lão thân cũng không nhiều lời, người tuy là người Lục gia ta đưa đến trong cung, nhưng ngày xưa người tận tâm tận lực vì Lục gia, cho nên đã trả lại phần ân tình này rồi, bây giờ người rời khỏi cung đình, vốn nên để người yên ổn dưỡng già, nhưng rốt cuộc ta vẫn không nỡ bỏ ngoại tôn nữ này của ta, nếu như người có thể giúp nàng một chút, lão thân khắc sâu trong lòng!"

Thụy ma ma vừa nghe, lập tức quỳ trên mặt đất, kinh hoàng nói: "Lão phu nhân nói lời này là chiết sát nô tỳ rồi, nô tỳ một ngày là nô tài của Lục gia, cả đời đều là nô tài của Lục gia, không cần biết trong quá khứ từng hầu hạ ai, lòng trung thành với Lục gia trung thành vẫn là như vậy. Lão phu nhân tín nhiệm lão nô, đem Tôn tiểu thư giao phó cho ta, ta chỉ có một câu nói, bất kể nhảy vào nước sôi lửa bỏng, cũng không chối từ!"

Lão phu nhân nghe vậy, trên mặt lộ vẻ vui mừng gật gật đầu, mới nói: "Người đứng lên nói chuyện, sau này người theo Cận nhi, thì chỉ cần nghe theo hiệu lệnh của một mình nó, trừ nó ra, bất luận mệnh lệnh của ai người cũng không cần để ý tới, mặc dù là người nhà họ Lục cũng như thế!"

Bạch Mộc Cận nghe vậy, mới hiểu được Lục lão phu nhân đến tột cùng có bao nhiêu tận tâm đối với nàng, nàng chặt đứt được nỗi lo về sau, sau này Thụy ma ma chỉ có thể nhận nàng làm chủ.

Thụy ma ma vội vã đáp lại, đứng dậy lại hướng về Bạch Mộc Cận hành lễ nói: "Nô tỳ chính thức chào hỏi chủ nhân, vừa chịu nửa lễ của chủ nhân, cũng coi như là lão nô bất cần, muốn thử xem chủ nhân có lòng muốn tiếp nhận nô tỳ hay không, mong chủ nhân chớ trách!"

Bạch Mộc Cận lúc này mới hiểu, vội vã đỡ bà ấy dậy, cười nói: "Ta hành lễ với ma ma là việc phải làm, ngài tuy đã rời cung, nhưng suy cho cùng vẫn là nữ quan tứ phẩm, Cận nhi chỉ là dân thường mà thôi!"

"Tôn tiểu thư khiêm tốn, chẳng qua ngay cả cấp bậc của lão nô ngài cũng biết được, hẳn là tỷ tỷ của ta đã nói trước với người?" Thụy ma ma hỏi.

Thôi ma ma vội vã lắc đầu, biểu thị chính mình còn chưa đề cập đến chuyện này, ngày ấy Thụy ma ma rời cung, liền không muốn nhắc lại chuyện chính mình từng là tứ phẩm nữ quan, một lòng muốn tìm chủ tốt, để có thể triển khai bản lĩnh thật sự của chính mình.

Bạch Mộc Cận cười cười, sau đó chỉ chỉ khối ngọc thạch trên eo Thụy ma ma, nói: "Nếu như Cận nhi không nhìn lầm, ngọc thạch này là do tiên hoàng hậu ban xuống, cũng chỉ có nữ quan hạng nhất bên cạnh ngài mới có thể đeo dương chi ngọc lan đi?"

Thụy ma ma cúi đầu nhìn khối ngọc của chính mình một chút, lúc ngẩng đầu trong ánh mắt cực kỳ thương thức Bạch Mộc Cận, nói: "Tôn tiểu thư quả thực huệ chất lan tâm, thể nghiệm và quan sát rất tinh tế, sau khi ra xuất cung chỉ chứa lại một khối ngọc thạch có thể chứng minh thân phận, cũng chỉ là giữ lại để tưởng niệm, vẫn chưa có ai nhìn ra được, không ngờ hôm nay lại bị Tôn tiểu thư nhìn thấu, ha ha. . ."

Lục lão phu nhân thấy thế, vừa cao hứng thay cho Bạch Mộc Cận, lại vô cùng yên tâm, Thụy ma ma sau này tất nhiên sẽ cẩn thận phụ trợ Bạch Mộc Cận, nhất định sẽ không để mặc cho nàng bị người khác nói lung tung.

"Muội muội, tỷ tỷ giúp người tìm chủ mới, người có thỏa mãn?" Thôi ma ma cũng trêu ghẹo.

Thụy ma ma gật đầu liên tục, hướng về Thôi ma ma nói: "Dù cho không có, ta cũng nhân phát hoảng rồi, cũng đến lúc nên đi ra hoạt động gân cốt một chút, nếu như cả ngày ở trong phòng không có việc gì, e rằng không lâu nữa ta phải đi gặp tiên hoàng hậu rồi!"

Lại hầu chuyện lão phu nhân một hồi, ăn cơm trưa xong, Bạch Mộc Cận mới lưu luyến không rời mà chuẩn bị quay về phủ Ninh quốc công, Lục lão phu nhân mặc dù có lòng muốn giữ lại, nhưng Bạch Mộc Cận lại lấy lý do không yên tâm đệ đệ, kiên trì phải đi về.

Lục lão phu nhân lúc này mới chịu thả nàng đi, lại gói rất nhiều ngân lượng cho nàng mang về, nói sợ nàng không có tiền vốn, Bạch Mộc Cận chối từ rất lâu, lão thái thái phải tức giận, nàng mới miễn cưỡng nhận lấy.

Vừa ra khỏi sân viện của lão phu nhân, liền va vào nữ nhi chi thứ hai của Lục gia, Lục Kiều Kiều. Bạch Mộc Cận đụng vào nàng ta, thậm chí kêu không xong, nàng nghĩ tới tính khí của Lục Kiều Kiều, liền cảm thấy cực kỳ đau đầu.

Quả nhiên, Lục Kiều Kiều vừa nhìn thấy nàng, lập tức dùng ánh mắt cực kỳ đề phòng nhìn Bạch Mộc Cận, nói: "Người lại chạy tới tương phủ làm cái gì? Hẳn là lại đi lừa gạt bạc của tổ mẫu đúng không? Mỗi lần đến tổ mẫu đều phải tốn thất một số ngân lượng thật lớn, thật không biết xấu hổ!"

Nếu như trong quá khứ, Bạch Mộc Cận tất nhiên sẽ giận dữ và xấu hổ không chịu nổi, nhưng bây giờ nàng chỉ cảm thấy Lục Kiều Kiều vô cùng ngang ngược tùy hứng, làm cho người ta thấy ghét, nàng ta chẳng qua là đố kỵ với mình mà thôi.

"Biểu muội, lời này của muội nếu như bị bà ngoại nghe thấy, sợ là lão nhân gia sẽ không cao hứng đâu!" Bạch Mộc Cận chỉ cười nhạt, nói.

Lục Kiều Kiều hơi thay đổi sắc mặt, nhưng nhanh chóng phớt lờ đi, nàng không tin Bạch Mộc Cận sẽ đi cáo trạng, hơn nữa, tổ mẫu luôn luôn thương yêu nàng nhất cũng sẽ không trách phạt nàng.

Vì vậy nói: "Hừ, đắc ý cái gì, người chẳng qua là ý vào tổ mẫu thương yêu cô cô, yêu ai yêu cả đường đi mà thôi, nói cho cùng người mà bà yêu nhất vẫn là ta đây!"

"Hả, thật sao? Nhưng mà ta lại nghe nói, bà ngoại sở dĩ thương muội như vậy, cũng là bởi vì dung mạo của muội cực giống với mẫu thân ta?" Bạch Mộc Cận đánh giá Lục Kiều Kiều từ đầu đến chân, lại cố ý dùng ở trên mặt nàng một lúc lâu, hơi có chút cảm giác hoài niệm.

Lục Kiều Kiều bức mình, Bạch Mộc Cận nói không sai, mỗi lần tổ mẫu thấy nàng, đều dùng dáng vẻ hoài niệm sâu sắc mà nhìn mặt nàng, do đó mặc kệ nàng ngang ngược tùy hứng bao nhiêu, tổ mẫu cũng sẽ nể cái khuôn mặt này mà nhẹ nhàng bỏ qua.

Nhưng mà đối với khuôn mặt này của mình, nàng vừa yêu vừa hận, nàng chán ghét làm thế thân của cô cô, nhưng lại hưởng thụ sự sủng ái không bình thường của tổ mẫu. Bây giờ bị Bạch Mộc Cận nói toạc ra ngay trước mặt, tất nhiên nàng xấu hổ vạn phần, đỏ bừng mặt, nói: "Hừ, người lại dám cười mặt của ta? Ta đi nói cho tổ mẫu, bà chắc chắn sẽ phạt người thật nặng!"

"Ta đâu có cười mặt của muội, ta yêu thích khuôn mặt của biểu muội còn không hết, nhìn muội, tựa như nhìn thấy mẫu thân ta lúc còn trẻ vậy, ta sao có thể châm biếm muội đây? Muội nhất định phải bảo vệ khuôn mặt này thật cẩn thận, tuyệt đối đừng để nó có chút tổn thương nào, bằng không bà ngoại sẽ thương tâm!" Bạch Mộc Cận dịu dàng cười nói, nhưng mà giọng điệu, lời nói lại mang theo một ít ngạo mạn.

Lục Kiều Kiều nghẹn lời, nhưng lại không biết nên làm gì để phản bác, chỉ tức giận đỏ hết cả mặt, sau đó liền gào khóc, vừa khóc vừa nói: "Người bắt nạt ta, người bắt nạt ta. . ."

Lại tới nữa rồi, Bạch Mộc Cận bĩu môi, thật sự rất bội phục Lục Kiều Kiều, nước mắt nói đến là đến. Hơn nữa, chỉ chớp lát sau thì sẽ có người đi ra làm chỗ dựa cho nàng, nói thì chậm, diễn biến thì nhanh, chỉ thấy phía xa xa, một người thanh niên *nhân cao mã đại chạy như điên tới.

Giấu Lục Kiều Kiều ở phía sau, sau đó trốn mắt nhìn Bạch Mộc Cận, nói: "Bạch Mộc Cận, người lại đến bắt nạt muội muội ta, tuy rằng ta không đánh nữ nhân, thế nhưng người lại lớn lối như vậy, ta sẽ thật sự đánh người!"

"Biểu ca, thật lòng ta muốn hỏi người, vì sao mỗi lần biểu muội vừa khóc, từ nơi rất xa người luôn có thể chạy tới đúng lúc như vậy? Thực sự là bội phục

bội phục!" Bạch Mộc Cận nói ra lời tự đáy lòng, thanh niên này tướng mạo thô lỗ, toàn thân đều là mụn com, chính là ca ca của Lục Kiều Kiều, Lục Đại Hải, một kẻ luyến muội nghiêm trọng, chỉ cần Lục Kiều Kiều vừa khóc, hắn không quan tâm đối phương có lỗi hay không, trái lại chỉ để ý che chở muội muội bảo bối của hắn.

Một đôi đặc sắc, Bạch Mộc Cận dành cho hai người này đánh giá tình chuẩn nhất.

Thực ra, nói cho cùng Lục Kiều Kiều cũng không phải tội ác tày trời, chỉ là bị người trong nhà làm hư, lại có vị ca ca bệnh người thân không cần đạo lý như vậy, cả ngày luyện võ, sau đó làm bảo tiêu ca ca bảo vệ muội muội miễn phí, làm cho nàng càng thêm tùy hứng làm bậy một cách trắng trợn.

Đầu óc Lục Đại Hải nhất thời không phản ứng kịp, không biết sao tự nhiên Bạch Mộc Cận lại đi hỏi vấn đề kỳ quái này, hắn đành thuận thế trả lời: "Tai của ta rất tốt, chỉ cần muội muội không rời khỏi phạm vi mười dặm chung quanh ta, muội ấy vừa khóc, ta nhất định có thể nghe được!"

"Ca, nàng bắt nạt ta, hu hu. . . Ta không sống nổi, ta muốn nhảy xuống sông, ta muốn nhảy xuống giếng, ta muốn đi treo cổ. . ." Lục Kiều Kiều đặt mông ngồi dưới đất, đập chân ăn vạ như đứa nhỏ ba tuổi, bắt đầu khóc lóc om sòm, đây là thủ đoạn nàng quen dùng, nếu như không theo ý nàng, nàng sẽ làm cho gà bay chó chạy.

Lục Đại Hải nghe vậy, đầu còn quán được nhiều, trừng mắt nhìn Bạch Mộc Cận, giống như đối phương giết cha mẹ hắn vậy, gầm lên: "Người còn không mau xin lỗi Kiều Kiều, người muốn hại chết muội ấy sao? Kiều Kiều nhà ta nếu như xảy ra chuyện gì, ta không cần biết Ninh quốc công người lợi hại bao nhiêu, ta nhất định sẽ đi phá nhà người!"

Thụy ma ma đứng một bên cau mày, vừa định nói gì đó, lại bị Bạch Mộc Cận ngăn cản, dùng một loại ánh mắt ngái chỉ để ý xem cuộc vui ra hiệu cho bà dừng mạnh động.

Sau đó mới quay sang Lục Đại Hải cười nói: "Biểu ca à, muốn ta xin lỗi cũng không phải là không thể, chúng ta đánh cược, nếu như người thắng ta, bảo ta đập đầu cho Kiều Kiều đập đầu cũng không sao hết!"

Uyên Ương và Hi Thước vừa nghe thấy, lập tức lo lắng liếc mắt nhìn Bạch Mộc Cận, đang định ngăn cản, tiểu thư của các nàng sao có thể đập đầu cho Lục Kiều Kiều được? Rõ ràng tiểu thư không sai mà!

"Người nói thật chứ? Ca, ca đáp ứng nàng, ta muốn nàng quỳ xuống đập đầu ba cái cho ta, Hừ!" Lục Kiều Kiều không chờ Lục Đại Hải nói chuyện, liền phũ phàng đứng lên, không khóc cũng không náo loạn nữa.

Bạch Mộc Cận cười cười, gật gật đầu, tỏ vẻ: "Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, ta tuy không phải là quân tử gì, nhưng nhất định sẽ giữ đúng hứa hẹn, hơn nữa biểu ca lợi hại như vậy, nếu không thực hiện lời hứa, hắn có thể buông tha ta sao?"

Lục Kiều Kiều vừa nghe cũng cảm thấy có lý, liền đắc ý đảo dạt liếc mắt nhìn Bạch Mộc Cận, thật giống như nàng chính là cừu con độn làm thịt vậy, sau đó vỗ vỗ lưng ca ca mình, phách lối nói: "Ca, cho nàng biết tay!"

"Người còn chưa nói đánh cược gì đâu, nếu như người bắt ta đánh cược ngâm thơ làm câu đối, ta không thể làm được!" Đầu óc Lục Đại Hải cũng không ngu lắm, còn biết chính mình không thể đánh cược những chuyện mình không nắm chắc.

Bạch Mộc Cận gật đầu, nói: "Biểu ca yên tâm, thế thì đánh cược chuyện người am hiểu nhất đi, không phải người được xưng là lực lớn vô cùng sao? Chúng ta đi so khí lực là được rồi!"

"So khí lực? Ha ha. . . Mộc Cận biểu muội, người choáng váng rồi sao, xem tay chân người mảnh khảnh như vậy, ta chấp người một tay, người cũng không sánh bằng ta, ta biết rồi, nhất định là người tự tìm cho mình một cái bậc thang để đi xuống đi, sợ rằng tự dung phải đập đầu nhận sai sẽ mất mặt, đúng chứ?" Lục Đại Hải nhìn Bạch Mộc Cận như nhìn kẻ ngốc, cảm giác suy đoán của mình hết sức chính xác.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: so khí lực

Bạch Mộc Cận lơ đãng, mở miệng nói: "Người chớ nên chưa gì đã đắc ý, nếu như người thua, ta không chỉ không xin lỗi, còn muốn các người bồi thường cho ta một ngàn lượng bạc, biểu ca có đáp ứng hay không?"

Lục Đại Hải nhăn mày, cảm thấy Bạch Mộc Cận có phải choáng váng hay không, ván bài này rõ ràng không thắng được, sao nàng ấy còn trấn định như vậy, hắn suy tư một chút, cảm thấy nói không chừng Bạch Mộc Cận sẽ gỡ trò lừa bịp.

Nhưng Lục Kiều Kiều lại nhìn không được, vội vàng nói: "Hừ, ta đáp ứng, chẳng phải một ngàn lượng bạc sao? Ca, đấu với nàng, nàng nhất định sẽ thua!"

Lục Đại Hải thấy muội muội mình cũng mở miệng rồi, với tư cách là muội nò trung thành nhất, hắn bỏ đi nghi kỵ trong lòng, vênh vao tự đắc mà nói:

"Được rồi, ta đáp ứng, ngươi nói so làm sao?"

"Ở đây ta có một tấm khăn, tính chất vô cùng nhẹ, chúng ta liền so xem ai có thể ném khăn xa hơn, biểu ca định như thế nào?" Bạch Mộc Cận hỏi.

Lục Đại Hải nhíu mày, tiếp nhận khăn xem một chút, tuy cái khăn này thật là nhẹ, muốn ném xa không dễ, nhưng khí lực của mình lớn như vậy, tóm lại là có thể ném xa hơn Bạch Mộc Cận, cho nên không chút do dự gạt đầu đáp ứng, nói: "Được!"

"Vậy biểu ca bắt đầu đi, người ở chỗ này đều làm chứng, miễn cho đến lúc đó người bị thua chơi xấu !" Bạch Mộc Cận cười nói.

Hạ nhân của Lục phủ và hạ nhân nàng mang đến đều gạt đầu, nguyên một đám đứng xem náo nhiệt không sợ phiền phức lớn, về mặt hưng phấn chuẩn bị xem mấy vị chủ tử làm âm ỉ.

Lục Đại Hải nhìn mọi người một chút, cảm thấy lúc này chính là thời điểm hắn nên thể hiện ra võ nghệ cao cường và thần lực trời sinh của hắn rồi, vì vậy nhất cô tác khí (*), dùng hết khí lực toàn thân, ném khăn ra xa, nhưng mà cái khăn kia quá nhẹ, bỗng bồng bay bổng trên không trung, thật lâu mới rơi xuống, chỗ rơi xuống, cách Lục Đại Hải một khoảng cách chỉ có 5~6 mét.

Bạch Mộc Cận cười cười, sau đó chân thành nói: "Biểu ca, ngươi có cần ném lại một lần nữa hay không ?"

Lục Đại Hải lắc đầu, mặc dù không hài lòng với khoảng cách kia, nhưng mà nghĩ đến vừa rồi chính mình đã dùng mười thành khí lực, cũng mới ném được xa như vậy, Bạch Mộc Cận hẳn là cũng không khá gì hơn.

Khỏe miệng Bạch Mộc Cận lộ ra nụ cười giảo hoạt, nhưng biến mất rất nhanh không bị ai phát hiện, nàng lại bảo Uyên Ương đi đến chỗ chiếc khăn kia rơi xuống đánh dấu một chút, lại nhặt khăn mang về.

Sau đó mới nói: "Biểu ca, ngươi nhìn nhé, ta bắt đầu ném đây!"

"Ai nha, ngươi nhanh ném đi, thực đông dài, bốn tiểu thư vẫn đang chờ xem ngươi đập đầu đó, hừ!" Lục Kiều Kiều về mặt không kiên nhẫn, thúc giục Bạch Mộc Cận, tựa như đã chuẩn bị tốt tâm lý của người chiến thắng.

Bạch Mộc Cận không chút biến sắc liếc nàng ta một chút, sau đó bắt đầu vặn xoắn chiếc khăn lại, thắt nút, làm cho chiếc khăn biến thành một khối cầu.

Lục Kiều Kiều và Lục Đại Hải đều tròn mắt há hốc mồm mà nhìn nàng, sau đó quát to một tiếng: "Ngươi chơi xấu!"

"Ta chơi xấu chỗ nào, ta chỉ nói ném khăn, chứ đâu có nói không thể thay đổi hình dạng của khăn, các ngươi đứng mà xem ta có thể ném được bao xa đi!" Nói xong dùng sức hất lên, trên không trung, chiếc khăn xẹt theo một đường vòng cung, đã rơi xuống một địa phương cách xa hơn 10m, nhảy lên vài cái mới ngừng lại được.

Lục Đại Hải và Lục Kiều Kiều mặt sưng lên thành màu gan heo, bọn họ sao có thể ngờ tới Bạch Mộc Cận lại gian trá như vậy, xuất ra loại thủ đoạn này đến trêu đùa bọn họ.

Lục Kiều Kiều đầu tiên liền náo lên, chỉ vào mũi Bạch Mộc Cận, giận không kiềm được, mắng: "Ngươi là tên giảo hoạt, ngươi lừa gạt chộc ghẹo chúng ta!"

Bạch Mộc Cận lạnh mặt, không còn vẻ tươi cười nữa, thẳng tắp nhìn chằm chằm vào Lục Kiều Kiều, nói: "Lục Kiều Kiều, vừa nãy các ngươi đã đồng ý thi đấu rồi, từ đầu đến cuối, ta cũng không vi phạm quy tắc trò chơi, chẳng lẽ ngươi muốn chơi xấu quyết nợ? Không sao, một ngàn lượng bạc ta cũng không phải không có, chỉ là sau này ngươi nhìn thấy ta, mỗi cách ba mét đi đường vòng, đừng có điểu võ dương oai trước mặt ta!"

"Ngươi... Ngươi... Tiểu nhân!" Lục Đại Hải không biết mắng chửi người, nhưng mà tức giận không nhẹ, phần nộ đỏ mặt, nhẫn nhịn cả buổi mới nghẹn ra một câu nói như vậy.

"Ca, ca phải làm chủ cho muội, đánh nàng ta một trận đi, nha đầu này quá đáng giận rồi!" Lục Kiều Kiều thấy dùng văn không được, dứt khoát bảo Lục Đại Hải dùng vũ lực quyết định thắng bại.

Bạch Mộc Cận cười lạnh, lưng thẳng tắp đứng ở nơi đó, không sợ chút nào, Uyên Ương và Hỉ Thước vây quanh đứng cảm đứng ra, ngăn ở trước mặt nàng, cũng bị nàng đẩy ra, nàng cất giọng trong trẻo mà lạnh lùng, nói: "Ta xem các ngươi ai dám động đến ta!"

Lục Đại Hải tuy sốt ruột bảo vệ muội muội, nhưng còn chưa đến mức một chút đầu óc cũng không có, Bạch Mộc Cận không phải hạ nhân, cũng không phải những thiếu gia ăn chơi bên ngoài, hắn đánh cũng không được, đầu tiên nàng là trưởng nữ của Ninh Quốc Công, tiếp theo tổ mẫu và tổ phụ đều cực kỳ yêu thương nàng, cũng không phải là người mà hắn có thể dễ dàng động tới.

"Ca, ca còn đứng ngây ra đó làm gì? Chẳng lẽ ca không đau lòng Kiều Kiều sao? Hu Hu... Ca cũng thấy rồi đó, nàng ta khi dễ ta, lại chộc ghẹo ca, thế mà ca vẫn có thể nhịn được, Kiều Kiều sẽ không để ý tới người nữa!" Lục Kiều Kiều lại gào thét khóc lóc.

Cánh tay Lục Đại Hải chợt nổi gân xanh, lỗ mũi phập phồng vì tức giận, hai tròng mắt cũng sắp nổ tung, nắm chặt nắm đấm, quát Bạch Mộc Cận: "Ngươi hôm nay nếu như xin lỗi ta và Kiều Kiều thì thôi, bằng không phải quỳ xuống xin lỗi, đừng trách ta không để ý tình cảm thân thích!"

"Ha ha... Ta nói biểu ca này, tốt nhất ngươi nên tỉnh táo một chút, nam tử hán đại trượng phu, nguyên đánh bạc nguyên chịu thua, ngươi không chịu thua còn muốn động thủ đánh người, chuyện này truyền ra ngoài, chỉ sợ ngay cả thể diện của Nhị cữu cũng bị ngươi làm cho mất hết!" Bạch Mộc Cận không

mặt không nhạt, uy hiếp.

Lục Đại Hải đã giận không nín nhịn được rồi, Bạch Mộc Cận này quả thực đáng giận, không những giờ trò với hắn, mà còn muốn uy hiếp hắn, thật là đáng chết ! Hắn nóng đầu lên liền xông tới, nắm đầm lớn như cái cối sứ đang định đập lên người Bạch Mộc Cận, lại dừng trước mũi nàng, uy hiếp: "Ngươi không xin lỗi? Cho ngươi thêm một cơ hội cuối cùng, nếu ngươi dám cáo trạng, hoặc là truyền ra những lời bất lợi đối với tướng phủ, ta thấy ngươi một lần liền đánh ngươi một lần, còn đệ đệ của ngươi nữa, hàng ngày hắn đều phải đến học đường đây, tốt nhất ngươi nên suy nghĩ kỹ càng!"

Bạch Mộc Cận ban đầu chỉ định đùa giỡn bọn họ, cũng không thật sự muốn muốn bọn họ phải làm gì cả, nhưng lời này của Lục Đại Hải thật sự đã chọc giận nàng, nàng thoáng lui về sau nửa bước, đôi mắt u ám lạnh lẽo nhìn thẳng Lục Đại Hải, nói: "Ngươi cứ thử xem!"

"Ngươi..." Lục Đại Hải bị bị nàng phát ra sát khí khiến cho hoảng hốt giật mình một cái, hắn tập võ từ thuở nhỏ, trước nay luôn không sợ trời không sợ đất, ngay cả tổ phụ uy nghiêm kia, hắn cũng có thể không sợ hãi chút nào, mặc dù sẽ bị trách phạt, nhưng vì bảo hộ muội muội, hắn dù chết cũng không hối cải.

Nhưng bây giờ lại bị khí thế u ám thâm lãnh Bạch Mộc Cận phát ra làm cho kinh hãi, một tiểu cô nương mười ba tuổi, làm sao có thể có khí tức đáng sợ như vậy, quả thực không giống người sống, mà tựa như ác quỷ bò ra từ tầng thứ 18 của địa ngục vậy.

Người chung quanh cũng đều bị dọa sợ, hai thiếp thân nha đầu Uyên Ương và Hi Thước cũng có chút run sợ trong lòng, dáng vẻ này của tiểu thư gia các nàng thật sự là quá dọa người rồi.

Chỉ có Thụy ma ma vẫn còn bình tĩnh như trước, khẽ cau mày, như có điều suy nghĩ, xem ra Tôn tiểu thư này, không phải một người đơn giản. Khó trách lần đầu tiên gặp nàng, bà đã cảm thấy trên người thiếu nữ này có chỗ nào đó khiến cho bà sợ hãi, mặc dù sẽ cười thiện lương ôn nhu, nhưng sâu trong đáy mắt lại chôn giấu một tầng lạnh lẽo.

Lục Kiều Kiều bởi vì nhắm mắt kêu khóc, cho nên hoàn toàn không phát hiện không khí chung quanh có chỗ không ổn, vẫn còn tiếp tục la hét ầm ĩ: "Ca, giúp muội giáo huấn nàng ta, muội muốn nàng quỳ xuống xin lỗi muội!"

Lục Đại Hải lắc lắc đầu, bỏ qua cảm giác kỳ lạ này, hắn là một nam tử hán 17, 18 tuổi, sao lại sợ một tiểu cô nương chứ, thật sự là buồn cười, truyền đi ngoài nhất định sẽ bị người ta cười chết, sau này hắn còn lăn lộn thế nào?

Vì vậy lại bước lên phía trước một bước, hung hăng nói: "Ngươi quỳ xuống nói xin lỗi cho ta!"

"Ngươi như có bản lĩnh để cho ta quỳ xuống, vậy cứ đến thử!" Bạch Mộc Cận không sợ chết mà trả lời, nơi này chính là phủ Thừa tướng, nàng có cái gì phải sợ.

"Tốt, ngươi tiện nha đầu không biết tốt xấu này, để cho ngươi ném thử xem nắm đầm của gia cũng đến mức nào đi!" Lục Đại Hải hiển nhiên đã mất đi lý trí, hôm nay đánh Bạch Mộc Cận, chẳng qua chỉ bị tổ phụ tổ mẫu đánh gây một trận là xong, hắn da dày thịt béo, đã thành thói quen, nhưng là vị Đại tiểu thư mảnh mai này chỉ sợ không chịu nổi một phen đầm đá của hắn đi?

Hơn nữa lại bị đánh trước mặt nhiều người như vậy, xem nàng ta sau này còn có mặt mũi đến phủ Thừa tướng không? Hừ, hiện tại đương gia Quốc công phủ chính là cô cô ruột của bọn hắn, sao phải sợ người Quốc công phủ ra mặt thay cho vị Đại tiểu thư mồ côi mẹ này chứ! Chỉ cần không đánh chết người, có thể có nhiều đại sự nhi.

Nghĩ như vậy, Lục Đại Hải kiêu căng đến cực điểm, trên mặt tối đen lộ ra nụ cười hung ác, nắm đầm răng rắc rung lên.

"Nhị thiếu gia, lão nô khuyên ngài vẫn nên nghĩ lại làm sau!" Cuối cùng Thụy ma ma mở miệng, nghiêng người hơi che lấy Bạch Mộc Cận.

Lục Đại Hải tất nhiên không thèm để mắt đến lão bà tử này, cả giận nói: "Ngươi rút ngay cho gia, một *lão mù từ(mụ già) còn dám khiêu chiến với chủ tử, Lục gia nuôi không ngươi rồi? Dám quản việc của chủ tử rồi!"

Thụy ma ma khẽ nhủ mày, nhưng không tức giận, đối với cái loại thiếu gia ăn chơi không biết điều này, bà nhìn quen rồi, chỉ là muốn cứu vãn cục diện, dù sao bà cũng chịu ân huệ của Lục gia, không muốn làm cho hai huynh muội huyên náo đến mức không cách nào giải quyết.

"Nhị thiếu gia, lão nô là vì tốt cho ngươi, tiểu thư không phải người mà người có thể tùy tiện đánh được!" Thụy ma ma nhẫn nại tiếp tục khuyên hắn.

"Phi, lão bà tử nhà ngươi, ăn cây táo, rào cây sung, Lục gia nuôi không ngươi mấy năm, tổ mẫu còn luôn mặc cho ngươi nhàn rỗi, ngươi không biết cảm ơn, hiện tại giúp đỡ người ngoài khi dễ huynh muội chúng ta, ta nhất định sẽ nói cho tổ mẫu biết, để bà đem bán ngươi đi!"

Lục Kiều Kiều thấy Lục Đại Hải đã có dấu hiệu buông lỏng, liền vội vàng tiếng lên quát Thụy ma ma, hiển nhiên là nàng không biết lại lịch của Thụy ma ma, cũng không biết hôm nay Thụy ma ma đã là người của Bạch Mộc Cận rồi.

Bạch Mộc Cận biết ý tứ của Thụy ma ma, nhưng mà bây giờ hai huynh muội này không biết phân biệt tốt xấu, cũng không thể trách nàng tâm ngoan thủ lạt, vì vậy nói với Thụy ma ma: "Ma ma, bọn hắn đã không cảm kích, ngài không cần nhiều lời nữa!"

Thụy ma ma nghe xong, biết Bạch Mộc Cận đã không thể nhịn được nữa, vì vậy nói: "Vâng, tiểu thư!"

Lục Kiều Kiều cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Thôi đi, tới nhà của ta không chỉ cầm bạc mà còn đòi người, chiếm được tiện nghi lớn như vậy, còn không biết cảm ơn, lại vẫn dám đối nghịch với chúng ta, ta nhất định sẽ thuyết phục tổ mẫu, để sau này bà không trợ cấp cho ngươi nữa, nếu như

ngươi thức thòi, tốt nhất lập tức quỳ xuống xin lỗi cho ta, ta đại nhân không so đo với tiểu nhân, sẽ tha cho ngươi!"

"A? Ta trái lại muốn hỏi Nhị cữu cùng Nhị cữu mẫu một chút, ngày thường chính là dạy bảo các ngươi như thế hay sao? Lại muốn biểu tỵ của chính mình quỳ xuống, phép tắc Lục gia thật ghê gớm nha, không bằng chúng ta đi hỏi bà ngoại à ông ngoại một chút, nếu như bọn họ cũng đồng ý, ta nhất định sẽ quỳ xuống !" Bạch Mộc Cận không kiêu ngạo không siểm nịnh, hiển nhiên không coi hai huynh muội Lục gia ra gì.

"Không biết phân biệt, ca, đánh nàng cho ta, hủy cái miệng lanh lợi kia của nàng ta, xem nàng ta còn dám hung hăng càn quấy không!" Lục Kiều Kiều then quá hoá giận, vậy mà lại muốn Lục Đại Hải thật sự ra tay đánh người.

Lục Đại Hải vốn đã ghen con giận trong bụng, lại thêm Lục Kiều Kiều châm ngòi, càng nhìn càng thấy Bạch Mộc Cận là cái đinh trong mắt, không trừ không được, nói cho cùng cũng chỉ là ngoại tôn nữ, tổ mẫu và tổ phụ chẳng lẽ còn có thể không để ý đến cháu trai ruột thịt của chính mình hay sao?

Nói xong hắn thật sự vung nắm đấm nện qua, thế nhưng đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn: "Á..."

Tiếp theo mọi người nhìn thấy trên tay hắn bắt đầu chảy máu, nắm đấm to lớn không ngừng run run, hắn đã bị thương không nhẹ, Lục Kiều Kiều lại càng hoảng sợ, kêu to lên, tuy vậy cũng không tiến lên xem xét thương thế của ca ca mình.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Ba kẻ nhìn trộm

"Là ai, ai đánh lên ta?" Lục Đại Hải nắm chặt bàn tay bị thương, nhìn chung quanh rống to lên, như con gấu ngu ngốc bị chọc ghẹo.

Bạch Mộc Cận cũng hơi nghi hoặc, ban đầu nàng dự định giáo huấn Lục Đại Hải một chút, nhưng là cây châm trong tay mình châm vẫn chưa kịp động, vậy mà lại bị người ta cướp đoạt trước.

Kiếp trước, dựa vào sự giúp đỡ của nàng, Lý Kế Tông đầu phục (đi theo, nương nhờ vào, đầu nhập vào) Lục hoàng tử, nhưng cũng gặp phải không ít lần ám sát của phe đối địch, có một lần, thậm chí có người xông vào phòng của bọn họ, ý đồ giết bọn họ. Ngăn cản treo sợi tóc, nàng đứng ra che ở phía trước Lý Kế Tông, chính mình bị đâm một dao, suýt chết, nhưng mà trước khi hôn mê, nàng dùng kim may đâm vào đôi mắt của thích khách, mới cứu được tính mạng của mình và Lý Kế Tông.

Từ sau lần đó, nàng mời người dạy cho mình một ít kỹ xảo phòng thân, cũng không phải công phu, mà là làm sao lợi dụng cây châm tinh xảo để giết người, sau mấy năm khổ luyện, rốt cuộc nàng sử dụng kim may trở nên xuất thần nhập hóa, ngoài mười bước chân là có thể lấy tính mạng người ta.

Cái này cũng không cần đến nội lực tinh diệu gì, chỉ là thủ pháp quen tay hay việc, cùng với khả năng nắm giữ tinh chuẩn huyết vị trên thân thể người, mặc dù Lục Đại Hải một thân võ nghệ, lại có sức lực lớn vô cùng, cũng không phải là đối thủ của nàng.

Đây mới là nguyên nhân thực sự khiến nàng không sợ hãi, mà không phải lực uy hiếp của bà ngoại và ông ngoại, Lục Đại Hải muốn đánh nàng, e rằng quá ngây thơ rồi, nàng muốn lấy mạng của hắn dễ như ăn cháo, hơn nữa vô thanh vô tức (im hơi lặng tiếng).

Chẳng qua chỗ tối lại có người, hơn nữa e rằng đã ở đó được một lúc rồi, mới có thể trong thời khắc sống còn, ra tay làm Lục Đại Hải bị thương, cứu mình.

Lúc này từ sau núi giả có mấy người đi ra, Bạch Mộc Cận hơi sững sờ, dĩ nhiên lại là đại biểu ca Lục Thanh Vân và Tuyên Vương Phụng Cửu Khanh, còn có một người làm cho nàng nhũn mày, thế tử của Sở Quận Vương, Phụng Tử Hàm?

Nàng không hề biến sắc, lui lại một bước, Uyên Ương và Hi Thước cũng vô cùng tự giác bảo vệ nàng ở giữa, mà Bạch Mộc Cận thì lặng yên thu hồi kim may trong tay.

Lục Thanh Vân lạnh lùng nhìn Lục Đại Hải và Lục Kiều Kiều, quát lớn nói: "Hai người các ngươi lại dám hành hung đánh biểu muội ở trong phủ, là ai cho các ngươi lá gan này?"

"Đại ca. . . Ta. . ." Lục Đại Hải hơi ngơ ngác, tuy rằng Lục Thanh Vân chỉ là một thư sinh tay trái gà không chặt, nhưng nghĩ tới trước đây từng ăn thiệt thòi trong tay hắn, lòng vẫn còn sợ hãi.

Lục Kiều Kiều thì lại không quan tâm, vẫn điệu ngoa như trước nói: "Đại ca, người tới thật đúng lúc, Bạch Mộc Cận dám bắt nạt ta, còn chọc ghẹo ta và ca ca, người nên làm chủ cho Kiều Kiều!"

Lục Thanh Vân khẽ cau mày, hắn luôn luôn không thích cô em họ tùy hứng kiêu ngạo này, nhưng tiếc rằng cả nhà đều sùng nàng, đặc biệt là lão tổ mẫu, bởi vì dung mạo của nàng giống Đại cô cô, toàn quý phủ ngoại trừ nàng là nữ tử, cũng chỉ có nghĩa nữ mẫu thân hắn thu dưỡng tên là Lục Phi Viện, tự nhiên là ngàn kiêu vạn sùng.

Thấy nàng đổi trắng thay đen như vậy, Lục Thanh Vân vô cùng không vui nói: "Ngươi cầm miệng đi, xin lỗi Cận biểu muội ngay, bằng không ngươi phải đi quỹ từ đường!"

"Đại ca, làm sao người có thể nói chuyện giúp người ngoài, rõ ràng chính là nàng ta bắt nạt người ! Hu hu. . . Ca ca, ngươi nói một câu giúp ta đi!" Lục Kiều Kiều thấy Lục Thanh Vân không tính toán giúp mình, ngược lại đi cầu xin ca ca ruột.

Lục Đại Hải vừa nghe, thì cực kỳ đau lòng, cổ nén đau đớn trên tay, nói: "Đại ca, muốn trách cũng trách ta đi, đừng hung dữ với muội muội, xác thực là Bạch Mộc Cận bắt nạt muội muội trước!"

"Ngươi cầm miệng cho ta, ngươi sẽ biết tay, lát nữa tự mình chủ động đi lĩnh ba mươi hèo đi, tổ mẫu nếu như biết ngươi bắt nạt biểu muội như vậy, nhất định sẽ không tha cho ngươi!" Lục Thanh Vân nghiêm khắc răn dạy Lục Đại Hải.

"Lục Kiều Kiều, xin lỗi Cận biểu muội, bằng không ta đi nói cho tổ mẫu, thì e rằng ngươi sẽ không chỉ bị phạt quỹ từ đường nhẹ như vậy thôi đâu!" Giọng nói của Lục Thanh Vân đã thiếu kiên nhẫn.

Lục Kiều Kiều phùng má, trong mắt nén lệ, xem ra thật đáng thương, đột nhiên che mặt chạy đi, vừa chạy vừa gào khóc lớn, làm cho mặt Lục Thanh Vân lúc trắng lúc xanh, cảm thấy mặt mũi bị ném đi hết.

Bạch Mộc Cận thấy đại biểu ca lúng túng như vậy, khuyên: "Quên đi, đại biểu ca, ta cũng không bị tổn hại gì, không cần nổi giận!"

Lục Thanh Vân lúc này mới cảm thấy trên mặt đẹp đẽ hơn chút, chẳng qua hắn bị Tuyên Vương giữ ở phía sau bức tường đứng nghe một hồi lâu, xác thực là không thấy Bạch Mộc Cận chịu thiệt, ngược lại là Lục Đại Hải và Lục Kiều Kiều bị nàng làm cho tức giận không nhẹ.

Hắn cười 'xùy' một tiếng, nói: "Muội nha, mới cách mấy tháng không gặp, tính tình đúng là như biến thành người khác!"

Lục Đại Hải ở một bên hừ lạnh một tiếng, tức giận hằm hừ nhìn Bạch Mộc Cận, dường như vẫn mang oán khí đối với nàng như cũ, Lục Thanh Vân lườm hắn một cái nói: "Còn chưa rút về chữa thương, cái tay kia của ngươi không cần nữa sao?"

Lục Đại Hải nhìn tay của chính mình, lên lút liếc mắt nhìn Phụng Cửu Khanh và Phụng Tử Hàm, cảm thấy nhất định là hai người kia ra tay với hắn, nhưng người ta có địa vị cao quý, hắn không trêu chọc nổi, chỉ có thể đem hết tay tức giận đổ cho Bạch Mộc Cận, trước khi đi hung hăng liếc Bạch Mộc Cận một cái, giống như im lặng tuyên bố, hắn nhất định sẽ quay lại xử lý nàng.

Bạch Mộc Cận thờ ơ nhếch mép, Lục Đại Hải là loại người lỗ mãng đầu óc ngốc nghếch, nàng căn bản không để vào mắt, nếu như dám đến trêu chọc nàng, như vậy đừng trách nàng hạ thủ vô tình, trái lại giờ đây nàng cực kỳ thông hận mấy người bên phía Lục Ngưng Hương.

Thấy Lục Đại Hải đi rồi, Bạch Mộc Cận mới nói: "Đại biểu ca, ta cũng nên về phủ, chuyện hôm nay không cần nói cho bà ngoại, đỡ để cho bà phải tức giận!"

"Phốc. . ." Tuyên Vương đột nhiên cười khẽ một tiếng, tựa như đã nín nhịn rất lâu, trong đôi mắt phụng hẹp dài đều lộ vẻ vui cười.

Bạch Mộc Cận khẽ cau mày, nàng biết đây là Vương gia, nhưng không có ý định kết bạn, Phụng Cửu Khanh không phải một nhân vật đơn giản, hoàng đế năm đó kể vị, không biết đã giáng chức giết chóc bao nhiêu huynh đệ, chỉ có vị ấu đệ này vẫn phong quang như cũ, làm *thiết mạo tử vương của hắn, hơn nữa khá được tin cậy, suy cho cùng Lục hoàng tử lên ngôi, nếu không phải Phụng Cửu Khanh vô tình hay cố ý trợ giúp, Lục hoàng tử cũng không có cách nào đánh bại đối thủ dễ dàng như vậy, bộc lộ tài năng.

*Thiết mạo tử vương (tiếng Trung: 铁帽子王) là tên gọi những vương tước thế tập vĩnh thế dưới thời nhà Thanh, Trung Quốc. Thông thường các vương gia truyền tước lại cho con trai mình, nhưng sẽ bị giáng xuống một cấp; chỉ có các Thiết mạo tử vương là được giữ nguyên tước vị khi truyền lại cho con. Ở đây, đại khái là chỉ Phụng Cửu Khanh là vị vương gia duy nhất vẫn giữ nguyên được tước vị sau khi hoàng đế lên ngôi.

Lục Thanh Vân trừng Phụng Cửu Khanh một chút, ra hiệu hắn đừng có lộ liễu như vậy, mà Phụng Cửu Khanh lại càng cười lớn tiếng hơn, cao giọng nói: "Thú vị, thú vị nha. . . Tiểu cô nương, thủ đoạn cao cường!"

Bạch Mộc Cận giả bộ nghe không hiểu, sau đó nghiêng người hành lễ, nói: "Ra mắt Vương gia, ra mắt Thế tử !"

"Sao? Ngươi biết chúng ta?" Phụng Cửu Khanh hơi kinh ngạc, nha đầu này không phải vẫn bị giam ở Ninh quốc công phủ, rất ít đi ra ngoài hay sao? Hắn cũng chỉ gặp nàng một lần ở Uy Viễn hầu phủ, lúc đó nàng cũng không nhìn thấy chính mình mà.

Bạch Mộc Cận cúi đầu, lặng lẽ liếc mắt, trả lời: "Ngày xưa từng nhìn thấy ở tướng phủ, có lẽ Vương gia là quý nhân hay quên !"

Phụng Cửu Khanh càng kinh ngạc, cố gắng nhớ lại, nhưng vẫn không nhớ ra mình từng gặp nàng khi nào, không thể đâu, nếu như từng gặp, sao mà một chút ấn tượng cũng không có chứ?

Chẳng qua hắn cũng vô tâm dây dưa vấn đề này, chỉ là nhìn không được muốn đùa giỡn tiểu nha đầu thú vị này một chút, vì vậy nói: "Bản vương vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nha đầu nhanh nhẹn miệng như người đẩy, sao lại nghe đồn ngươi nhất gan lại nhất gan, quả nhiên lời đồn không đáng tin, ngươi rõ ràng chính là nha đầu gan to bằng trời mà!"

"Ta cũng từng nghe nói Vương gia làm người hiền lành, *phong độ phiến phiến, mà lại quang minh chính đại, chưa bao giờ nghe trộm góc tường!" Bạch Mộc Cận dịu dàng nở nụ cười, nhưng là nhưng thực tại khiến người ta vì nàng lau vệt mồ hôi.

*phiên phiên : nhanh nhẹn, nhẹ nhàng, khoáng đạt

Phượng Cửu Khanh hơi híp mắt phượng, Lục Thanh Vân vội vàng che ở phía trước Bạch Mộc Cận, tách hai người ra, hấn cũng không muốn để biểu muội chọc giận người không nên dây vào.

"Biểu ca. . . Người nói xem, nếu như đại cữu cữu biết người đứng ở một bên thấy chết mà không cứu, còn xem kịch vui, người nói cậu có tức giận hay không đây?" Bạch Mộc Cận ngây thơ hỏi.

Lục Thanh Vân khoe miệng hơi co giật, nha đầu này lại dám uy hiếp hấn, nhưng mà hấn cũng chỉ có thể nhận oan, ai bảo lúc hấn muốn đi ra ngăn lại, bị Tuyên Vương cản trở, chẳng phải là muốn hấn nấp ở sau núi giả xem cuộc vui sao.

"Không biết điều, vừa rồi nếu không phải là chúng ta ra tay, khuôn mặt nhỏ nhắn kia của ngươi hiện tại sợ rằng không nhìn được rồi!" Phượng Tử Hàm đột nhiên lạnh mặt lên tiếng, dường như vô cùng xem thường Bạch Mộc Cận.

Bạch Mộc Cận chỉ liếc mắt nhìn hấn thì đã quay đầu đi, nàng vói vị Phượng Tử Hàm này, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, đều không có ấn tượng tốt.

"Vậy thì đa tạ ba vị cứu giúp, tiểu nữ từ cảm động đến rơi nước mắt, chỉ là không còn sớm nữa, ta nên trở về nhà!" Bạch Mộc Cận lười phải tiếp tục đứng đây ôm sòm với ba nam nhân, hơn nữa sau này nàng cũng sẽ không gặp gỡ bọn họ.

Tuyên Vương nhìn nàng một cái, cũng không tức giận lời nói bất kính của nàng, trái lại mang theo một tia thăm dò thích thú, trầm mặc đánh giá Bạch Mộc Cận.

Bạch Mộc Cận cảm thấy vô cùng không vui, nhưng cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ hành lễ với Lục Thanh Vân, nói: "Đại biểu ca, ta đi đây!"

Lục Thanh Vân cũng không ngăn, gật đầu với nàng, liền nghiêng người để cho nàng rời đi.

"Tiểu nha đầu tức giận rồi kia, ha ha. . . Thanh Vân, biểu muội này của ngươi rất thú vị!" Phượng Cửu Khanh cười híp mắt nói.

Lục Thanh Vân cau mày, nói: "Tuyên Vương, ngươi đừng có ý đồ với nàng, nàng mới mười ba tuổi đó!"

"Ngươi nghĩ đi đâu vậy, bản vương sao có thể bụng đói ăn quăng như vậy, tiểu nha đầu tuy rằng thú vị, nhưng ta còn chê nàng giắt răng đây!" Phượng Cửu Khanh không đồng ý, nói.

Phượng Tử Hàm cũng phụ họa theo: "Nha đầu này tâm tư thâm trầm, còn nhỏ tuổi đã có tâm cơ phức tạp, không phải là hiện tượng tốt!"

Lục Thanh Vân hơi lộ vẻ không vui, tuy rằng hấn không có cảm tình đặc biệt gì đối với vị biểu muội này, nhưng tốt xấu cũng là người nhà mình, tính tình bao che khuyết điểm của hấn không cho phép người khác nói nàng không tốt.

Vì vậy giải thích: "Thế tử nói quá lời, biểu muội ta tính tình hiền lành nhất, có lẽ hôm nay bị hai đệ muội hung hăng kia làm cho tức giận thôi!"

Phượng Tử Hàm không lên tiếng, thế nhưng vẻ không đồng ý trong mắt rất rõ ràng, Phượng Cửu Khanh trước sau chỉ mỉm cười không nói, nhìn bóng người đã đi xa kia, suy tư.

Bạch Mộc Cận ngồi lên xe ngựa, sắc mặt vẫn cứ có chút không vui, Lục Kiều Kiều và Lục Đại Hải xem như kết thù với nàng rồi, có điều bây giờ nàng tuyệt đối không sợ phiền phức, nếu như ép nàng, ngay cả bà ngoại và ông ngoại nàng cũng sẽ không cho phép!

Thụy ma ma thấy vẻ mặt này của Bạch Mộc Cận, trên mặt vẫn mang theo nụ cười nhả nhặn như cũ, như vô ý nói ra: "Tiểu thư, người cảm thấy Tuyên Vương kia thế nào?"

"Ma ma vì sao lại hỏi như vậy?" Bạch Mộc Cận nhíu mày hỏi.

"Lão nô chẳng qua chỉ thuận miệng nói, Tuyên Vương kia cả ngày cười hi hi, nhìn như vô hại, kỳ thực lợi hại nhất, có người cười càng thiện lương, càng ôn nhu, không chừng thủ đoạn càng lợi hại, do đó. . . Người sống trên cõi đời này, không cần luôn luôn căng thẳng, phải cười, mặc dù đối mặt với kẻ thù không đội trời chung, cũng phải cười ôn nhu, sau đó sẽ đâm vào tim cô ta một đao!"

Thụy ma ma cười híp mắt, làm cho Uyên Ương và Hi Thước rung mình một cái, Thụy ma ma rõ ràng nhìn hiền lành như vậy, sao lại nói ra lời đáng sợ như vậy, mà hiện tại nhìn nụ cười trên mặt bà, các nàng đều cảm thấy e ngại đến mức hoảng hốt.

Bạch Mộc Cận nhìn Thụy ma ma, giống như tìm thấy sự ăn ý trước nay chưa từng có, nàng thu lại trông mắt, che đậy hết thấy phong mang, lộ ra nụ cười cực kỳ ôn hòa hiền lành.

"Lúc này, vẻ mặt của ngài, quá mức dọa người, như vậy không được!" Thụy ma ma rất tán thưởng, gật đầu, vỗ vỗ tay Bạch Mộc Cận, tuy rằng bà không biết trong lòng Bạch Mộc Cận tồn tại tâm tư phức tạp đến mức nào, thế nhưng từ trong ánh mắt của nàng, bà có thể thấy được sự thù hận thấu xương.

Bạch Mộc Cận gật đầu, cười ôn nhu như trước, nhưng nhẹ nhàng thu tay mình lại, ngoan ngoãn nói: "Đa tạ ma ma nhắc nhở, sau này Cận nhi phải nhờ cậy ma ma rồi!"

Thụy ma ma không nói gì, chỉ mỉm cười gật đầu với nàng, bà biết, hiện tại muốn thiếu nữ có tâm tư linh lung này tin cậy bà, e rằng sẽ không dễ dàng, như vậy cũng tốt, một người quá mức dễ tin người khác, tất nhiên không phải một người thông minh.

Uyên Ương và Hi Thước liếc mắt nhìn nhau, cũng không biết xảy ra chuyện gì, sao lại cảm thấy bầu không khí giữa tiểu thư và Thụy ma ma rất quỷ dị nhỉ?

Sau khi hồi phủ, nghỉ ngơi một chút, liền dự định mang theo Thụy ma ma đi gặp Bạch lão phu nhân, dù sao nàng dẫn theo người từ tướng phủ, không thể không bẩm báo lão phu nhân được, bằng không sẽ bị vị tổ mẫu đa nghi kia sinh lòng bất mãn.

Vừa vào đến trong sân của lão phu nhân trong sân thì đã nghe thấy Bạch lão phu nhân đang nổi nóng, hình như tức giận không nhẹ, trong miệng còn gầm lên: "Cô ta làm cho ta xem đây, muốn gây xích mích quan hệ giữa mẹ con chúng ta, thực sự là giỏi tính toán!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Lục thị sinh bệnh, lão thái thái tức giận

Bạch Mộc Cận và Thụy ma ma liếc mắt nhìn nhau, nhỏ giọng nhẩm nhủ một câu: "Tổ mẫu ta tính khí không được tốt, một lát nữa nếu như ngài bị ủy khuất gì, không nên để trong lòng!"

Thụy ma ma lắc đầu, nói: "Đại tiểu thư quá lo rồi, lão nô hiểu được!"

Bạch Mộc Cận vừa nghĩ cũng cảm thấy có lẽ mình quá đa tâm, nếu như một chút nhãn lực Thụy ma ma cũng không có, như vậy sao đủ để ngồi lên vị trí nữ quan tứ phẩm bên cạnh hoàng hậu.

Nàng hơi áy náy cười cười với Thụy ma ma, sau đó mới mang theo Uyên Ương và Hi Thước đi vào trong nhà, canh giữ bên ngoài vẫn là Từ Ngọc như trước, thấy Bạch Mộc Cận đến rồi, vội vàng nói: "Đại tiểu thư, lão phu nhân đang phát hỏa đấy, ngài có muốn một lát nữa quay lại hay không?"

Bạch Mộc Cận nhìn Từ Ngọc một chút, trên mặt mang theo nụ cười khéo léo, nói: "Như vậy, ta càng nên đi vào giúp tổ mẫu bớt giận đấy, xin Từ Ngọc tỷ tỷ hãy giúp đỡ!"

Từ Ngọc thấy nàng kiên trì, cũng không tiếp tục ngăn trở, để cho Bạch Mộc Cận tiến vào, Bạch Mộc Cận mang theo Uyên Ương Hi Thước và Thụy ma ma vào phòng, vội vã chào hỏi Bạch lão phu nhân, ngoan ngoãn nói: "Tổ mẫu, Cận Nhi trở về rồi, tổ mẫu đây là làm sao? Ai khiến cho ngài nổi giận như vậy, nhất định phải đánh nàng ta mấy hèo, để tổ mẫu xả giận!"

Bạch lão phu nhân bị nàng trêu chọc như thế, 'phì' một tiếng bật cười, nói: "Con thật là quỷ tinh linh, chỉ giỏi đùa giỡn lão nhân gia ta thôi, thân thể ngoại tổ mẫu con có tốt không?"

"Tổ mẫu yên tâm, thân thể ngoại tổ mẫu không có gì đáng ngại, còn dặn Cận Nhi trở về phải cảm tạ tổ mẫu quan tâm đấy!" Bạch Mộc Cận cười trả lời.

Bạch lão phu nhân gật đầu, ánh mắt liếc thấy Thụy ma ma sau lưng Bạch Mộc Cận, hơi nhíu lông mày, nhưng không hỏi.

Bạch Mộc Cận vội vàng mở miệng nói: "Tổ mẫu, Cận Nhi giới thiệu cho ngài một chút, đây là Thụy ma ma, là ngoại tổ mẫu có ý tìm tòi dạy quy củ cho Cận Nhi, bà ấy từng hầu hạ quý nhân ở trong cung, ngoại tổ mẫu quan tâm Cận Nhi, nói Cận Nhi đã lớn rồi, nên cố gắng học tập lễ nghi một chút, sau này đi ra ngoài mới không làm mất thể diện của Ninh quốc công phủ!"

Thụy ma ma nghe vậy, liền cung cung kính kính hành lễ gặp mặt với Bạch lão phu nhân, tiêu chuẩn lễ tiết, không thừa không thiếu, khiến người ta vừa nhìn thì đã cảm thấy vô cùng thư thái, hơn nữa nụ cười mang không khí vui mừng luôn thường trực trên khuôn mặt bà, càng làm cho người ta thoải mái ấm áp như gió xuân.

Bạch lão phu nhân thấy lễ nghi của bà ấy tốt như vậy, người lại hiền lành, không có tính công kích, trong lòng đã có 5 phần yên tâm, nói: "Ừm, nhìn đúng là rất tốt, ngoại tổ mẫu của con quả nhiên thương yêu con!"

Bạch Mộc Cận cười duyên một cái, kéo tay Bạch lão phu nhân, làm nũng nói: "Ngoại tổ mẫu thương con, tổ mẫu càng thương con hơn, tuy rằng Cận Nhi từ nhỏ đã mất mẹ, nhưng có thể được tổ mẫu trông nom chăm sóc như vậy, so với hài tử có mẹ ruột còn muốn hạnh phúc hơn đấy!"

"Nha đầu này, bây giờ miệng như bôi mật vậy, mỗi ngày đều dỗ ta cao hứng, ha ha. . . Ở trước mặt ta làm nũng thì thôi, sau này theo Thụy ma ma học nhiều quy củ một chút, cũng không thể làm mất lễ nghĩa trước mặt người ngoài đâu nhé!" Bạch lão phu nhân nghe Bạch Mộc Cận nói câu này, sắc mặt hòa hoãn rất nhiều, ngay cả con tức lúc nãy, cũng nguôi ngoai chút ít.

Bạch Mộc Cận nghịch ngợm nói: "Cận Nhi xin nghe tổ mẫu giáo huấn, nhất định sẽ không để cho tổ mẫu phải thất vọng, sau này nha, con vừa theo tổ mẫu học cảm kỳ thư họa, vừa theo Thụy ma ma học tập quy củ, tương lai đi ra ngoài, không thể không hạ thấp phong thái của nhóm quý nữ khác rồi, hi

hi. . ."

Bạch lão phu nhân bị nàng chọc cho vui một chút, chỉ trỏ gáy nàng, nói: "Thật là không biết xấu hổ, chẳng qua là tiểu thư của Bạch gia ta, nên có phần tâm tính này!"

Tôn ma ma cũng cười theo, nói: "Đại tiểu thư vừa đến, lão phu nhân liền quên cả tức giận, ngài thật sự biết làm lão nhân gia hài lòng, A Di Đà Phật, sau này Đại tiểu thư nên thường xuyên đến bồi tiếp lão phu nhân nhé, người ta thường nói cười một cái trẻ mười năm, lão phu nhân có Đại tiểu thư làm bạn, không phải sẽ sống lâu trăm tuổi sao?"

Bạch lão phu nhân nghe xong tất nhiên là vô cùng vui vẻ, Bạch Mộc Cận cười xong, liền nhướn lông mày lên, hỏi: "Vừa nãy tổ mẫu tức giận với ai vậy?"

Bạch lão phu nhân thấy nàng hỏi, lại sùng sộ lên, bực mình nói: "Còn không phải là mẫu thân của con hay sao, cũng chỉ phạt cô ta quỳ một đêm ở từ đường, vậy mà còn chưa tới hừng đông thì đã hôn mê bất tỉnh, sau đó lập tức bệnh không dậy nổi, âm ỉ lên, phụ thân con lại cũng không biết nặng nhẹ, chạy đến đây muốn ta miễn cho cô ta sao chép nữ giới, đây không phải là cố ý làm cho ta lúng túng, muốn gây xích mích quan hệ của ta cùng phụ thân con hay sao?"

Bạch lão phu nhân càng nói càng tức, mặt đỏ lên, Bạch Mộc Cận vội vàng rót cho bà một ly trà, khẽ vuốt lưng của bà, an ủi: "Tổ mẫu không nên tức giận, hại đến thân thể thì làm sao? Nếu là bởi vì phụ thân, tổ mẫu tức giận cũng sinh bệnh theo, như vậy không phải là muốn phụ thân mang tội danh bất hiếu trên lưng sao? Ai. . . Chắc là mẫu thân chưa bao giờ phải chịu oan ức, nhất thời nghĩ không ra cũng nên. Chờ bà ấy nghĩ thông suốt, hiểu được nỗi khổ tâm của tổ mẫu, là tốt rồi!"

Bạch lão phu nhân uống một hớp nước, hỏa khí cũng bình lặng lại, bị Bạch Mộc Cận khuyên, lại giận lên, đập vỡ ly trà, tức giận nói: "Ngay cả con cũng hiểu đạo lý, vậy mà phụ thân con lại không hiểu, bị kẻ kia dụ dỗ mê hoặc xúi bẩy, càng muốn nháo lên với ta ! Cũng không biết Lục thị cất giấu tâm tư gì, cô ta ngầm làm những chuyện xấu xa kia, nếu ta không giúp cô ta che lấp, con nghĩ cô ta có thể an ổn làm chủ mẫu quốc công phủ được không ? Nữ nhân không biết điều, con thứ chính là con thứ, vĩnh viễn cũng không ra gì!"

"Ôi chao, lão phu nhân, ngài nên bớt giận một chút, công gia nhất thời hồ đồ, ngài đừng coi là thật!" Tôn ma ma nghe thấy lão phu nhân thậm chí còn nói ra mấy lời không nên nói, gấp đến độ nhìn thẳng vào bà, nháy nháy mắt.

Bạch lão phu nhân lúc này mới tỉnh ngộ, bản thân nhất thời kích động, lại bực bạch suy nghĩ ở trước mặt Bạch Mộc Cận, nhất thời có chút lúng túng, trầm mặc không nói lời nào.

Bạch Mộc Cận giả vờ nghe không hiểu, nói: "Tôn ma ma nói rất đúng, phụ thân luôn luôn hiểu thuận, tất nhiên sẽ không vì vài chuyện lật vật mà nảy sinh bất hòa với tổ mẫu, có lẽ phụ thân chỉ là sốt ruột ái thể, sau này suy nghĩ rõ ràng, phỏng chừng sẽ tự mình tới thỉnh tội với tổ mẫu, dù sao tổ mẫu luôn một lòng muốn tốt cho phụ thân!"

"Ai. . . Vẫn là Cận Nhi hiểu chuyện, lại thực lòng hiểu thuận phụ thân và tổ mẫu, chỉ là mẫu thân con, thật sự là không để cho người ta bớt lo, rốt cuộc muốn ta phải bao dung bao nhiêu lần mới được đây !" Bạch lão phu nhân nói lời ý vị sâu xa, tựa hồ thật sự có chút cảm giác nán lòng.

Bạch Mộc Cận trong lòng hơi có chút ý lạnh, vẫn mang theo nụ cười ngoan ngoãn hiểu chuyện như cũ, khiêm tốn nói: "Tất cả là nhờ tổ mẫu có phương pháp giáo dục đúng đắn, sau này tổ mẫu chỉ bảo mẫu thân nhiều một chút, có lẽ sẽ tốt hơn thôi !"

"Phụ thân con trước kia cũng rất tốt, lại hiểu thuận hiểu chuyện, năm đó khi mẹ ruột con còn sống, cũng một lòng khuyên hướng thiện, trợ giúp việc nhà. Nhưng những năm nay, bị Lục thị xúi giục, càng ngày càng hồ đồ rồi!" Bạch lão phu nhân lần này thực sự đã bị Bạch Thế Tổ làm tổn thương, trong lúc nói chuyện cũng mang theo thương cảm nồng đậm.

Bạch Mộc Cận thầm cười nhạo, mẫu thân ta lúc còn sống, người chẳng hề ưa thích bà, chỉ bởi vì thai đầu của bà là một đứa con gái, gần ba năm sau mới lại có bầu, nếu không phải vì người không tận tâm, thì làm sao một người ngoài có thể hại tính mạng mẫu thân ta ngay dưới mí mắt của người đây.

Người cũng biết, nhưng mà người chỉ bảo vệ Thần Nhi, hi sinh mẫu thân ta, bởi vì người không muốn để cho chuyện xấu trong nhà lộ ra bên ngoài, người muốn hi sinh mẫu thân ta, che giấu chuyện xấu xa của con trai người, thành toàn cho danh tiếng cùng lợi ích của Ninh quốc công phủ.

Mặc cho nội tâm bị thương, Bạch Mộc Cận vẫn không biến sắc nằm trên đầu gối Bạch lão phu nhân, ngoan ngoãn ầm ập như một con mèo nhỏ, âm thanh mềm mại nói: "Tổ mẫu không cần lo lắng, cuối cùng rồi sẽ tốt, hết thấy đều tốt!"

"Tổ mẫu, mẫu thân bị bệnh, con cũng nên đến thăm bà ấy một chút, cũng không thể khiến người ta nói con bất hiếu!" Bạch Mộc Cận cười duyên mà nói.

Bạch lão phu nhân tuy rằng không cao hứng, nhưng cũng biết Bạch Mộc Cận khó xử, nhân tiện nói: "Con đi thăm một chút cũng được, xem bệnh của cô ta đến bao giờ mới khỏi, thuận tiện chuyển lời cho ta, nữ giới chờ cô ta lành bệnh rồi lại sao chép, nếu như thân thể cô ta vẫn không tốt, công việc to nhỏ trong phủ, vẫn nên để cho người khác đến quản lý thôi !"

Bạch Mộc Cận cười thầm, Bạch lão phu nhân quả nhiên là lão nhân tinh, hiểu được đạo lý đánh rắn đánh giáp đầu, nàng ngoan ngoãn đáp ứng, lại mang theo Uyên Ương và Hi Thước rời đi, hướng về phía Ngưng Hương Uyển.

Phòng chừng lát nữa Lục Ngưng Hương thấy tin nàng mang đến, sẽ tức giận đến thổ huyết chứ? Giả bộ bệnh tranh thủ sự đồng tình của Bạch Thế Tổ, vừa muốn trốn tránh xử phạt, vừa để thị uy với lão thái thái, nhưng mà bây giờ lão thái thái lấy quyền quân gia của bà ta ra làm cái cớ, bà ta thật sự chẳng khác gì lấy giò trúc múc nước, công dã tràng rồi.

Mấy người đến cửa Ngưng Hương Uyển, bà tử canh cửa trên mặt toát ra vài phần vô lễ, giống như không để Bạch Mộc Cận vào mắt, nghe thấy Bạch Mộc Cận muốn vào thăm Lục thị, thì hồ hững nói: "Phu nhân bị bệnh, e rằng không tiện gặp Đại tiểu thư, nếu như Đại tiểu thư có việc, có gì chờ thân thể phu nhân tốt hơn một chút lại trở lại đi!"

"Này bà tử kia, ai cho phép ngươi không biết lớn nhỏ như thế, Đại tiểu thư đến thăm phu nhân, ngươi chỉ cần đi vào thông báo, nếu như phu nhân thật đóng cửa không gặp, vậy cũng thôi, đến phiên nô tài nhà ngươi nói chuyện sao?" Hi Thước không ưa nhất là những mụ già ý thế hiếp người này, cho rằng người trong viện phu nhân thì hơn người khác một bậc hay sao, chưa bao giờ coi Đại tiểu thư ra gì.

Bà già kia nghe xong cũng không hồi hận, trái lại càng thêm vênh vào tự đắc nói: "Hừ, lão nô là nô tài, nhưng cũng là nô tài của phu nhân, e rằng còn chưa tới phiên một tiểu nha đầu như ngươi đến giáo huấn ta!"

"Ngươi. . . Khá lắm lão bà tử xảo quyết. . ." Hi Thước tức giận đỏ cả lỗ tai, trừng mắt to, hận không thể lao tới xé nát miệng bà ta.

Bạch Mộc Cận nhẹ nhàng kéo Hi Thước lại, bảo nàng lui xuống trước, sau đó nhìn mụ già kia, hỏi: "Thân ma ma đúng không? Không biết lời ngài vừa nói, là do mẩu thân dân dò, hay là ngài tự chủ trương đây?"

Thân ma ma sững sờ, không biết lời này của nàng là có ý đồ gì, thuận miệng nói: "Phu nhân tuy rằng không cần dặn, nhưng mấy ngày nay phu nhân xác thực là không muốn gặp người, ngay cả di nương tới thỉnh an, cùng quản sự đến bẩm báo sự tình đều bị ngăn ở ngoài cửa, cho nên. . ."

Còn không đợi bà ta nói xong, Bạch Mộc Cận liền nói: "Vậy người tới thăm hỏi, hẳn là người đầu nhất nhất hỏi qua mẩu thân có chịu gặp hay không chứ? Biết đâu di nương và quản sự đều có chuyện quan trọng, nếu như bị ma ma ngăn cản, mẩu thân chắc chắn sẽ trách phạt người đứng không?"

"Tất nhiên ta phải hỏi qua phu nhân rồi mới ngăn cản người đến, làm sao có thể sai sót bỏ lỡ đại sự của phu nhân, Đại tiểu thư có phần quá xem nhẹ lòng trung thành của lão nô đối với phu nhân rồi!" Thân ma ma trả lời hơi khó chịu, giống như Bạch Mộc Cận si nhục vị trung nô (nô tài trung thành) là bà.

Bạch Mộc Cận nghe vậy, cười lạnh một tiếng, tức giận nói: "Vậy hôm nay vì sao ngươi không đi thông báo, thì đã muốn chặn ta ở ngoài cửa? Ngươi ức hiếp ta ngay cả di nương, quản sự cũng không bằng sao? Trái lại, ta muốn đi hỏi mẩu thân một chút, có phải bà dung túng những nô tài như ngươi, không coi Đại tiểu thư như ta ra gì hay không!"

Bạch Mộc Cận cố ý nói thật to, nàng biết Lục thị nhất định nghe thấy, e là chính mình còn chưa tới, đã cản dặn bà già này, không để cho mình đi vào đây.

Thân ma ma nghe xong, bị dọa đến tái mét mặt, lúng túng lắp bắp nói: "Ta. . . Ta. . . Không phải ý tứ của phu nhân, ta cũng vì suy nghĩ cho thân thể phu nhân, hôm nay tiếp đón hai vị quản sự, phu nhân đã rất mệt. . . Cho nên, ta. . ."

"Bốp!" Thụy ma ma đột nhiên xông tới, giơ tay tát lên mặt Thân ma ma, sau đó nói: "Một chút quy củ cũng không có, ở trước mặt chủ nhân, ai cho phép ngươi tự xưng 'Ta'?"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: tiền mất tật mang

Thân ma ma không hiểu sao lại bị tát cho một cái, lại còn là do một ma ma chưa gặp bao giờ, bọn họ là người hầu trong sân viện của phu nhân, đều tự cho rằng bản thân hơn người một bậc, nô tài trong phủ có ai mà không nể mặt ba phần, hôm nay tự dưng vô duyên vô cớ bị đánh, sao có thể không giận, nghĩ xong đưa tay định đánh lại, lại bị Thụy ma ma nắm chặt cổ tay, hất qua một bên.

Bà ta lão đảo một cái, mãi mới đứng vững, vừa kinh ngạc không ngờ lão ma ma thoát nhìn béo lùn chắc nịch này lại có khí lực lớn như vậy, lại vừa then quá hóa giận, mắng: "Bà già gian xảo này, thật lớn mật, lại dám đánh ta, xem ta có xé rách miệng của ngươi ra hay không!"

Nói xong liền nhào lên, Uyên Ương và Hi Thước sợ Bạch Mộc Cận bị thương tổn, nghiêng người che ở phía trước, lại sợ Thụy ma ma chịu thiệt, đang định xông lên phía trước chuẩn bị đấu một trận với Thân ma ma.

Đáng tiếc, tất cả mọi người đều đánh giá thấp năng lực của Thụy ma ma, mặc dù Thân ma ma cũng được coi là người cao lớn, thô chắc khỏe mạnh, nhưng hoàn toàn không có sự linh xảo giống như Thụy ma ma, tùy tiện xông tới, lại bị Thụy ma ma nhẹ nhàng né sang một bên, thế là ngã gục.

Bà ta găm được một miếng bùn trong miệng, tức giận suýt ngất, lại thêm xấu hổ, đánh mất lý trí, bò lên hướng về phía mấy lão mụ tử đang làm việc trong sân hồ to: "Các lão tử tử, còn đứng ngăn ra đó làm chi? Người ta cũng đã bắt nạt tới cửa, sao có thể đứng trơ mắt nhìn một mình ta chịu nhục?"

Mấy lão mụ tử này thấy Thân ma ma bị thiệt thòi, hơn nữa lại được Lục thị ngầm đồng ý, bỏ lại công việc đang làm, xắn tay áo lên, vọt ra, khí thế hùng hổ, giống như thật sự muốn đánh một trận với mấy người Bạch Mộc Cận mang đến.

Uyên Ương, Hi Thước cũng không phải ngồi không, thấy người ta chuẩn bị quần công, lập tức đứng bên cạnh Thụy ma ma, biểu thị quyết tâm bọn ta

quyết không thôi lui.

Thụy ma ma quay lại liếc mắt nhìn Bạch Mộc Cận, thấy vẻ mặt nàng như thường, hoàn toàn không có dáng vẻ chán kinh, gật gật đầu, sau đó lại ghé vào tai Hi Thước và Uyên Ương lầm bầm một câu, hai nha đầu lập tức lộ ra ánh mắt sùng bái với Thụy ma ma.

Ba người cùng nhau quay đầu, nhất trí đối đầu với thể tối hung hăng của mấy lão mục tử kia, bọn họ tiến lên một bước, các nàng liền thoáng lùi về sau một bước, Thân ma ma tức giận nhất, không để ý cái khác, liên tiếp xông về phía trước, mục tiêu nhắm thẳng vào Thụy ma ma.

Thụy ma ma âm thầm buồn cười, bà già này thật sự không biết nhớ đời, bà ta đi tới, Thụy ma ma cố ý xê dịch sang bên cạnh một chút, làm cho bà ta không bắt kịp, thân thể lại dần dần lui về phía vách tường, cố ý làm bộ không còn đường lui, có chút hoảng sợ nhìn Thân ma ma, giống như rất sợ bà ta xông tới đánh người vậy.

Thân ma ma cũng cho rằng lúc này chính là thời cơ tốt để giáo huấn Thụy ma ma, nổi giận gầm lên một tiếng, tích tụ sức lực nhào về phía trước, ngay khi ngàn cân treo sợi tóc, Thụy ma ma thần kỳ chuyển thân ra bên ngoài, mà Thân ma ma bị mất đà, đâm đầu vào tường, lập tức phun máu mũi, đầu cũng bị vỡ, từ trên vách tường chóng mặt ngã xuống.

Bà ta không thể tin tưởng liếc mắt Thụy ma ma ở bên cạnh lông tóc không hao tổn, đột nhiên gào khóc lên, hô: "Các vị tỷ tỷ, nhất định phải giúp ta báo thù a!"

Mấy lão mục tử kia lúc đầu còn hơi nghi ngại, thấy đồng bạn của chính mình bị thương, cũng không trấn định được nữa, thế nhưng mấy bà cũng thông minh, không dám đi đến chọc Thụy ma ma thoát nhìn sâu không lường được, mà là chạy về phía Uyên Ương và Hi Thước -hai tiểu nha đầu nhìn có vẻ mảnh khảnh.

Hi Thước và Uyên Ương liếc mắt nhìn nhau, cố ý vừa đi vừa lùi, mấy lão mục tử kia lộ ra nụ cười dữ tợn, vươn móng vuốt về phía các nàng.

Uyên Ương Hi Thước vừa lui, đột nhiên giống như vấp phải thứ gì, ngã trên mặt đất, mấy lão mục tử thấy hai nha đầu này vụng về như vậy, càng cho rằng các nàng dễ ức hiếp, nhào lên một mạch, chuẩn bị ra tay đánh người.

Hi Thước Uyên Ương nhân cơ hội này ngáng chân bọn họ, làm cho tất cả đều ngã thành một đống, người đè lên người, chốc lát chưa thể đứng lên, hai nha đầu nhân cơ hội này, quay lại vừa đánh vừa véo, hơn nữa toàn nhằm vào những chỗ kín đáo trên người mấy bà già kia mà xuống tay.

Chỗ nào thịt mềm thì véo chỗ đó, chỗ nào thịt cứng thì đánh chỗ đó, mấy lão mục tử vừa giãy dụa vừa dùng cả tay lẫn chân, hết đá lại đánh Uyên Ương và Hi Thước, hai nha đầu cố ý để cho bọn họ đập cho mấy cái, sau đó nhanh chóng lăn lộn trên đất, quần áo tóc tai đều loạn cào cào.

Bạch Mộc Cận nhìn đường nhỏ phía xa một chút, đột nhiên xông lên phía trước, che ở trước mặt Uyên Ương và Hi Thước, mấy lão mục tử kia cũng đã bò lên, bởi vì bị tổn thất lớn, cho nên lúc này giận đỏ hai mắt, hận không thể tiến lên xé xác Uyên Ương và Hi Thước.

Mà lúc này Bạch Mộc Cận cản ở trước mặt mấy bà, không khác nào chọc gậy bánh xe, một người trong đó mạnh mẽ nói: "Đại tiểu thư, ta khuyên ngài đừng nên cản trở, hai xú nha đầu không hiểu quy củ này, nô tỳ muốn thay người dạy dỗ một chút!"

Bạch Mộc Cận vô cùng hoang mang, bắt đầu gào khóc, nói lớn: "Mẫu thân, người mau mau đi ra đi, cứu Cận Nhi với, mấy lão nô này vừa đánh con rồi!"

Mấy lão mục tử nghe thấy nàng kêu loạn như thế, khác gì lửa cháy đổ thêm dầu, ai cũng tức giận quát lớn nói: "Người kêu loạn cái gì, chúng ta nào có đánh người, chúng ta là muốn thay Đại tiểu thư quản giáo nha đầu!"

Nói xong có người xông lên muốn che miệng Bạch Mộc Cận, bị phu nhân nghe thấy thì không sao, nếu như bị người ta nghe thấy đi nói cho lão phu nhân biết, các bà làm sao có quả ngon để ăn.

Bạch Mộc Cận vừa rơi lệ, vừa giãy dụa, Uyên Ương Hi Thước thấy tiểu thư nhà mình chịu nhục, tức giận nhào tới, vừa liều mạng muốn kéo mấy lão bà từ đáng ghét kia ra, vừa kêu gào âm ỉ: "Không tốt, ác nô bắt nạt chủ rồi, các người đây là muốn giết Đại tiểu thư sao?"

Thụy ma ma ở một bên mừng thầm, thấy thời cơ gần đến, cũng mau mau nhào tới, ngăn mấy bà già kia lại, đồng thời ở bên trong xô đẩy, khiến cho mấy người kia chịu không ít thiệt thòi.

Bởi vì Thụy ma ma gia nhập, nhóm Bạch Mộc Cận không còn thua thiệt nữa, trái lại nhân cơ hội này, lên lút xuống tay trên người mấy bà già kia, mấy bà bị đau, càng thêm điên cuồng, quay sang Uyên Ương Hi Thước hết đá lại đánh, Uyên Ương Hi Thước tuy rằng né được nhiều lần, nhưng vẫn bị ăn đau không ít, đau đến mức muốn khóc lên.

Miệng Bạch Mộc Cận được tự do, kêu la càng lớn tiếng hơn: "Hu hu. . . Mẫu thân cứu con, Cận Nhi sắp bị đánh chết rồi! Mẫu thân. . . Cứu con!"

Lục thị ở bên trong nghe thấy động tĩnh bên ngoài, hòa khí nín nhịn trong lòng bấy lâu, lập tức biến mất. Vô cùng hưởng thụ ăn hoa quả tươi nha đầu đưa đến.

"Phu nhân, có nên đi ra ngoài không? Nếu như kinh động đến lão phu nhân, chuyện này e rằng ...?" Đại nha hoàn Oánh Thu bên cạnh Lục thị hỏi dò.

Tuy rằng Lục thị còn muốn để cho Bạch Mộc Cận nếm chút khổ sở, nhưng rốt cuộc vẫn còn kiêng kỵ Bạch lão phu nhân, liền nói: "Hừ, bà lão kia luôn phá hư chuyện tốt của ta, khắp nơi làm khó dễ ta, sớm muộn ta cũng cho bà ta biết lợi hại của ta !"

Phía bên ngoài viện, Bạch Mộc Cận tiếp tục khóc gọi, làm cho mấy lão bà tử bị mất tập trung, thanh âm thê thảm kia, giống như các bà thực sự xuống tay đánh nàng vô cùng ác độc vậy, kỳ thực các bà căn bản không động tới nàng một phân, phu nhân đã cản dận, không thể thật sự ra tay đối với Đại tiểu thư, bằng không sau này sẽ không có cách nào thu thập.

"Đại tiểu thư, ngài cũng đừng kêu kêu, ngài tránh ra đi thôi, bằng không, chẳng may thương tổn đến ngài, nô tỳ cũng mặc kệ!"

"A. . . Cứu mạng a, phụ thân, mẫu thân, cứu cứu Cận Nhi. . ." Bạch Mộc Cận liều mạng khóc gọi rất lớn, cực kỳ thê thảm.

Chỉ nghe phía sau một tiếng quát mắng, mang theo mười phần tức giận: "Dừng tay, các người đang làm cái gì?"

Mấy lão bà tử vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy Bạch Thế Tổ lửa giận ngập trời đứng đó, tức giận đến mức râu mép cũng rung lên, lập tức sợ vỡ mật, râm râm quỳ một chỗ.

Bạch Mộc Cận vừa quay đầu lại, mắt rung rung lệ nhìn Bạch Thế Tổ, sau đó lao về phía Bạch Thế Tổ giống như nhìn thấy cọng rom cứu, quỳ trên mặt đất ôm chân Bạch Thế Tổ khóc rống nói: "Phụ thân, ngài đã tới, chậm một chút nữa, Cận Nhi e rằng sẽ mất mạng, hu hu. . ."

Bạch Thế Tổ thấy con gái lớn khóc nước mắt như mưa, tóc tai y phục cũng có chút ngồn ngộn, trên người giống như bị ai giẫm lên vài cái, thoát nhìn vừa chặt vật lại diễm đạm đáng yêu, lại bắt lực gào khóc ôm chân của hắn, trái tim hiền từ của người cha chưa bao giờ có bỗng dưng bị khơi lên.

Hắn cuống quýt ôm Bạch Mộc Cận lên, đau lòng nhìn nàng, hỏi: "Cận Nhi, con làm sao vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Những lão bà kia sao lại dám đánh con?"

"Phụ thân. . ." Bạch Mộc Cận khóc lóc nằm ở trong lòng Bạch Thế Tổ, khóc không thành tiếng, Bạch Thế Tổ vỗ vỗ lưng của nàng, không biết làm sao, muốn an ủi lại không biết nên nói cái gì, chỉ có thể liên tiếp lặp lại: "Cận Nhi ngoan, đừng khóc đừng khóc, cha ở đây. . ."

Bạch Mộc Cận ngoài mặt khóc nức nở, nhưng trong lòng lại cười lạnh, nếu như Bạch Thế Tổ có thể nhìn thấy đáng về thật sự của nàng, nhất định sẽ cảm thấy lạnh lẽo từ đầu đến chân. Chỉ là hắn không nhìn thấy, trái lại vẫn đang đau lòng dỗ dành nàng.

Được Thụy ma ma ra hiệu, Uyên Ương Hi Thước cũng khóc lóc quỳ gối trước mặt Bạch Thế Tổ, Uyên Ương vừa rơi lệ, vừa đau lòng nói: "Công gia, ngài làm chủ cho tiểu thư với, mấy ác nô này lại ngang nhiên dám đánh Đại tiểu thư, nô tỳ thể đơn lực bạc, có lòng muốn che chở Đại tiểu thư, cũng không phải địch thủ, đều bị đánh cho vết thương chằng chịt, vô lực hoàn thủ a!"

"Thật là to gan, Quốc công phủ ta sao có thể nuôi một đám điều nô như vậy, ai cho các người lá gan này, cũng dám bắt nạt con gái của ta, các người bắt nạt nàng không có mẫu thân sao, nhưng ta- người phụ thân này vẫn còn sống sờ sờ ra đấy, được được được. . . Hôm nay ta nhất định phải đem đánh chết bọn lòng lang dạ sói ngu xuẩn ác độc các người!" Bạch Thế Tổ tức giận run người.

Mấy lão mụ tử sợ đến mức mặt vàng như đất, liên tiếp dập đầu, cuối cùng kêu loạn lên: "Nô tỳ không dám, nô tỳ không dám, Công gia khai ân. . ."

"Hu hu. . . Phụ thân, chắc hẳn những lão bà này khi dễ Cận Nhi không có chỗ dựa, ngang nhiên đánh con ngay trước sân viện của mẫu thân, con kêu khóc thật lâu, cũng không có ai ra cứu con, nếu không phải phụ thân đúng lúc chạy tới, hôm nay Cận Nhi không biết làm sao mới tránh được kiếp nạn này!" Bạch Mộc Cận nói, lại nằm ở trong lòng Bạch Thế Tổ mà gào khóc.

Bạch Thế Tổ lúc này mới để ý tới, đây chính là Ngưng Hương Uyển, vừa nãy đang định tự mình đến thăm Lục thị, không ngờ lại gặp được tình cảnh này, Lục thị rõ ràng ở trong phòng, vậy mà không để ý Cận Nhi kêu cứu, bỏ mặc nàng bị hạ nhân đánh đập.

Hắn giận dữ quát một tiếng, nói: "Lục Ngưng Hương, người lần ra đây cho ta, người muốn hại chết con gái của ta sao?"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Cơn giận lôi đình

Lục thị đã sớm nghe tiếng Bạch Thế Tổ, trong lòng bà ta biết việc lớn không tốt, chuẩn bị già bộ bệnh, vờ như chính mình hoàn toàn không biết gì, cho nên đã sớm nằm trên giường già bộ mê man.

Thế nhưng lúc này nghe thấy Bạch Thế Tổ gọi thẳng tên mình, biết nếu còn không đi ra, chỉ sợ khó có thể cứu vãn cục diện, liền vội vã trát lên mặt mấy tầng phấn, để sắc mặt của mình có vẻ trắng xám vô lực một chút, mới không mang áo choàng, dưới sự nâng đỡ của Oánh Thu, suy yếu loạng choạng bước ra.

Vừa thấy tình cảnh trước mắt, liền lộ ra đáng về không thể tin, nói: "Chuyện này... Đây là có chuyện gì? Phu quân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Bạch Thế Tổ thấy vẻ mặt bà ta tái nhợt, lại thấy bà ta tỏ vẻ hoàn toàn không biết gì, lửa giận lập tức nguôi đi ba phần, nhưng vẫn vô cùng tức giận như trước, nói: "Người nuôi dưỡng nô tài thật tốt, lại dám đánh chủ nhân, người không thấy Cận Nhi đã bị thương đến mức này rồi sao?"

"Chuyện này... Không... Phu quân, thiếp thân bị bệnh, vừa uống thuốc liền ngủ thiếp đi, cái gì cũng không biết mà!" Lục Ngưng Hương đột nhiên tròn to cặp mắt hạnh, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, lúc này bà ta dùng một chiêu sở trường nhất, cũng là một chiêu vẫn luôn có sức sát thương lớn nhất đối với Bạch Thế Tổ.

Sau đó bà ta vừa chảy nước mắt vừa tức giận quát lớn mấy lão mục tử, nói: "Các người những câu nô tài này, rốt cuộc muốn mưu toan cái gì? Vì sao vô duyên vô cớ muốn đánh người, thế mà lại gan to bằng trời, ngay cả Đại tiểu thư cũng dám đánh, các người không muốn sống nữa sao?"

Những lão điều nô kia vừa nghe, vội vã dập đầu, cầu xin: "Phu nhân tha mạng đi, chúng nô tỳ cũng không có đánh Đại tiểu thư, chúng nô tỳ chỉ là đang giáo huấn hai tiểu nha đầu không hiểu quy củ kia thôi, là các nàng động thủ đánh Thân ma ma trước!"

Bạch Thế Tổ vừa nghe, lập tức nhũn mảy, quát lớn nói: "Nói hươu nói vượn, ta vừa tận mắt nhìn thấy các người ra tay với Cận Nhi, lẽ nào là giả?"

"Công gia, chúng nô tỳ cho dù gan to bằng trời cũng không dám ra tay với Đại tiểu thư, đó là Đại tiểu thư mềm lòng, nhất định phải che chở hai nha đầu kia, chúng nô tỳ chỉ đang kéo Đại tiểu thư đi, cũng không dám đánh nàng!" Người đang nói chuyện chính là Kim ma ma nhanh nhẹn nhanh nhẹn.

Lúc này Thân ma ma cũng phản ứng lại, quỳ trên mặt đất ngẩng đầu nhìn Bạch Thế Tổ, khóc nói: "Công gia, ngài nhìn mặt lão nô đi, đều là do mục tặc bà kia đánh đó!"

Bạch Thế Tổ nhất thời hơi nghi hoặc, không biết nên tin ai, Bạch Mộc Cận đột nhiên rời đi cái ôm của Bạch Thế Tổ, quỳ xuống đất, vén tay áo lên một cái, lộ ra từng vết từng mảng đỏ hồng, hoặc sâu hoặc nông, sau đó khẽ nhũn đôi mi thanh tú, cực kỳ ủy khuất nói: "Phụ thân, các bà ấy luôn miệng nói không đánh con, ngài nhìn vết thương trên cánh tay con đi, còn có nhiều chỗ, không thể để cho người ngoài nhìn thấy, các bà ấy cố ý đánh vào những chỗ kia, để con có nỗi khổ mà không nói ra được! Phụ thân, lẽ nào con không phải con gái của ngài sao? Các bà ấy dám ức hiếp con như thế, nếu như hôm nay không thể đòi lại công đạo, sau này Cận Nhi sao còn chỗ đặt chân ở Ninh quốc công phủ, không bằng hiện tại con chết luôn đi! Bằng không sớm muộn cũng bị ác nô ức hiếp đến chết!"

Bạch Mộc Cận nói xong, ôm mặt mình, nước mắt theo kẽ ngón tay nhỏ xuống đất bùn, làm cho Bạch Thế Tổ lại lo lắng lên, vội vã muốn đi nâng Bạch Mộc Cận.

Lục Ngưng Hương bên kia đột nhiên giãy giữa đến gần, muốn đỡ Bạch Mộc Cận, còn vừa khóc vừa nói: "Hài tử đáng thương của ta, đều do mẫu thân, làm sao lại trùng hợp bị bệnh vào lúc này, thậm chí con đang chịu khổ ở bên ngoài mà cũng không biết, hu hu... Để mẫu thân nhìn thương thế của con!"

Bạch Mộc Cận ngẩng đầu lên, tỏ vẻ đau lòng nhìn Lục thị, nghẹn ngào nói: "Mẫu thân, con ở bên ngoài tan nát cõi lòng gọi ngài tới cứu con, lại chỉ cách nhau một bức tường, cho dù ngài không nghe thấy, nha hoàn bà tử bên cạnh ngài cũng không thể nghe thấy hay sao? Vì sao bọn họ có thể ngồi yên không để ý đến, để mặc Cận Nhi chịu đòn, không biết cầu cứu nơi đâu đây?"

Bạch Thế Tổ vừa nghe thấy thế, cũng tròn mắt lên nhìn Lục thị đầy giận dữ, lộ ra ánh mắt hoài nghi và phẫn nộ, Lục thị thầm căm tức, Bạch Mộc Cận này thật sự quá không biết điều rồi, làm sao cứ phải gây khó dễ cho chính mình như vậy.

Bà ta sững sờ, sau đó quay đầu nhìn mấy nha hoàn bà tử đi theo sau, quát lớn nói: "Mấy người các người, vì sao đánh thức ta sớm một chút? Làm sao có thể đứng nhìn Đại tiểu thư chịu khổ?"

Oánh Thu vội vàng quỳ xuống, vô cùng kinh hoàng nói: "Phu nhân, đại phu đã dặn, ngài uống thuốc xong phải nghỉ ngơi thật tốt, nếu không được tính không thể phát huy, bệnh của ngài sẽ không khỏi, nô tỳ vẫn canh giữ ở bên cạnh ngài, lau mồ hôi cho ngài, mấy người kia đều đi ra sau bếp sắc thuốc nấu nước, chuẩn bị cơm tối, e rằng cũng không nghe thấy!"

"Cho dù là vậy, người cũng nên đánh thức ta, bệnh của ta không tốt lên thì có quan hệ gì? Lẽ nào còn quan trọng hơn so với an nguy của Đại tiểu thư sao? Các người thực sự làm ta quá thất vọng rồi, mặc dù các người không có sai lầm lớn, cũng phải phạt ba người các người một tháng lương, răn đe!" Lục thị vô cùng đau đớn mà nói.

"Nô tỳ cam nguyện bị phạt, tạ ơn phu nhân khoan hồng!" Mấy nô tài quỳ xuống đất tạ ân, nhưng đều không để ý lắm, phạt lương tháng xong, phu nhân sẽ bồi thường thứ khác cho bọn họ.

Bạch Mộc Cận không muốn để cho Lục thị mơ hồ qua cửa, nàng lau nước mắt mình một chút, tiếp theo biểu lộ đáng sợ về âm thầm chịu đựng đau đớn, nói: "Mẫu thân, Cận Nhi tất nhiên không thể để cho ngài mang bệnh tới cứu con, dù sao thân thể của mẫu thân mới là quan trọng nhất, chỉ là con có ý tốt muốn đến thăm mẫu thân, lại bị điều nô này ngăn ở bên ngoài, vẫn cứ không chịu thông báo một tiếng, còn khi để con nhỏ tuổi, ở trước mặt con tự cao tự đại, ma ma của con tức không nhịn nổi, liền thay con tát bà ấy một cái, cái này bà ấy vốn phải chịu, nô tài kia lại dám đánh trả ở ngay trước mặt con, Thụy ma ma không muốn gây náo loạn với bà ta, mấy lần phải tách bà ta ra, không may bà ta ngã bị thương, then quá thành giận còn kêu thêm mấy lão mục tử trong sân viện mẫu thân cùng đi ra đánh người, còn dám nói muốn thay con dạy dỗ nô tài, con là chủ nhân đang ở ngay đây, đâu đến phiên nô tài dạy dỗ người khác thay con chứ?"

"Phụ thân, mẫu thân bị bệnh, là ai cho mấy nô tài này lá gan, thế mà lại dám bắt kính chủ nhân, con chỉ muốn hỏi phụ thân một câu, có phải là trong mắt phụ thân không có đứa con gái này, cho nên bọn họ mới dám ức hiếp con như vậy?"

Ánh mắt cực kỳ đau thương kia, vừa cô độc lại vừa bất lực, dù là ai nhìn thấy cũng sẽ cảm thấy cực kỳ đau lòng, Bạch Thế Tổ là kẻ luôn thương hương

tiếc ngọc, lập tức nói: "Là ai nói trong mắt phụ thân không có con? Những nô tài các người, rốt cuộc làm sao dám vụng trộm bắt nạt Cận Nhi? Quốc công phủ ta sao có thể để mặc cho ác nô lân chủ như vậy, mấy điều nô này đều kéo xuống cho ta, loạn còn đánh chết!"

"Công gia, phụ nhân tha mạng đi, chúng nô tỳ biết sai rồi, cầu xin Công gia giơ cao đánh khẽ, tha cho chúng nô tỳ một mạng!" Mấy lão mụ từ liên tục dập đầu, dập đến vỡ đầu luôn.

Lục thị đang định mở miệng cầu xin, lại nghe thấy một thanh âm cực kỳ lạnh lùng nghiêm khắc từ phía sau vang lên: "Tuyệt đối không thể bỏ qua, tôn ti chẳng phân biệt được, ngay cả chủ nhân cũng dám đánh, mạng của các người còn giữ lại làm chi?"

"Mẫu thân!"

"Tổ mẫu!"

"Lão phu nhân!"

Mọi người thấy Bạch lão phu nhân, đều hơi kinh ngạc, liền vội vàng hành lễ.

Bạch lão phu nhân đi tới trước mặt Bạch Mộc Cận, nhẹ nhàng nâng nàng đứng dậy, giúp nàng lau lệ trên mặt, nói: "Nha đầu tốt, con chịu oan ức rồi, tổ mẫu sai con đến thăm mẹ con, làm sao lại bị người ta bắt nạt đến mức này?"

"Tổ mẫu... Hu hu..." Bạch Mộc Cận vô cùng đau đớn mà ôm lấy lão phu nhân, khóc đến mức trái tim cũng thất lại.

"Ngoan, tổ mẫu nhất định lấy lại công bằng cho con!" Giọng nói của Bạch lão phu nhân nhu hòa hiếm thấy, âm áp dịu dàng an ủi Bạch Mộc Cận.

Bạch Mộc Cận dùng khăn lau mắt, nước mắt của nàng hình như quá ít, cần phải mượn chút ngoại lực, mới có thể chảy ra dễ dàng hơn. (bó tay chị -_-).

"Cận Nhi đa tạ tổ mẫu!"

Bạch lão phu nhân thờ ơ nhìn mấy lão mụ từ đang quỳ trên mặt đất, nơm nớp lo sợ, lạnh lùng nói: "Ai cho các người lá gan, thậm chí cả Đại tiểu thư mà cũng ức hiếp?"

"Cầu xin lão phu nhân tha mạng, cầu xin lão phu nhân tha mạng, chúng nô tỳ cũng không dám nữa!" Mấy lão mụ từ chỉ lo dập đầu xin tha, không dám tiếp tục tranh luận.

Bạch lão phu nhân không thèm để ý bọn họ khổ sở cầu xin, quát lên một tiếng: "Không cần biết là ai cho các người lá gan đó, hôm nay ta quyết không thể dung tha bọn điều nô các người, người đến, kéo xuống đánh chết!"

Tiếng nói vừa dứt, Tôn ma ma liền sai mấy bà tử làm việc nặng chặn miệng mấy lão bà kia lại, kéo xuống, ngay cả cơ hội để cho bọn họ khóc gọi cũng không cho.

Phía trước Ngưng Hương Uyển đã có rất nhiều hạ nhân đang tụ tập, phần lớn là đến xem trò vui, nhưng nhìn thấy năm, sáu lão mụ từ kia, buổi sáng còn điều võ dương oai, vậy mà giờ đã chết, quả thực sợ hãi.

Lục thị nhìn mấy lão ma ma bị kéo xuống đánh chết, cũng không hề nhú mày lần nào, chỉ lo quay sang phía Bạch Thế Tổ giả bộ đáng thương, kêu gọi đồng tình.

"Lục thị, người làm chủ mẫu cũng có phần không xứng đáng với chức vụ rồi, lại lần nữa dung túng nô tài gây chuyện, ta thực sự sẽ hoài nghi không biết người có đủ khả năng làm đương gia chủ mẫu của Quốc công phủ chúng ta hay không!" Bạch lão phu nhân cuối cùng lại chìa mũi nhọn về phía Lục Ngưng Hương.

Lục thị vừa nghe thấy thế, nhìn lão phu nhân tỏ vẻ oan ức vô hạn, lại nhìn Bạch Thế Tổ, mới lắp bắp nói: "Lão phu nhân, thiếp thân bị bệnh, mới khiến cho những ác nô này có cơ hội lợi dụng, kính xin lão phu nhân thông cảm!"

"Hừ, người bị bệnh? Bệnh đến mức Cận Nhi tới đây đã nửa ngày, người cũng không thèm gặp nó? Còn tùy tiện để cho hạ nhân đánh nó? Người có phải đã bệnh đến giai đoạn cuối, không có thuốc nào cứu được hay không?" Bạch lão phu nhân nói năng mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị quát lớn, bây giờ bà vừa nhìn thấy đáng vẻ giả vờ nhu nhược này của Lục thị, liền cảm thấy một luồng hư hỏa không tên bốc lên đầu.

Lục thị cắn môi dưới, ánh mắt hàm lệ dịu dàng nhìn Bạch Thế Tổ, lặng lẽ nhìn hẩn tỏ vẻ xin giúp đỡ, nhìn đến mức Bạch Thế Tổ cũng cảm thấy không đành lòng, nhắm mắt quay sang phía Bạch lão phu nhân đang nổi giận, lên tiếng cầu tình: "Mẫu thân, Lục thị thật sự bị bệnh, ngài nhìn mặt nàng tái như vậy, đại phu cũng nói phải tĩnh dưỡng, chắc hẳn những điều nô này thừa dịp thân thể nàng không khỏe, mới dám làm mưa làm gió!"

Bạch lão phu nhân tức giận đến mức thở không ra hơi, nhưng không có cách nào phát tiết sang nhi tử của chính mình, bởi vì một khi trở mặt với nhi tử, sau này bà nói cái gì, Bạch Thế Tổ cũng nghe không lọt tai, cho nên Bạch lão phu nhân đành cố nén tức giận, nói: "Công gia, mẫu thân biết con nóng lòng vì ái thể, nhưng Cận Nhi là thân cốt nhục của con mà, con nhìn nàng chịu khuất nhục lớn như vậy, lẽ nào cũng không đau lòng sao?"

Bạch Thế Tổ nhìn Bạch Mộc Cận cả người chật vật, ngay cả con mắt cũng sưng đỏ lên vì khóc nhiều, lúc này cũng cảm thấy mặt mũi tối lại, cho dù có lòng muốn nhân nhượng cho yên chuyện, nhưng cũng biết nếu không thể cho Bạch Mộc Cận một câu trả lời, e rằng sau này người phụ thân là hẩn muốn tỏ ra uy nghiêm cũng vô dụng.

"Ai, Lục thị xác thực có lỗi, mẫu thân ngài tự quyết đi!" Bạch Thế Tổ thở dài một hơi, lui sang một bên, không muốn nhúng tay vào chuyện này nữa.

Lục thị vừa thấy Bạch Thế Tổ dĩ nhiên mặc kệ nàng, thì đã hoảng lên rồi, liền vội vàng quỳ xuống đất cầu xin : "Lão phu nhân, thiếp thân xác thực thất trách, cầu xin lão phu nhân xử lý nhẹ !"

"Ta nào dám xử lý ngươi, hôm trước phạt ngươi quỳ từ đường, ngươi liền hôn mê bất tỉnh, lại bị bệnh đã nhiều ngày, nếu như ta lại phạt ngươi, như vậy không phải là cố ý muốn mạng của ngươi hay sao?" Bạch lão phu nhân lạnh giọng trào phúng, lúc này còn dám cầu bà? Lúc giả bệnh gây xích mích ly gián, sao không thấy ngươi cầu xin tha thứ nhỉ?

Người khác không biết, sao bà có thể không biết Lục thị đang giả bộ bệnh? Cố ý dung túng hạ nhân bắt nạt Bạch Mộc Cận, lòng dạ nữ nhân này cũng quá hẹp hòi rồi, suy cho cùng là đánh Cận Nhi, hay là đánh lên mặt của bà?

Bạch Mộc Cận nghe vậy, cũng nhanh chóng kéo kéo ống tay áo của Bạch lão phu nhân, cầu xin: "Tổ mẫu, có lẽ mẫu thân cũng là vô ý, dù sao bà ấy cũng bị bệnh, phận làm con cháu, nếu như cưỡng cầu trưởng bối đang bệnh nặng tới cứu, thực sự không hợp lẽ thương, Cận Nhi tuyệt đối không phải là người không hiểu chuyện, may mà Cận Nhi không bị nguy hiểm đến tính mạng, thương thế trên người chỉ cần tĩnh dưỡng mấy tháng, cũng sẽ tốt lên thôi!"

Bạch Mộc Cận giả vờ kiên cường cười cười, cố ý kéo ống tay áo của chính mình xuống, giống như sợ người khác nhìn thấy, nhưng Bạch lão phu nhân vừa nhìn liền cảm thấy có vấn đề, kéo cánh tay Bạch Mộc Cận ra xem, xóc tay áo lên, từng mảng vết thương thâm tím bị lộ ra ngoài, tương phản với da thịt trắng như tuyết, càng nhìn càng thấy đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Lão thái thái ẩn nhẫn tức giận

Bạch lão phu nhân kinh hãi, ánh mắt nhìn Bạch Mộc Cận lộ vẻ đau lòng, suy cho cùng cũng là trưởng nữ, khi nàng sinh ra cũng là lần đầu tiên bà được làm tổ mẫu, tuy ghét bỏ nàng là thân nữ nhi, nhưng dù sao vẫn là tôn nữ đầu tiên, ở Bạch phủ được nuông chiều từ bé mà lớn lên, nào có từng chịu qua thương tích?

Bà nhìn vết thương trên cánh tay kia, đến lúc quay sang nhìn Lục thị thì, ánh mắt gần như muốn hóa thành lưỡi dao, nghiến răng nói: "Ngươi làm mẫu thân như vậy đó hả ? Cận Nhi tuy không phải do ngươi sinh ra, nhưng dù gì cũng coi như là cháu ngoại của ngươi, trái tim của ngươi thực sự là quá độc ác rồi!"

Lục thị kinh ngạc, cũng không biết xảy ra chuyện gì, vội vàng lắc đầu nói: "Lão phu nhân, con vẫn luôn coi Cận Nhi như con ruột, hôm nay cũng là vì con uống thuốc xong ngủ quá say mới không thể nghe thấy động tĩnh bên ngoài, tuy có sai lầm, nhưng cũng không đảm đương nổi tội danh ác đầu đầu, thưa lão phu nhân !"

"Ngươi xem một thân đầy vết thương này của Cận Nhi đi, chỉ trên cánh tay mà đã ác liệt như vậy, những chỗ không nhìn thấy, còn không biết thương tích đến mức nào, người khác không biết ngươi bị làm sao, lẽ nào ta không biết ngươi rốt cuộc có bệnh thật hay không chứ? Ta là bạn tâm tình cảm của Thế Tổ mới không thêm tính toán với ngươi, ngươi thật sự coi ta như kẻ mất mồm chân chậm, ngay cả việc ngươi có phải bị bệnh cũng không biết sao?" Lần này Bạch lão phu nhân thật sự giận điên người.

Lục thị nhìn thấy trên cánh tay Bạch Mộc Cận đầy vết thương xanh xanh tím tím, nhất thời cũng cảm thấy trong lòng lạnh đi, thăm hận cái kia mấy lão bà từ sao lại ra tay nặng thế, không phải đã dặn dò không thể thật sự làm nó bị thương sao?

Nhưng mà bây giờ sự việc đã xảy ra, bà ta cũng không có cách nào thay đổi, chỉ có thể tận lực bỏ cứu. Thế là trong nháy mắt liền chảy xuống nước mắt đau lòng, nhào tới ôm Bạch Mộc Cận vào trong lòng, đau đớn khóc thành tiếng: "Cận Nhi, hài tử đáng thương của ta, mẫu thân không biết bọn chúng lại ác độc quá mức như thế, làm cho con bị thương thành ra như vậy, vừa này chỉ đánh chết như vậy thật sự là tiện nghi cho bọn chúng, trái tim mẫu thân cũng tan nát mất thôi!"

Lục thị than thở khóc lóc, lực ôm Bạch Mộc Cận vô cùng lớn, đáng lẽ sót ruột ái nữ, hạ nhân đứng vậy xem cũng không nhịn được sinh lòng xót xa.

Bạch Mộc Cận bị bà ta ôm vào trong lòng, cũng khóc lên theo, chỉ là mạnh mẽ vùng vẫy một hồi, cau mày nói: "Mẫu thân, con biết ngài đau lòng, nhưng trên người Cận Nhi có thương tích, ngài ôm mạnh như vậy, đau quá đi!"

Bạch lão phu nhân vừa nghe, kéo Bạch Mộc Cận ra phía sau mình, cả giận nói: "Ngươi ẩn chứa tâm tư gì? Biết rõ nó có thương tích trên người, còn dùng sức như vậy, ngươi muốn nó bị thương càng thêm nặng hơn sao? Tâm của mẹ kế, lẽ nào đều ác độc như vậy?"

Lời này vừa nói ra, ngay cả Bạch Thế Tổ cũng trầm mặt xuống theo, ánh mắt nhìn Lục thị mang theo vài phần trách cứ, nói: "Lục thị, ngươi quá mức không biết nặng nhẹ, Cận Nhi là con gái của ta, mặc dù ngươi không thể coi nó như con ruột, cũng nên lấy lễ để đối xử, sao có thể để mặc người ta làm

nó bị tổn thương?"

Trong lòng Lục thị hận đến mức muốn thổ huyết, tiểu tiện chân Bạch Mộc Cận này, càng ngày càng khó khống chế, bây giờ lại làm cho Bạch Thế Tổ có ý muốn trở mặt với mình, sao bà có thể cam tâm để mặc cho công sức mười năm của chính mình bị hủy hoại trong một ngày đây?

Liên tỏ vẻ đau xót, cười khổ một tiếng, giống như đã bị tổn thương sâu sắc, nói: "Phu quân, không ngờ chúng ta đã trải qua mười năm làm vợ chồng, lòng tin của ngài đối với thiếp thân lại mong manh như vậy, người ta đều nói kết tóc làm phu thê, ân ái hai không thay đổi. Ta sinh con dường cái cho ngài, phụng dưỡng cha mẹ chồng, chăm sóc một đôi nhi nữ của tỷ tỷ, mười năm qua, có ngày nào ta không hết lòng hết sức, phụng phụng lo sợ? Nếu không phải ta đối với phu quân một mối tình thâm thiết, năm đó tội gì ta phải gả vào quốc công phủ làm kẻ thất của ngài?"

"Lòng người đều là thịt mềm, năm ấy Cận Nhi cũng chỉ có bốn tuổi, sinh bệnh bị sốt, ta chăm sóc cho nó suốt một ngày một đêm chưa từng chớp mắt, Thân Nhi nghịch ngợm, bị vết thương nhỏ ta cũng cuống quýt như gặp đại địch, còn không phải vì lo lắng người khác nói ta khắc nghiệt từ nữ của nguyên phối phu nhân hay sao? Huống chi bọn họ là hài tử của tỷ tỷ, cũng là quan hệ huyết thống với ta, sao ta có thể hại bọn họ? Phu quân, ngài khiến cho Ngưng Hương thật thất vọng, thật thất vọng mà..."

Lục thị quỳ dưới đất, lặng lẽ rơi lệ, tựa như chịu oan khuất lớn lao, khóc đến mức lòng người cũng nát tan, trái tim Bạch Thế Tổ tâm càng thêm thất lại.

Hắn cũng không kịp nhớ tới mọi người vây xem, ba chân bốn cẳng tiến lên, nâng Lục Ngưng Hương dậy, tự trách nói: "Ngưng Hương, ta... Xin lỗi, xin lỗi, ta không nên nghi ngờ nàng!"

Lục thị cười càng thêm cay đắng, nước mắt rơi không ngừng được, lắc đầu, nói: "Phu quân, lần trước ngài hoài nghi ta xúi giục Xuân Nhi hủy danh tiếng của Cận Nhi, lần này lại hoài nghi ta xúi khiến hạ nhân bắt nạt Cận Nhi, thiếp thân thực sự không biết sau này có phải ngài sẽ lần lượt giẫm lên trái tim chân thành của thiếp thân hay không, thiếp thật sự mệt mỏi quá mệt mỏi quá... Không bằng phu quân viết cho ta một hưu thư, hoặc đưa ta đến miếu làm ni cô đi, ngày ngày ăn chay niệm phật, cầu phúc cho Bạch gia, phu quân cùng lão phu nhân cũng tốt, để Phật tử phù hộ mọi người trường thọ yên vui!"

Bạch Thế Tổ vừa nghe vậy, hoảng lên rồi, lúc này không biết Bạch Cao Hiên từ đâu xông tới, khóc lóc ôm lấy eo Lục thị, cầu xin: "Mẫu thân, vì sao ngài lại phải đi làm ni cô? Ngài không cần Hiên nhi sao? Oa oa... Như vậy Hiên nhi sẽ không có mẫu thân, Hiên nhi không muốn đâu..."

Lục thị nhìn Hiên nhi nước mắt lưng tròng, đẩy Bạch Thế Tổ ra, ôm chặt lấy con trai của chính mình, khóc rống lên: "Hiên nhi, Hiên nhi ngoan của ta, hu hu... Mẫu thân xin lỗi con và tỷ tỷ của con, tương lai phụ thân của các con nhất định còn có thể tìm cho các con một mẫu thân thật tốt!"

"Không cần, Hiên nhi chỉ cần nương, không cần người khác!" Bạch Cao Hiên oa oa khóc lớn lên, lại tránh khỏi cái ôm của Lục thị, quỳ rạp xuống trước mặt Bạch Thế Tổ, ôm chân của hắn cầu khẩn: "Phụ thân, cầu ngài, không được để cho mẫu thân bỏ Hiên nhi đi, cầu ngài..."

"Ai mang Hiên nhi đến? Hứa ma ma sao?" Bạch lão phu nhân thấy cả Bạch Cao Hiên cũng dính vào, tức giận kêu to.

Hứa ma ma mau chóng chạy đến, quỳ trên mặt đất nói: "Lão phu nhân, nô tỳ cũng không ngăn được nhị thiếu gia, ngài ấy vừa tan học, nhìn thấy bên này có rất nhiều người vây quanh, liền tự mình chạy tới!"

"Vậy còn không mau dẫn nó trở lại, nếu như có mệnh hệ gì, những người hầu các người đều không có quả ngon mà ăn đâu!" Bạch lão phu nhân lớn tiếng cảnh cáo, hôm nay nếu để mặc cho Bạch Cao Hiên nháo lên, Lục thị lại càng trở nên kiêu ngạo.

Bạch Cao Hiên đâu có để cho người ta đụng vào hắn, kiên quyết ôm chân Bạch Thế Tổ không bỏ, không ngớt khóc nháo cầu xin Bạch Thế Tổ.

Bạch Thế Tổ nghe hắn khóc một hồi, tâm tư cũng rối loạn, quát lớn: "Được rồi, không cho âm ỉ nữa, ta nói muốn cho mẹ con đi làm ni cô lúc nào? Hiên nhi, con nghe lắm, mẹ con sẽ yên ổn ở trong nhà!"

"Nhưng mà... Nhưng mà vì sao mẫu thân khóc khổ sở như thế, Hiên nhi không nỡ nhìn mẫu thân khóc, cầu xin phụ thân không nên phạt mẫu thân, mẫu thân đã sinh bệnh rồi!" Bạch Cao Hiên đáng thương nói, trên khuôn mặt ngây thơ toàn là ý tứ cầu xin.

Bạch Thế Tổ đau lòng kéo Bạch Cao Hiên đến, lại kéo Lục thị, ôm hai người trong tay ôn nhu trấn an.

Bạch Mộc Cận thầm cười nhạt, Lục thị thật là có ý tứ, ngay cả quân cờ Bạch Cao Hiên cũng dùng đến rồi, chỉ vì trốn tránh bị trừng phạt sao? Không khỏi quá mức đem chuyện bé xé ra to, nàng vốn chưa từng nghĩ tới dựa vào mấy chuyện nhỏ này để lật đổ bà ta, là bài Bạch Cao Hiên này dùng một lần hai lần thì còn tốt, dùng nhiều hơn, sợ là mất linh.

Nàng đi qua kéo kéo ống tay áo Bạch lão phu nhân, trong đôi mắt nhu nhược còn lưu lại nước mắt lấm lấm, vành mắt vẫn còn hồng hồng như trước, giọng nói nghẹn ngào, khe khẽ nói: "Tổ mẫu, nhìn Hiên nhi thực sự đáng thương, mẹ con liền tâm a, nếu như ngài không bỏ qua cho mẫu thân, không chỉ phụ thân sẽ khổ sở, sợ là trong lòng Hiên nhi cũng sẽ có khúc mắc với tổ mẫu!"

Bạch lão phu nhân khẽ hít một hơi khí lạnh, giống như hết sức khắc chế lửa giận đang bốc lên, Tôn ma ma cũng vội vàng xoa nhẹ lưng Bạch lão phu nhân, khuyên nhủ: "Lão phu nhân, không nên tức giận hồng thân thể chính mình, suy cho cùng phu nhân cũng vì Bạch gia sinh một đôi nhi nữ, không có công lao cũng có khổ lao, tội gì phải khiến cho công gia và tiểu thiếu gia sinh lòng xa cách đây?"

Ba người bên kia chỉ lo an ủi lẫn nhau, vừa khóc vừa cười, người khác đều trở thành bối cảnh (background), đâu có nghe thấy Bạch Mộc Cận và Tôn ma ma nói gì.

Bạch lão phu nhân ôm một bụng oán khí, nhưng còn cứng rắn miễn cưỡng nhịn xuống, sắc mặt khó coi kia làm cho một đám hạ nhân đều hận mình

không thể ăn thân, không cần thận đắc tội lão phu nhân, e rằng trận tử khí kia sẽ một mạch phát tiết trên đầu bọn họ.

Bạch Mộc Cận vừa ôn nhu động viên Bạch lão phu nhân, vừa âm thầm cười trộm, lần này Lục thị đã đắc tội quá sâu với Bạch lão phu nhân, sau này lại muốn lấy lòng người ta, sẽ rất khó khăn.

Một lúc lâu sau, Bạch Thế Tổ tỏ vẻ khó xử mà nhìn Bạch lão phu nhân, nói: "Mẫu thân... Chuyện này..."

"Thôi thôi, nếu Cận Nhi và Hiên nhi đều giúp đỡ cầu xin, nếu ta thật sự muốn phạt nó chỉ sợ cũng thật sự biến thành đại ác nhân, ai... Ta già rồi, quản không được nhiều chuyện nữa, Thế Tổ, ngươi tự lo lấy đi!" Ánh mắt Bạch lão phu nhân nhìn Bạch Thế Tổ thất vọng sâu sắc, kéo Bạch Mộc Cận và Tôn ma ma xoay người rời đi.

Bà ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn nhi tử a, vậy mà hết lần này đến lần khác nó không chịu thuận theo tâm ý của bà, thiên vị thế tử, trái tim của người làm mẹ thật quá chua xót, e rằng chưa từng trải qua, sẽ khó mà thấu hiểu.

Bạch Thế Tổ nhìn bóng lưng cô đơn của mẫu thân và con gái lớn của mình, trong lòng nổi lên chút trống rỗng không tên, hắn không ngu ngốc, cũng biết chuyện này dù thế nào Lục thị cũng khó có thể trốn tránh sai lầm, nhưng mà, rốt cuộc hắn cũng luyến tiếc Lục thị, nghĩ năm đó nàng vất vả bụng lớn gả cho hắn, chịu đựng bao nhiêu nguy hiểm cùng oan ức, lại trải qua bao nhiêu thống khổ giúp hắn sinh ra một đôi long phượng thai, cho nên hắn khó có thể dứt bỏ phần ân tình này.

Bởi vì lúc Bạch Mộc Cận và Bạch Mộ Thần sinh ra, hắn đều bận bịu công vụ chưa từng ở trong phủ, trái lại lúc Lục thị sinh nở, hắn mới sơ sơ lĩnh hội được loại tâm trạng phức tạp vừa dằn vò lại vừa tràn ngập hi vọng, chờ đợi thế tử sinh sản, đây là nguyên nhân lớn nhất khiến cho hắn đặc biệt thương tiếc Lục thị cùng đôi long phượng thai kia.

Lục thị thấy Bạch lão phu nhân và Bạch Mộc Cận đều rời đi, hạ nhân còn lại cũng thức thời lần lượt tản đi, Lục thị an ủi Bạch Cao Hiên, rồi để Hứa ma ma mang đỡ mình rời đi, lại mời Bạch Thế Tổ vào trong phòng, hai người nói chuyện tâm sự.

Lục thị âm thầm đắc ý trong lòng, Bạch Mộc Cận và bà lão kia muốn để cho mình ăn quả đắng, chi tiếc rốt cuộc nước cờ của mình cao hơn, không chỉ không tổn hại mấy may, còn được Bạch Thế Tổ thương tiếc gấp bội.

Chỉ cần mình vững vàng nắm giữ trái tim Bạch Thế Tổ, như vậy ở Ninh quốc công phủ sẽ không có ai dám động đến mình, cho dù là lão thái thái tự coi bản thân siêu phàm cũng bị thua ở trên tay mình.

"Ngưng Hương, hôm nay mẫu thân thật sự tức giận, sau khi thân thể nàng tốt lên rồi, nhất định phải cẩn thận hầu hạ, lấy lòng bà nhiều một chút, đừng làm cho vi phu khó xử!" Bạch Thế Tổ cau mày nói, hắn nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có biện pháp này.

Lục thị ngoan ngoãn nằm ở trong lòng Bạch Thế Tổ, ôn nhu nói: "Thiếp thân hiểu được, thiếp thân đối với lão phu nhân luôn luôn tận tâm tận lực, chưa bao giờ dám chậm trễ chút nào, chắc hẳn bởi vì phu quân đối với thiếp thân đặc biệt thương tiếc, lão phu nhân mới kín đáo phê bình thiếp thân, thiếp nhất định càng thêm tận tâm hầu hạ bà, chỉ mong có một ngày lão phu nhân hiểu được một mảnh hiếu tâm của thiếp!"

Bạch Thế Tổ lúc này mới vui cười, nói: "Ta biết nàng hiểu chuyện nhất, chắc chắn sẽ không làm khó ta mà!"

"Phu quân là ông trời của thiếp thân, ta một lòng chỉ vì chàng, chỉ cần chàng cao hứng, thiếp thân bị oan ức nhiều hơn nữa, cũng vui vẻ chịu đựng!" Lục Ngưng Hương nói lời chân thành tha thiết, trên mặt còn hơi ửng hồng.

Bạch Thế Tổ nhìn, càng nhìn càng thương tiếc nàng hơn, bị tư thái xinh đẹp động lòng này của nàng làm dấy lên lửa nóng, chỉ ngại nổi thân thể Lục thị thân thể không thoải mái, quả là có chút khó qua.

Lục thị thấy hắn động tình, mặt càng thêm đỏ, đôi mắt sưng nước dịu dàng càng long lanh hơn, ghé đến bên tai Bạch Thế Tổ nũng nịu kêu lên một câu: "Phu quân..."

Bạch Thế Tổ sao có thể nhịn nổi bà ta khiêu khích, ôm bà ta lên đi vào phòng trong, một phen mây mưa vô cùng sáng khoái, Oánh Thu ở bên ngoài nghe thấy mặt đỏ tim đập, thỉnh thoảng lén nhìn về phía phòng trong.

Noãn Đông đột nhiên từ phía sau vỗ lưng nàng một cái, làm cho Oánh Thu giật bắn người, oán trách nói: "Nha đầu chết tiệt kia, nháo cái gì đây!"

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Thụy ma ma là cái rương bách bảo

Noãn Đông cười trộm: "Không làm chuyện đuối lý, ngươi sợ cái gì? Ta thấy ngươi nhìn lên phòng ngủ của phu nhân, có phải là tơ tưởng đến công gia hay không đây?"

"Người đồ chết tiết này, nói bậy cái gì? Cần thận ta xé miệng của người ra!" Oánh Thu xấu hổ trách mắng, chỉ trên mặt vết đỏ ửng càng đậm.

Noãn Đông thấy bộ dạng nàng ta như vậy, liền trêu ghẹo nói: "Ai nha, tỷ tỷ tốt, tâm tư của người ta đã sớm nhìn ra rồi, công gia nhà chúng ta tuổi còn trẻ, là một nhân tài, lại ôn nhu hiền lành, trong phủ không biết bao nhiêu nha đầu tưởng nhớ ngài, Tuyết di nương kia không cũng xuất thân từ tỷ nữa đó sao? Tỷ tỷ lớn lên xinh đẹp như vậy, có ý nghĩ đó thì cũng phải thôi, nhưng mà nè, tính khí phu nhân người biết rồi, ta khuyên người nên sớm cắt đứt phần tâm tư này đi thôi!"

Oánh Thu tất nhiên biết rõ, cũng là bởi vì phu nhân như vậy, nàng mới lén lút giấu giếm tình cảm của bản thân, không dám dễ dàng thể hiện, nàng liếc Noãn Đông một chút, nói: "Không cho người nói bậy, nếu như bị phu nhân biết được, cho dù ta không phần tâm tư kia, cũng không có quả ngon mà ăn!"

Noãn Đông vỗ vỗ tay của nàng, nói: "Tỷ tỷ ngốc, sao ta có thể bán đứng người? Từ nhỏ chúng ta lớn lên cùng một chỗ, nếu như người bị phu nhân ghét bỏ, ta có thể có lợi ích gì?"

"Người biết là tốt rồi, chúng ta chính là mệnh nha đầu, nào có thể mơ hảo đây!" Oánh Thu không nhịn được thở dài một hơi, hơi có chút mùi vị ai oán.

Noãn Đông hạ thấp tầm mắt, cũng than thở theo: "Ai, nói cũng phải!"

Lại nói Bạch Mộc Cận một đường theo lão phu nhân trở về Lê Uyển Đường, vừa vào phòng, lão thái thái liền đập phá ly trà trên bàn, nổi giận nói: "Thật muốn ta tức chết, Lục thị nào có coi bà bà là ta ra gì, rõ ràng muốn khiến cho ta bị đám con cháu chán ghét!"

"Tổ mẫu, ngài ngàn vạn lần nên bớt giận, đừng tức giận hồng thân thể, không đáng! Đều do Cận Nhi, hôm nay đi không những không thể hoàn thành nhẩn nhừ của tổ mẫu, trái lại còn để tổ mẫu cũng giận dữ theo!" Bạch Mộc Cận tự trách.

Bạch lão phu nhân vỗ vỗ đầu nàng, nói: "Chuyện không liên quan tới con, con chịu oan ức lớn, trong lòng tổ mẫu đều rõ ràng! Tâm cơ Lục thị, tuyệt đối không phải là thứ con có thể đối phó, sau này con nên tránh cô ta xa một chút, đừng tiếp tục bị thiệt thòi, có chuyện gì thì đến nói cho ta!"

"Vâng, tổ mẫu, Cận Nhi hiểu rồi!" Bạch Mộc Cận ngoan ngoãn trả lời, trong mắt chân thành cảm kích.

Bạch lão phu nhân lại nặng nề thở dài, bất đắc dĩ nói: "Phụ thân con thực sự làm ta quá thất vọng rồi, đều là thiên vị giúp đỡ Lục thị, đem người làm mẫu thân như ta gạt sang một bên, mới dung túng cho Lục thị càng ngày càng cả gan làm loạn!"

Bạch Mộc Cận cúi đầu không nói, chuyện này nàng thực không dám bàn luận đúng sai, Tôn ma ma tâm sáng như gương, vội vã nói tiếp: "Lão phu nhân, người hà tất phải tranh khí nhất thời với cô ta, người cứ để mặc cô ta tự tung tự tác, xem cô ta có thể ngông cuồng đến khi nào!"

Bạch lão phu nhân nghe xong lời này của Tôn ma ma, trong lòng mới hòa hoãn lại, gật đầu nói: "Tôn ma ma nói rất đúng, ta bị cô ta làm cho tức đến váng đầu rồi!"

Bạch Mộc Cận cười thầm, xem ra Tôn ma ma bên cạnh lão phu nhân xác thực là vị tướng tài đức lực, rất nhiều lúc lão thái thái cũng không nhìn thấu sự tình, mà bà đều có thể nhìn rõ, sau này mình làm việc e rằng càng phải cẩn thận, nếu như bị lão mụ từ này nhìn thấu, thì không xong rồi!

Bạch lão phu nhân lại lôi kéo cánh tay Bạch Mộc Cận nhìn một chút, nói với Tôn ma ma: "Người đi lấy chút dược lưu thông máu xóa vết bầm tím đến đây, mang về cho Cận Nhi bôi, ai. . . Đáng thương!"

Bạch Mộc Cận che đi vết thương, giống như không thèm để ý, nói: "Đa tạ tổ mẫu quan tâm, Cận Nhi không đau, vết thương trên người rồi cũng sẽ tốt!"

"Con là đứa hiểu chuyện, thôi, hôm nay con cũng mệt mỏi một ngày rồi, đi về sớm bôi thuốc rồi nghỉ ngơi đi!" Bạch lão phu nhân thả nàng ra, lại ban cho nàng một ít trang sức đầm thiếu nữ yêu thích, xem như là bồi thường, mới để nàng rời đi.

Vừa về tới phòng mình, Uyên Ương liền đuổi bà từ và nha đầu trong sân đi nấu nước, không kịp để ý đến quần áo rối loạn trên người, đã vội vã đi kiểm tra thương tích của Bạch Mộc Cận.

"Tiểu thư, người nhìn tay chân người một chút đi, thật không có chỗ nào lành lặn, nô tỳ thật đáng chết, không tận lực che chở được cho người, tại sao lại bị gây thương tích đến mức này!" Lúc này Uyên Ương nhìn thấy, mới dám rót nước mát, đau lòng chết mất.

Bạch Mộc Cận cười cười, không để ý nói: "Người yên tâm, đây chỉ là chút vết thương ngoài da, nhìn qua thấy đáng sợ mà thôi. Nếu không chịu chút vết thương, những bà từ kia sao có thể bị đánh chết đây? Sao có thể khiến cho tổ mẫu thật sự nổi giận với Lục thị? Đều là đáng giá!"

"Ai. . ." Thụy ma ma nặng nề thở dài một hơi, "Chủ nhân, lão nô biết tâm tư của người, nhưng người không cần phải đối xử tàn nhẫn với chính mình như vậy, nếu như người nói với ta sớm một chút, lão nô có biện pháp khiến cho toàn thân người chất đầy thương tích!"

Bạch Mộc Cận kinh ngạc nhìn Thụy ma ma, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng ảo não, nói: "Thụy ma ma, người không nói sớm, hại ta tự băm chính mình, chẳng qua. . . Lúc đó ta cũng không thể không gian lận, Tôn ma ma bên cạnh tổ mẫu có lẽ không dễ gạt đâu!"

"Lão ma ma kia sao? Ha ha. . ." Thụy ma ma vẫn cười hi hi như cũ, nhưng trong ánh mắt có chút tự kiêu nhàn nhạt.

Bạch Mộc Cận thấy bà như vậy, liền hỏi: "Chẳng lẽ ma ma người có thủ đoạn cao minh, ngay cả Tôn ma ma tinh thông y lý cũng có thể giấu diếm được?"

"Lão nô không phải nói khoác, thế nhưng những thủ đoạn lên lút trong cung, e là người bình thường sẽ không nghĩ ra được, tranh đấu trong hậu cung so với bất kỳ hào môn đại viện nào cũng tàn khốc hơn gấp trăm lần a, nếu như không có bản lãnh thông thiên, làm sao dám mơ đến vị trí thông thiên?" Lần đầu tiên Thụy ma ma biểu lộ cho Bạch Mộc Cận thấy ánh mắt sắc bén của một tay cung đấu già đời.

Sau đó thấy bà đột nhiên móc từ bên trong tay áo ra một chiếc nhẫn ngọc cực kỳ phổ thông, xong lại lấy một chén nước, cười híp mắt nói :” Tiểu thư người nhìn ly trà này, có thấy chỗ nào không thích hợp?”

Bạch Mộc Cận hơi nghi hoặc, tiếp nhận ly trà, nhìn kỹ một chút, lại ngửi một cái, vừa định ném một ngụm, liền bị Thụy ma ma cản lại, nói: "Cái này không thể uống, trong đây đã bị lão nô hạ độc, vô sắc vô vị, mặc dù uống vào trong miệng cũng không cảm thấy gì lạ, nhưng chỉ sau một đêm, sẽ làm cho lông tóc dần dần bong ra, sau nửa tháng, sẽ không còn một sợi, đối với nữ tử mà nói, sẽ không còn cơ hội có được dung mạo động lòng người nữa rồi!"

Uyên Ương Hi Thước kinh hãi biến sắc, hấp tấp ném ly trà đáng sợ kia đi, hoảng hốt nhìn Thụy ma ma, Hi Thước là người dễ kích động, mặc dù đối với Thụy ma ma vẫn còn kính ý, nhưng vẫn không nhịn được nói: "Ma ma, thử hại người này, sao người có thể dạy cho tiểu thư đây?"

Bạch Mộc Cận vung tay ngăn Hi Thước, trái lại tò mò hỏi: "Nhưng mà chiếc nhẫn ngọc kia có vấn đề sao? Lúc nãy ngài châm trà, ta vẫn chưa nhìn thấy chiếc nhẫn ấy chạm vào nước mà!"

"Đại tiểu thư quả nhiên thông tuệ, xác thực là chiếc nhẫn này, thoát nhìn chỉ là chiếc nhẫn bình thường, kỳ thực đã được ngâm nước thuốc trong ba tháng, hơn nữa sau khi sử dụng một lần, thuốc sẽ tan hết, hiện tại đây thực sự chỉ là một chiếc nhẫn ngọc phổ thông, bất kỳ ai cũng không tra ra nó là đầu sỏ gây nên, mà thủ pháp của ta cũng rất đơn giản, không hề bỏ thuốc trong lúc châm trà, mà là trong lúc đưa ly trà cho người ta kín đáo để nó dính nước, lực chú ý của người bị phân tán, tự nhiên không phát hiện!"

Thụy ma ma cười hi hi giải thích, cũng không vì Hi Thước chất vấn mà tức giận, có vài thứ xác thực dùng để hại người, nhưng nếu không biết chút thủ đoạn hại người, thì sao có thể đảm bảo chính mình không bị hại đây?

Bạch Mộc Cận gật đầu, mừng rỡ nói: "Cận Nhi thật là có phúc khí, gặp được khối bảo là ma ma!"

"Đây là duyên phận, không khoe khoang chứ, lão nô cũng không phải chủ nhân nào cũng chịu theo!" Bà không nói ra là, Đại tiểu thư có mấy phần rất giống với hoàng hậu đã mất, cho nên mới khiến cho bà có ấn tượng tốt ngay từ đầu.

Bạch Mộc Cận cũng có chút cảm khái, nhưng vẫn không lộ ra trên mặt, chỉ nói với Thụy ma ma: "Hôm nay ma ma cũng thấy rồi đó, hậu viện của Ninh quốc công phủ không hề yên ổn, trong nhà này ngoại trừ Uyên Ương và Hi Thước, những người khác ta đều không biết ngọn ngành, sau này cũng chỉ có thể tin nhiệm ba người các ngài, ngài hiểu ý của ta không?"

Thụy ma ma gật đầu, vẫn mang theo nụ cười vô hại như trước nói: "Lão nô rõ ràng, tiểu thư yên tâm, nếu tiểu thư tin nhiệm nô tỳ, sau này trong nhà này người cứ giao cho ta là được!"

Bạch Mộc Cận khẽ vuốt cằm, quay sang Uyên Ương cùng Hi Thước nói: "Các người sau này cũng nghe Thụy ma ma dẫn dắt, phải biết bốn người chúng ta bây giờ là một thể, Lục thị đã cực kỳ hận ta, đương nhiên sẽ không buông tha các người, chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực, bà ta liền bó tay hết cách!"

"Vâng, Đại tiểu thư!" Uyên Ương và Hi Thước trịnh trọng gật đầu, vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

Bạch Mộc Cận cười cười, nói: "Không cần làm ra vẻ sắp phải ra chiến trường như thế, ngày tháng sau này của chúng ta, cần phải sống một cách thư thái vui vẻ, vạn lần không thể khiến cho người ta cảm thấy chúng ta luôn có bộ dạng thâm thù đại hận!"

Thụy ma ma cũng nở nụ cười theo, nói: "Hai nha đầu các người, nghiêm túc như vậy làm chi? Sau này khi gặp người bên cạnh phu nhân, cũng phải hòa hòa khí khí, không nên gây chuyện cho Đại tiểu thư !"

Uyên Ương Hi Thước vẻ mặt có chút xoắn xuýt, tựa hồ không biết nên làm thế nào cho phải, chẳng qua nếu Đại tiểu thư và Thụy ma ma đều dẫn dắt như vậy, các nàng cố gắng làm theo là được rồi.

Thụy ma ma lại móc ra một cái bình nhỏ từ trong túi hành lý của chính mình, đưa cho Bạch Mộc Cận nói: "Đây là ngọc dung cao, bôi lên chỗ thâm tím trên người, hai ngày liền có thể khôi phục như cũ, mà da thịt sẽ càng thêm trơn bóng trắng nõn hơn trước!"

Bạch Mộc Cận hơi kinh ngạc, mở ra ngửi một chút, quả nhiên mùi thơm ngát dễ chịu, nàng hỏi: "Thuốc này giá cả tất nhiên không rẻ?"

"Giá cả thì lại không đắt, chỉ là bên ngoài ít người gặp được món đồ này, là lão nô căn cứ theo phương thuốc truyền đến từ Tây vực, tự mình điều chế, ngài chỉ cần dùng là được!" Thụy ma ma đáp.

Bạch Mộc Cận gật đầu, để Uyên Ương cất đi, nói: "Hiện tại còn chưa đến lúc dùng, nếu bị người có tâm biết được, còn tưởng là thương thể kia của ta là giả bộ!"

Uyên Ương cũng vui vẻ nói: "Thuốc này ngửi mùi rất thơm, Thụy ma ma, ngài thật đúng là cái rương bách bảo!"

Mọi người nghe xong đều nở nụ cười, Bạch Mộc Cận rốt cuộc hài lòng, có thể được Thụy ma ma chân thành giúp đỡ, sau này chắc chắn làm ít mà hiệu quả nhiều.

Thụy ma ma sau khi cười xong, mới bắt đầu cẩn thận quan sát trang hoàng trong phòng của Bạch Mộc Cận, lúc nhìn đến bồn cây trước cửa sổ kia, đột nhiên nhíu mày, nói: "Chủ nhân, cây này người tự mình trồng sao?"

"Sao vậy? Cây này có vấn đề gì?" Bạch Mộc Cận kinh ngạc một thoáng, sẽ không phải là có độc chứ?

Thụy ma ma đi tới, nhắc bồn hoa lên, nói: "Đây là cây mắc cỡ (hay còn gọi là cây trinh nữ), tiểu hài tử thích nhất chọc nó chơi, có lẽ Đại tiểu thư cũng từng thích treu chọc nó chứ? Xác thực là một loài cây thú vị, nhưng đáng tiếc nếu như tiếp xúc với nó quanh năm, tóc và lông mày đều sẽ khô héo vàng vọt, cho đến khi rụng luôn!"

Bạch Mộc Cận âm thầm kinh hãi, Uyên Ương và Hi Thước cũng tái mặt, vội hỏi: "Đây là cái thứ hại người, Nhị tiểu thư kia không phải là muốn hại tiểu thư nhà chúng ta đấy chứ?"

Bạch Mộc Cận cười lạnh một tiếng, nói: "Nàng ta e rằng không có phần tâm tư này, Lục thị mới thực sự biết dùng mấy biện pháp quanh co để hại ta, xem ra người bên cạnh bà ta cũng không hoàn toàn là thùng cơm, lại hiểu được biện pháp hại người bí ẩn như vậy!"

"Quá đáng ghét, ta đập phá thứ hại người này!" Hi Thước tức giận nhắc bồn cây mắc cỡ kia lên, nghĩ đến bản thân lúc rảnh rỗi cũng thích chọc nó chơi, còn cảm thấy lá của nó lúc mở lúc khép thật là thú vị, giờ đây kinh hoàng toát mồ hôi lạnh.

Thụy ma ma vội ngăn nàng lại, nói: "Chớ vội, cái cây này nếu người không chạm vào nó, thì không có quá đáng lo, nếu là người đập nó, có lẽ càng có thêm những loại cây cỏ ác độc hơn được đưa vào!"

Bạch Mộc Cận cũng gạt đầu, nói: "Vậy thì chuyển nó về chỗ cũ đi thôi, hôm nay cũng mệt mỏi, ngày mai dậy sớm chút, chuẩn bị quét dọn sạch sẽ, Cận Lan Uyên này của ta đã lâu không tổng vệ sinh một trận rồi!"

"Vâng!" Ba người đều đáp lại, ăn cơm tối xong, từng người đều nghỉ ngơi không đề cập tới nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Thanh lý môn hộ

Sáng sớm ngày thứ hai Bạch Mộc Cận liền rửa mặt chải đầu sẵn sàng, ăn chút điểm tâm, để cho Uyên Ương triệu tập

toàn bộ hạ nhân trong Cận Lan Uyên, nói hôm qua trong phòng phát hiện ra con gián, nhất định phải dọn dẹp sạch sẽ

mọi góc ngách trong Cận Lan Uyên

Bọn hạ nhân trong ngày thường quen biếng nhác, làm việc đều là ứng phó cho xong, cho nên rất nhiều địa phương trong

uyên đều vô cùng hỗn loạn, nếu muốn nội trong một ngày dọn dẹp xong, tự nhiên là phí không ít khí lực, một số người

sẽ không vui.

"Đại tiểu thư ngày thường cũng không chú trọng chuyện này, chúng ta mỗi ngày đều dọn dẹp, làm sao có thể

có nhiều bẩn, thế nào lại chèn ép chúng ta thế chứ!" Bà thô sử phụ trách quét dọn thường ngày đứng lên vẩy nước thầm

nói.

Uyên ương nghe xong, cười lạnh một tiếng, nói: "Sai các người làm việc thì cứ làm nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm

gì? Chẳng lẽ đại tiểu thư còn không sai bảo được các người?"

"Uyên Ương cô nương, người đứng nói chuyện không đau thắt lưng, chúng ta mỗi ngày công việc nhiều đến

nỗi làm không xong, hôm nay còn muốn chúng ta hoàn toàn dọn dẹp một lần, chúng ta mặc dù là hạ nhân, cũng không

thể cứ vậy là chà đạp?" Bà sử không phục nói.

Những người khác cũng phụ họa theo, tóm lại chính là không tình nguyện đi làm, một đám đều biếng nhác

đứng ở nơi đó, chút không có chút ý tứ động thủ.

Uyên Ương tức giận mặt đỏ bừng bừng , nói : "Các ngươi đây là muốn phản sao?"

"Chúng nô tỳ cũng không có ý đó, chính là a, mỗi ngày đều dọn dẹp, cũng chưa từng thấy qua con gián nào , như thế nào hôm nay Đại tiểu thư liền trông thấy?" Bà sử mỗ miệng tranh cãi.

Uyên Ương vừa mới chuẩn bị mở miệng giáo huấn nàng, Thụy mẹ cùng Hi Thước liền dẫn Bạch Mộc Cận đi ra , Bạch Mộc Cận trong phòng đã nghe được hết động tĩnh trong viện, cố ý lúc này mới đi ra, mặt nàng không chút thay đổi quét một vòng hạ nhân trong viện đem biểu tình của mọi người đều xem ở trong mắt.

Sau đó nói : "Các ngươi chính là không muốn làm việc?"

Mọi người đối với vị Đại tiểu thư yếu đuối này cũng không để ở trong lòng, trong mắt mọi người nàng còn không mạnh mẽ uy quyền bằng Uyên Ương cùng Hi Thước hai nhất đẳng nha hoàn.

Cho nên khi Bạch Mộc Cận nói chuyện, mọi người ngay cả quan tâm cũng không có, tất cả đều mang vẻ mặt không chút biểu tình, thậm chí còn có một số xì xào bàn tán.

Bạch Mộc Cận khoe miệng lộ ra một chút tươi cười, cũng không tức giận , ngược lại cười hi hi nói : "Uh, thôi, các ngươi đã không nguyện ý làm, ta đây cũng không thể cưỡng cầu, Uyên Ương, ngươi đến viện Tổ mẫu, mang theo toàn bộ hạ nhân ở đây đến nơi khác làm đi, Cận Lan Uyển cũng không thể nuôi nổi một đám ăn không ngồi rồi mặc kệ công việc đến tháng là lãnh tiền tiêu đâu."

Uyên Ương nghe xong, lập tức hùa theo cùng nói : "Vâng, nô tỳ lập tức đi, đúng rồi, trước tiên nô tỳ đem khế ước bán thân cầm theo nói không chừng lão phu nhân cũng không nguyện ý lại dùng những người này, đến lúc đó muốn bán đi cũng đỡ nô tỳ lại phải đi một chuyến!"

Bạch Mộc Cận khen ngợi gật đầu, nói : "Uyên Ương làm việc luôn để ta yên tâm, lo nghĩ thập phần chu đáo, ngươi đi đi!"

Lúc này hạ nhân trong viện mới hoảng, sau này vô luận các nàng như thế nào lười biếng, cũng chưa từng thấy đại tiểu thư giận như vậy, có đôi khi cũng yếu đuối nói vài câu, nhưng không người nào để ý nên nàng cũng bỏ qua , hôm nay thế nhưng muốn trách phạt các nàng.

"Đại tiểu thư, chúng ta cũng không phạm lỗi gì to lớn, tại sao có thể đem bán chúng nô tì!" Bà sử thờ phỉ phỉ nói.

Bạch Mộc Cận nhìn nàng một cái, nói : "Nô tài như các ngươi bốn tiểu thư cũng không dám dùng, ngay cả lời nói của chủ tử cũng dám phản bác, qua mấy ngày nữa chỉ sợ leo lên đầu ta tác oai tác quái, rốt cục ai mới là chủ tử cũng phân không rõ được.

"Đại tiểu thư thứ tội, chúng nô tỳ sẽ đi quét tước ngay bây giờ, thỉnh tiểu thư trăm ngàn đừng trách phạt chúng ta đi!" Có mấy nha hoàn nhị đẳng, tam đẳng chịu không nổi áp lực, quỳ trên mặt đất bắt đầu cầu xin tha thứ .

Bạch Mộc Cận liếc mắt nhìn các nàng một cái, mấy cái nha hoàn này lúc này cũng không có nói gì, tuy rằng cũng không có đi làm ngay, nhưng tốt xấu cũng xem như bảo trì trung lập, nàng gật gật đầu, nói : "Các ngươi trước hết bước sang một bên đi lưu lại đợi xử trí, những người khác sẽ chờ tổ mẫu đáp lời, chuẩn bị đi viện khác trực đi!"

Những người còn lại thật ra không hề có chút ý tứ sợ hãi, Bà thô sử cũng một bộ không để ý nhắc nhở nói :

"Đại tiểu thư muốn lập tức đuổi đi nhiều người như vậy, quy mô sợ là người cũng không nuốt kịp đâu a , lão nô hảo tâm nhắc nhở ngài một tiếng, cân nhắc làm sau a!"

Bạch Mộc Cận nhìn nàng một cái, nói : "Không nhọc vủ quan tâm, bên kia có khi lại có nô tài hiểu biết.

"Đại tiểu thư, chúng ta đều là phu nhân vì ngài chọn lựa , ngài cứ như vậy đuổi chúng ta, chẳng lẽ là không cân nhắc qua phu nhân đồng ý sao?" Phùng mẹ nghĩ rằng nhắc đến Lục thị thì Bạch Mộc Cận chút ít cũng sẽ có điều kiêng kị.

Bạch Mộc Cận cười cười, hỏi: "Hay là bà sử các người đều là được mẫu thân dặn, mới dám không đem ta để vào mắt như thế, lười nhác không làm việc đem Cận Lan Uyển của ta biến thành dơ bẩn không chịu được như thế?"

Bạch Mộc Cận gật gật đầu, nói : "Thụy mẹ tấm lòng hiền hậu, liền y người đi, mấy người các người liền giúp ta chấp hành, đánh nhẹ thì đừng trách ta phạt cả các người!"

Mấy nha đầu vừa mới nhận sai đều chạy đến, lấy dụng cụ, liền chuẩn bị muốn động thủ, mấy lão mụ tử cùng thô sử , nha đầu cũng không ngại ngoan ngoãn lĩnh phạt, đều kêu la : "Đại tiểu thư người thật tàn nhẫn, chúng ta như thế tận tâm hầu hạ người, thế nhưng còn muốn đánh chúng ta, chủ tử như ngài ai dám hầu hạ, chúng ta thật sự là đều sai làm cả rồi a!"

"Đúng vậy a, tâm tiểu thư thật ác độc, chúng ta không phục, chúng ta muốn tìm phu nhân phân xử, dựa vào cái gì muốn đánh chúng ta!"

"Các người muốn tìm phu nhân phân xử phải không? Đi a, Hi Thước người đi đem phu nhân mời đến, xem mẫu thân là giúp đỡ lũ nô tài này hay là giúp đỡ tiểu thư ta đây!" Bạch Mộc Cận bình tĩnh nói.

Hi Thước chút không có chần chờ, lập tức đi ra ngoài, Ngưng Hương Uyển cách gần, chỉ chốc lát sau Lục thị liền đi theo Hi Thước tới, trong mắt ẩn ẩn có ý hưng phấn.

Vừa đến sân đã hỏi: "Cận nhi, đây là làm sao vậy? Hạ nhân quý hết cả sân, các nàng chọc giận người tức giận?"

"Mẫu thân, bọn hạ nhân này tất cả đều nói rằng ngài sai khiến các nàng đến trong viện ta hầu hạ, nhưng người xem xem viện này của ta lại hỗn độn thành bộ dáng này , ta vẫn là xem mặt mũi mẫu thân mà nhẫn nhịn, hôm nay sai bảo các nàng hào hào dọn dẹp một lần, thế nhưng bọn điều nô này lại bất động, các nàng còn la hét bảo ngài đến làm chủ!" Bạch Mộc Cận yếu nhược trả lời.

Lục thị nhíu nhíu mày, hỏi bà sử : "Người là chủ trong viện này, rốt cuộc quản giáo nô tài như thế nào, thế nhưng dung túng các nàng như vậy lười nhác?"

"Oan uổng a phu nhân, lão nô nhưng là vẫn tận tâm tận lực, chưa bao giờ dám có chút lười nhác, bọn hạ nhân đều tận trung làm tròn bổn phận, nào dám nhân hạ, đại tiểu thư bất quá thấy chúng hạ nhân là người ngài phái tới hầu hạ , muốn mượn cớ đuổi chúng nô tỳ mà thôi, xin hãy phu nhân làm chủ!" Bà sử nghĩ đến Lục thị đến đây, nàng liền không kiêng nể gì bắt đầu giả dối cáo trạng.

Lục thị mày nhíu lại càng sâu , hình như có nghi ngờ nhìn thoáng qua Bạch Mộc Cận, nói : "Cận nhi, người tựa hồ đối với mẫu thân thành kiến rất sâu, vậy trong đó tất nhiên có cái gì hiểu lầm, chúng ta là mẹ con cho dù có cái

Bạch Mộc Cận trong lòng cười lạnh, trên mặt cũng không có biểu lộ, chính là thập phần đau lòng nhìn thoáng qua Lục thị, nói : "Không nghĩ tới mẩu thân thể nhưng tin tưởng vài cái nô tài chuyện ma quỷ, cũng không tin nhiệm nữ nhi, ngay cả ta không phải mẩu thân thân sinh, đối mẩu thân một mảnh hiếu tâm cũng không có chút hao tổn, nếu là hạ nhân trong viện Vân Hề muội muội làm như vậy với nàng, mẩu thân cũng có thể như vậy nói chuyện sao?"

Lục thị vốn đối với Bạch Mộc Cận tâm tồn oán hận, này vài lần đều ăn của nàng ám khuy , nghe nàng nói như vậy nói, lại ghen một bụng hỏa, không hờn giận nói : "Cận nhi nói làm sao lại nói vậy, có thể nói như vậy cùng mẫu thân của mình sao? Ngươi là càng lớn càng không có quy củ , hạ nhân này đều hầu hạ ngươi rất nhiều năm, tại sao có thể nói đuổi liền đuổi? Ngươi không phải cố ý làm cho mẫu thân khó xử đi?"

"Mẫu thân, Cận nhi cũng không có ý tứ này, ngài bản thân nhìn xem tình huống trong viện ta đây, nếu các nàng thật sự là tận tâm tận lực, ta như thế nào vô duyên vô cớ muốn trách phạt các nàng!" Bạch Mộc Cận không nhượng bộ nói.

Lục thị đã sớm biết tình huống Cạn Lan Uyển, đó cũng là nàng ngầm đồng ý cho hành vi đó, nàng tự nhiên không thể tự vả vào mồm, đành nói: "Bọn hạ nhân làm việc cũng vất vả, ngẫu nhiên có chiếu cố không đến một số nơi, làm chủ con nên thông cảm một chút cho các nàng vất vả, chậm rãi chỉnh đốn và cải cách cũng không sao, người tội gì vừa muốn đánh vừa muốn bán, truyền ra ngoài, chắc chắn chịu tiếng xấu, nói chúng ta quốc công phù khất khe hạ nhân!"

Bạch Mộc Cận hơi hơi nghe xong sân bên ngoài động tĩnh, mới nặng nề thở dài một hơi, đỏ mắt, ủy khuất nói : "Mẫu thân ý tứ là, mặc kệ hạ nhân như thế nào nhân hạ, cho dù khi dễ đến chủ tử trên đầu, ta cũng nên chịu đựng? Nguyên lai mẫu thân đó là như vậy quản lý hạ nhân trong phủ, Cận nhi thật sự là thụ giáo !"

Lục thị vừa muốn giải thích một chút, lại nghe được phía sau âm thanh quả trứng nặng nề mà gõ phiến đá trên đường, tiếp theo lời nói Bạch lão phu nhân tức giận truyền đến: "Lục thị, ngươi chính là muốn chọc ta tức giận đến chết mới bằng lòng bỏ qua sao? Có người làm như vậy giẫm đạp lên nữ nhi con vợ cả sao? Cái gì gọi là chủ tử nên thông cảm hạ nhân vất vả? Ta Ninh quốc công phủ khi nào có như vậy quy củ?"

Lục thị vừa nghe, trong lòng cũng thầm kêu không tốt, lão thái thái này lại tới khi nào nữa vậy, nàng vụng trộm trừng mắt liếc Bạch Mộc Cận, tất nhiên lại là này tiểu quỷ giờ trò .

Chạy nhanh đến biện minh nói : "Lão phu nhân ngài hiểu lầm, ta thấy Cận nhi sáng sớm trách phạt hạ nhân trong viện lại cố ý thỉnh ta đến, thiếp thân chính là theo đạo hướng dẫn nàng như thế nào quản giáo hạ nhân, không thể một mặt đánh chửi trách phạt, nếu không làm sao còn có người thiết tình hầu hạ nàng!"

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

Bạch Mộc Cận tự nhiên không thể tùy ý để nàng sắp xếp mình, vì thế ủy ủy khuất khuất nhìn thoáng qua Bạch lão phu.

nhân, sau đó giống như khó hiểu hỏi: "Tổ mẫu, Cận nhi tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, nhưng hôm nay muốn các nô tài quét tước phòng ở sạch sẽ một chút, các nàng thế nhưng tìm mọi cách từ chối, nhất định đứng đó bất động, xin hỏi nô tài như vậy không nên trách phạt sao?"

Bạch lão phu nhân nhìn một chút Cận Lan Uyển, nàng đã nhiều năm chưa từng bước vào viện của Bạch Mộc Cận, nhìn bên ngoài đã lộn xộn như vậy, hoa cỏ đều nhiều ngày không tu bổ qua, cỏ dại đã mọc mọc dài ra, góc viện bên kia còn đôi chút tạp vật loạn thất bát tao, phía trên hành lang, trụ cột bụi bẩn cũng bám đầy.

Nhất thời nàng liền phát hỏa lớn, tức giận nói: "Lục thị a Lục thị, ta ngày xưa còn tưởng rằng ngươi là người có hiểu biết, chính ngươi nhìn xem viện của Cận nhi, đây là sân viện mà Quốc Công phủ Đại tiểu thư sống sao? Nô tài như vậy, ngươi còn muốn Cận nhi khoan dung các nàng, ngươi bỏ qua là dung túng hạ nhân khi nhục nàng trẻ người non dạ!"

Lục thị biết là Bạch Mộc Cận cố ý làm cho nàng khó coi, liền về mặt vô tội nói: "Lão phu nhân, chuyện này ta thật không biết, mấy ngày nay ta bị bệnh, làm việc cũng khó tránh khỏi có sơ sẩy. Nhưng Cận nhi là có toan tính a, ta cũng không dự đoán được nàng thế nhưng không trông nom tốt hạ nhân trong viện chính mình, thỉnh lão phu nhân thứ tội!"

"Ý của ngươi là Cận nhi chính mình vô năng, trách không đến trên đầu của ngươi? Ngươi là Ninh quốc công đương gia chủ mẫu, trong phủ mọi chuyện lớn nhỏ đều là ngươi làm chủ, Cận nhi cũng bắt quá mới mười ba tuổi, ngươi sao không biết xấu hổ trách cứ nàng?" Bạch lão phu nhân thực hiện nhiên đối với lời đối đáp của nàng không hài lòng.

Lục thị cố chấp cười nói: "Lão phu nhân giáo huấn phải, là ta sơ sót, sau này ta tất nhiên giúp đỡ Cận nhi quản lý viện của nàng, kỳ thật thiếp thân cũng là sợ những tay vào chuyện tình trong viện Cận Nhi quá nhiều đưa tới người khác trong lời nói bất thóp a, là ta suy nghĩ kém, sau này tất nhiên sẽ không!"

Bạch Mộc Cận âm thầm cười nhạo, lại ra vẻ khó xử nói: "Mẫu thân, này đó hạ nhân nhưng là luôn mồm là ngài sai khiến các nàng đến, ta nghĩ trách phạt các nàng, cũng không chịu ngoan ngoãn bị phạt, nhất định phải có ngài đến làm chủ, người xem bây giờ phải làm như thế nào cho phải!"

"Thế nhưng còn có chuyện như vậy? Điều nô trong phủ Quốc công ta thật sự là càng ngày càng nhiều, nếu cứ thế thì sau này đây nô tài sẽ leo cả lên đầu chủ tử, ta quyết không thể khinh thường dung túng cho chúng, đều đánh tất cả 30 đại bang đi, kêu tú bà đến bán đi ra ngoài, lại chọn người tốt hơn bổ sung vào!" Không đợi Lục thị nói chuyện, Bạch lão phu nhân cũng đã ra lệnh.

Điều này vô cùng hợp ý Bạch Mộc Cận, nàng vội vàng tạ nói: "Đa tạ tổ mẫu, Cận nhi cũng không dám lại dùng nô tài như vậy đâu, không thể ngày nào đó ta muốn trách phạt các nàng lại ngược lại bị các nàng liên hợp lại đánh ta, chuyện ngày hôm qua, cận nhi trong lòng còn sợ hãi a!"

Bạch lão phu nhân nghĩ tới ngày hôm qua, đối Lục thị oán niệm càng sâu, lạnh lùng nhìn nàng liếc mắt một cái, nói: "Ta xem sau này ngươi vẫn là ít những tay vào chuyện tình của Cận Nhi, miễn cho cho ngươi càng trông nom càng phá hư, cũng không biết bọn hạ nhân này có phải hay không sợ sai bảo của ngươi dám như thế khinh đãi Cận nhi, hừ!"

Lục thị tức giận không nhẹ, lại không dám ở trước mặt Bạch lão phu nhân phác tác, chỉ có thể ôm nỗi hận nói : " Thiếp thân làm sao có thể là cái loại người này, Lão phu nhân trăm ngàn lần đừng nghe nhưng lời nói châm ngoi, thật oan uổng cho thiếp thân!"

"Ta đây không phải oan uổng ngươi, chính ngươi trong lòng biết rõ, từ khi ngươi quản lý mấy chuyện vặt đến nay hạ nhân trong phủ lại càng cả gan làm loạn, mấy ngày nay rốt cuộc xảy ra bao nhiêu chuyện , thật muốn để cho ta hoài nghi ngươi có thích hợp làm Ninh quốc công phủ chủ mẫu hay không, nếu ngươi không có cái năng lực kia thì vẫn là đổi cho người khác xử lý mấy việc vặt này mới tốt, miễn cho mặt mũi của Phủ Quốc công đều bị ngươi làm mất hết !" Bạch lão phu nhân nghiêm mặt lạnh lùng khiển trách.

Lục thị vừa nghe lão phu nhân thế nhưng muốn thu hồi quyền quản sự của nàng, lập tức liền hoảng, nói :

"Thiếp thân vẫn tận tâm tận lực xử lý mọi việc trong phủ, không có công lao cũng có khổ lao, xin lão phu nhân lượng thứ!"

Bạch lão phu nhân nghe xong, lại hoàn toàn bất vi sở động, càng nhìn Lục thị càng cảm thấy chướng mắt, lúc trước nàng như thế nào liền nhất thời bị nàng ta lừa bịp, lại giúp đỡ nàng che lấp chuyện này, còn ngầm đồng ý nàng làm kế thất.

"Tổ mẫu, ngài đừng nóng giận , mẫu thân xác thực vất vả, cũng không có ai có thể giúp nàng chia sẻ , một người tinh lực hữu hạn có xảy ra chút sai lầm là khó tránh khỏi, nếu có người có thể hiểu rõ và có năng lực giúp đỡ mẫu thân một hai chuyện nhưng thật ra vô cùng tốt !" Bạch Mộc Cận ví như nói.

Bạch lão phu nhân nghe xong lời này, trong đầu cũng là linh quang chợt lóe, này trong phủ mọi chuyện cao thấp đều do Lục thị một tay chưởng quản, mà ngay cả nàng hiện tại muốn nhúng tay vào cũng trở ngại lại vương thể diện nên không thể hành động thiếu suy nghĩ. Mà lòng của con nàng đều hướng về phía Lục thị, vài năm nay di nương trong phủ đều vì đủ loại lý do mà bị đuổi ra ngoài, thủ đoạn của Lục thị xác thực rất cao minh. Bất quá bây giờ lại là thời điểm nên cho con nàng nạp thiếp.

Bạch lão phu nhân gật gật đầu, vỗ vỗ bả vai Bạch Mộc Cận, có chút khen ngợi nói: "Cận nhi nói có lý, ngươi quả nhiên là đứa con hiếu thuận , Lục thị, ngươi xem Cận nhi thông cảm cho ngươi như vậy ai lại làm cho nữ nhi mất hứng?"

Lừa giận trong lòng Lục thị quả thực không chỗ phát tiết, nàng làm sao nghe không hiểu ý tứ của Bạch Mộc Cận cùng Lão thái thái chứ, đây là vừa muốn để Bạch Thế Tổ nạp thiếp, bất quá cưới vào thì sao? Dựa vào thủ đoạn của nàng, ai cũng đừng nghĩ trụ lâu trong hậu viện Phủ Quốc Công.

Lục thị cố gắng tươi cười, phụ họa nói : "Đúng vậy a, Cận nhi thật là hiếu thuận , không uổng công ta thương nàng!"

Bạch Mộc Cận vội khiêm tốn nói: "Mẫu thân, nữ nhi hiếu thuận ngài là chuyện nên làm, có được khích lệ của ngài, sau này ta nhất định còn có thể càng thêm hiếu thuận ngài cùng tổ mẫu !"

Lục thị cơ hồ bị tức hộc máu, lại vẫn phải giữ bộ mặt vui cười trống rỗng cùng Bạch Mộc Cận, nhìn bộ mặt tựa như nuốt phải ruồi bọ của Lục thị trong lòng Bạch Mộc Cận càng thêm vui vẻ .

Sau này trong phủ nhất định sẽ càng náo nhiệt, nàng nhưng là vẫn cũng biết Bạch lão phu nhân có cái phương xa cháu họ, dòng dõi không cao, nhưng rất được lão thái thái coi trọng, theo như tính khí lão phu nhân tất nhiên sẽ dựa vào chuyện này đem đứa cháu này đưa vào, trở thành phụ tá đắc lực của nàng, giúp đỡ Lão thái thái đối kháng Lục thị.

Lũ hạ nhân chường mắt này bị đem bán hết rồi viện của nàng sẽ một mảnh sạch sẽ, lại lưu lại vài cái nha đầu không sinh sự giúp đỡ Uyên Ương cùng Hi Thước quét tước sân, đem những thứ không sạch sẽ đều dọn dẹp hết cả đi. Trong lúc nhất thời, Cận Lan Uyển có được không gian tĩnh sạch chưa bao giờ có, Bạch Mộc Cận tự nhiên là thực vừa lòng. Thụy mẹ lại nhân tiện trồng thêm cho nàng một ít hoa cỏ có lợi cho sức khỏe rồi đặt ở sân cùng trong phòng, tăng thêm chút sinh cơ, lại tránh cho va chạm này nọ không sạch sẽ.

"Thụy mẹ, Lục thị làm cho Bạch Vân Hề tặng cho ta không ít thứ tốt, ta đây làm tỷ tỷ cũng không thể không hiểu chuyện, có qua có lại mới toại lòng nhau!" Bạch Mộc Cận nhấp một miếng trà, thần nhiên thuyết.

Thụy mẹ tự nhiên hiểu được, vì thế nói: "Tiểu thư, bọn Dạ Lai Hương kia không sai, nghĩ đến nhị tiểu thư sẽ thích."

Bạch Mộc Cận có chút nghi hoặc, nói: "Hoa này?"

"Yên tâm, buổi tối bày ra tuyệt không có chuyện gì, bất quá người bình thường cũng không biết làm sao!"

Thụy mẹ cho Bạch Mộc Cận một cái an tâm tươi cười, nàng đương nhiên sẽ không ngốc đến nỗi lấy độc vật hại chính mình chủ tử.

Bạch Mộc Cận gật gật đầu, quả nhiên là đồ tốt, nàng nơi này xiêm áo, lại đưa đi cấp Bạch Vân Hề, tự nhiên sẽ không chọc người hoài nghi, nàng ta nếu xảy ra chuyện gì, thì nàng cái gì cũng không biết.

"Vậy phái người đưa đi đi, đúng rồi, những thứ trong phòng ta có đều đưa một phần đi qua, miễn cho người ta nói ta đây làm tỷ tỷ không có thành ý!" Bạch Mộc Cận nhân nhân nói, trên mặt còn treo nụ cười nhu hòa.

Thụy mẹ gật đầu, mỉm cười, nàng càng ngày đối với biểu hiện của Bạch Mộc Cận càng vừa lòng, này tiểu cô nương là một người khó lường, còn tuổi nhỏ liền có lòng dạ như thế chắc chắn không phải kẻ tầm thường.

Bạch Mộc Cận mưu lược trầm ngâm một chút, nhân tiện nói: "Ta lưu lại mấy người... kia nha hoàn, ma ma giúp ta chú ý một chút, bên trong hẳn là còn có người của Lục thị!"

Thụy mẹ khẽ nhú mày, nói: "Tiểu thư là vì lưu lại các nàng, làm Lục thị giảm bớt đề phòng?"

"Vốn là như vậy, những người này lợi dụng tốt lắm, ngược lại sẽ giúp đỡ ta đại ân, ma ma ngài nói đúng không a?" Bạch Mộc Cận mỉm cười hỏi, trong mắt có một loại tinh lộng quang mang.

Thụy mẹ cảm thấy kinh ngạc, xem ra chính mình vẫn là đánh giá thấp tâm cơ Bạch Mộc Cận bình thường. dám dùng người của địch nhân, đều là người tuyệt đối có tự tin, nàng hẳn là định liệu trước, mới dám dùng hiểm chiêu.

"Lão nô nhất định sẽ chú ý, tuyệt không làm cho các nàng có cơ hội để lừa gạt!" Thụy mẹ trịnh trọng nói.

Bạch Mộc Cận khoé miệng nhếch lên, lắc đầu, nói: "Ma ma lại sai lầm rồi, có thể chờ cơ hội thì vẫn nên chờ, nếu không các nàng tại sao có thể hướng chủ tử công đạo đâu?"

Hơn nữa, nếu các nàng không có cơ hội hạ thủ với nàng thì sao nàng có thể từng bước một đem Lục thị

cùng nữ nhi của nàng cùng kéo xuống sau đó đưa vào chỗ chết được.

Thụy mẹ gật đầu, nói : "Tiểu thư nói có lý!"

Nàng đột nhiên cảm thấy nếu là nữ tử vào hậu cung chỗ xưa nay kịch liệt tranh đoạt quyền lợi thì rất nhanh

liền chấm dứt cuộc chiến, nữ tử như vậy thật đáng sợ, rõ ràng hận ý sâu như vậy, nhưng có thể bất động thanh sắc nhẫn

nại xuống dưới, sau đó không ngừng mà trêu đùa kẻ thù, giống như đang chơi đùa một con chuột đem kẻ thù tự cho là

thông minh này đùa bỡn trong lòng bày tay.

Mà ngay cả vị Bạch lão thái thái tự cho là siêu phàm kia cũng dần dần bị nàng nắm mũi dẫn đi, từng bước

một đầu hướng tới kế hoạch nàng vạch ra mà hành động, nàng hiểu rất rõ lòng người cùng nhân tính, cho nên này trong

phủ tất cả mọi người chạy không khỏi mưu tính của cô bé con này.

Hoi hoai thờ dài một hơi, đến tốt cùng trải qua như thế nào chuyện tình, mới có thể làm một cái mới mười

ba tuổi tiểu cô nương trở nên như vậy tâm cơ thâm trầm lại cơ quan tính toán tường tận?

Trải qua vài lần thất bại, Lục thị yên tĩnh xuống, bất quá như vậy im lặng lại làm cho Bạch Mộc Cận càng

thêm cẩn thận , bởi vì tính tình Lục thị nàng hiểu rất rõ, đây là một đối thủ cực kì kiên nhẫn nàng có thể ở tướng phủ ẩn

nhẫn hơn mười năm, lấy lòng mẫu thân cùng đích tỷ (?) mới có thể ở phút cuối cùng một kích thắng lợi.

Nàng càng tỏ vẻ không bận tâm chứng tỏ việc nàng làm kế tiếp càng thêm ngoan độc, Lục thị thực thông

minh, nàng tuyệt không hội lại cùng nàng tiểu đánh tiểu náo loạn.

Bạch lão phu nhân động tác cũng rất nhanh, còn chưa tới một tháng, vị cháu họ Mộc Hân Bình kia liền

mang theo một cái lão mục tử cùng một tiểu nha đầu tiến vào Ninh quốc công phủ.

Bạch lão phu nhân còn có ý ở thời điểm nàng đến, đem chính mình cũng kêu đi qua, nói là muốn để cho

nàng nhận thức, nói trắng ra chính là muốn xem ý tứ Bạch Mộc Cận, dù sao Bạch Mộc Cận hiện nay ở trong lòng

Bạch lão phu nhân đã có chút phân lượng, lão phu nhân không nghĩ bởi vì giúp Bạch Thế Tổ nạp thiếp mà làm cho tâm

Bạch Mộc Cận tồn tại khúc mắc.

Bạch Mộc Cận vào cửa, liền thấy được cô gái dịu dàng động lòng người , lập tức tươi cười rạng rỡ rồi

hành lễ, còn nhu thuận hô một tiếng: "Biểu cô!"

Kỳ thật Mộc Hân Bình cũng bất quá mười tám tuổi, bị một tiểu cô nương so với chính mình chênh lệch

không bao nhiêu gọi là cô liền có chút ngượng ngùng đỏ mặt, nhưng vì đầu óc còn hiểu biết, không đợi Bạch Mộc Cận

hành xong toàn bộ lễ liền về mặt dịu dàng nói : "Đại tiểu thư đa lễ, làm cho ta ngượng ngùng !"

Bạch Mộc Cận nhìn thoáng qua Bạch lão phu nhân, mới vừa rồi nói : "Biểu cô sao lại nói vậy, ngài là chất

nữ của tổ mẫu, chịu ta thi lễ vốn là chuyện phải. Sau này a, ta ở trong phủ cũng có thể nhiều bạn hơn , lúc ngài còn chưa

đến tổ mẫu thường ở trước mặt ta nhắc tới ngài, nói người cầm kỳ thư họa đều là vô cùng tốt , sau này biểu cô nên chỉ

dạy ta nhiều hơn!"

Mộc Hân Bình nghe xong lời này trong lòng tự nhiên cao hứng, nụ cười trên mặt cũng sáng sủa lên, mà

Bạch lão phu nhân thì phi thường vừa lòng với thái độ của Bạch Mộc Cận, không có bởi vì Mộc Hân Bình gia thế

không cao mà xem nhẹ nàng, ngược lại đối xử có lễ.

Mục Hân Bình tươi cười một chút, trên mặt hơi hơi phỉếm hồng, nói : "Đại tiểu thư khen nhầm rồi, biểu cô (Bạch lão thái thái) cảm kỳ thư họa mới là tốt nhất, nghĩ đến biểu cô dạy, đại tiểu thư cũng là cực xuất sắc!"

"Ngài cũng đừng gọi ta đại tiểu thư, liền giống như tổ mẫu gọi ta Cận nhi đi, đều là người một nhà, không cần khách khí, tổ mẫu, ngài nói có phải không?" Bạch Mộc Cận hồn nhiên nhu thuận nói.

Bạch lão phu nhân tự nhiên thích, cười nói: "Cận nhi nói có lý, sau này đều là người một nhà, Hân Bình, người coi như nơi này là nhà mình, không cần câu nệ tiểu tiết!"

Mục Hân Bình nhất thời đối với Bạch Mộc Cận sinh ra hảo cảm, biết nàng là một cái cô nương nghèo đến đây để dựa vào thân thích lại được Ninh quốc công phủ đại tiểu thư thân cận, không có một chút ý khinh thị nàng.

Đang lúc nói chuyện, Lục thị mang theo Bạch Vân Hề vừa nhận được tin tức đi đến, vừa thấy được Mục

Hân Bình, Lục thị sắc mặt liền trở nên rất khó coi nhưng lại vương nặt mũi Bạch Lão phu nhân nên nàng đành dè nén lửa giận trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Biểu cô đến nơi

Lục thị cố gắng tươi cười, thoát nhìn có vài phần vận vẹo, hướng lão phu nhân hành lễ, sau đó liền nhìn Mục Hân Bình nói : "Vị này là biểu tiểu thư đi, quả nhiên là một người đẹp, ngay cả ta nhìn đều thích, trên đường xe ngựa xóc nảy chắc là rất vất vả ?"

Mục Hân Bình cũng lặng lẽ đánh giá Lục thị, thấy nàng tuy rằng tuổi không nhỏ, lại có vẻ xinh đẹp như cũ, trong lòng hơi hơi có chút tự ti, Lục thị một thân hoa phục cẩm tú, đầu lại đầy châu ngọc, về phần nàng thì trông mộc mạc, giản dị rất nhiều, trên người nàng đáng giá nhất cũng chỉ có một đôi vòng ngọc .

Mục Hân Bình ngượng ngừng cười cười, trả lời: "Biểu tẩu hữu lễ!"

"Biểu tiểu thư vẫn là lần đầu tiên tới kinh thành đi? Vậy là sẽ ở lại phủ mấy hôm chứ, để Cận nhi cùng Hề nhi cùng người đạo phố, kinh thành là nơi phồn hoa đến một chuyến cũng không dễ dàng, nhất định phải chơi cho đủ mới không uổng công chuyến này!" Lục thị cười tủm tỉm nói, thập phần nhiệt tình.

Nhưng lời này vừa ra, Mục Hân Bình cùng Bạch lão phu nhân sắc mặt đều cứng lại , trên mặt Bạch lão phu nhân bao phủ một tầng sương lạnh, nhưng không đợi Bạch lão phu nhân mở miệng, Bạch Vân Hề liền mở miệng nói : "Mẫu thân nói rất đúng, biểu cô, sáng mai ta liền mang ngài đi kinh thành nổi tiếng nhất Thiên Nhất Các ăn một bữa, nơi đó rượu và thức ăn nhưng là ngay cả hoàng đế đều tán thưởng, bình thường người nghèo khó ngay cả cửa cũng không được bước vào đâu!"

Mục hân bình nghe xong lời này, rốt cuộc không có biện pháp giả bộ không hiểu , đồ đôi mắt, trầm nghĩ trong lòng, nhà cao cửa rộng nhà giàu phu nhân tiểu thư thế nhưng mắt cầu khinh thị người nghèo, nàng xuất thân thấp hèn, nhưng cũng là khách của lão phu nhân các nàng thế nhưng ở trước mặt Bạch lão phu nhân khiến nàng khó xử.

Bạch lão phu nhân vừa muốn nổi giận, Bạch Mộc Cận lại đứng ra, lôi kéo cánh tay Mục Hân Bình lặng yên

trần an nàng một chút, sau đó nói : "Mẫu thân, muội muội, các người chỉ sợ là hiểu lầm , biểu cô lần này tới quý phủ cũng không phải là đến làm khách , nàng cũng không phải đến để chơi , về phần cái gì Thiên Nhất các, bắt quá cũng chỉ là một cái tiểu lâu nhỏ nhỏ được phú thương thối phồng mà thôi, chân chính quý tộc cũng không đi vào ăn, cho nên không đi cũng thể!"

Lục thị cùng Bạch Vân Hề đều bị nàng chặn miệng á khẩu không trả lời được, vốn định cố ý hạ thấp Mục

Hân Bình , lại không nghĩ rằng Bạch Mộc Cận thể nhưng giúp đỡ nữ nhân này nói chuyện.

Bạch Vân Hề lập tức liền phản bác nói : "Ai nói Thiên Nhất Các là phú thương thối phồng liền ra đây, nghe nói đây chính là sản nghiệp của Tuyên vương, đại tỷ cũng thật sự là kiến thức nông cạn!"

"Nga? Muội muội nhưng thật ra tin tức rất linh thông a, chẳng lẽ là Tuyên vương chính miệng nói cho người?" Bạch Mộc Cận về mặt tò mò hỏi.

Bạch Vân Hề khinh bỉ nhìn nàng một cái, nói : "Người suốt ngày chỉ biết đứng ở trong nhà, tự nhiên hoàn toàn không biết gì cả, tuy rằng Tuyên vương không có thừa nhận qua, nhưng là ở trên phố đều là đồn đại như thế !"

Bạch Mộc Cận gật gật đầu, có chút không đồng ý nói: "Muội muội, chúng ta tốt xấu gì cũng là quốc công phủ tiểu thư, không cần suốt ngày trông nghe tin đồn nhảm, Tuyên vương chính mình cũng không chịu thừa nhận, bất luận thiệt giả cũng là việc riêng của hắn, các người cứ đồn đãi lung tung nhờ đâu lại làm cho hắn không vui, lại còn đánh mất thân phận của mình!"

Bạch lão phu nhân vừa nghe, cũng trừng mắt nhìn Bạch Vân Hề , nói : "Thật sự là một chút quy củ cũng không hiểu, chuyện tình của Vương gia há có thể để người tùy tiện đàm luận ? Nếu là gây ra rắc rối cho Ninh quốc công phủ, người đảm đương được sao? Về sau tốt nhất ít chạy loạn ở bên ngoài, học nhiều quy củ một chút không thì lại làm mất mặt mũi quốc công phủ !"

Bạch Vân Hề vừa nghe Bạch lão phu nhân thế nhưng trách cứ nàng, trong lòng không vui, trên mặt cũng liền hiện vẻ khó nhìn, phản bác nói : "Thế gia quý nữ nào có giống tỷ tỷ lớn như vậy đại môn chưa một lần bước qua , đó mới là hạn hẹp!"

Bạch lão phu nhân vốn là xem mẹ con các nàng rất chướng mắt, vừa mới châm biếm Mục Hân Bình trong lời nói, càng thêm chọc giận nàng, nay Bạch Vân Hề thế nhưng không biết sống chết chống đối nàng, làm cho người luôn chú trọng tôn ti như Bạch lão phu nhân nhất thời sinh lòng tức giận, khiển trách: "Trong mắt người đến tột cùng có còn tôn ti trật tự nữa hay không? Không chỉ xác láo với tỷ tỷ mà còn chống đối cả ta, ai dạy quy củ cho người, con cái nhà ai mà lại mang điệu bộ như vậy? Xem ra lần trước cho người cảm tức xem chừng còn không có làm cho người hiểu chuyện hơn chút nào!"

Lục thị vừa nghe chuyện tình không đúng liền lập tức đi ra hoà giải, nói : "Lão phu nhân không nên tức giận,

Hề nhi vẫn còn tính tình của tiểu hài tử không biết xem xét lời nói, trở về ta nhất định hảo hảo mà dạy nàng!"

"Cho người dạy? Hừ, chỉ sợ là càng dạy càng phá hư!" Bạch lão phu nhân hèn mọn nhìn thoáng qua Lục thị,

không kết hôn liền thông đồng với anh rể, cũng xứng dạy quy củ cho người khác, thật là người không biết ghê tởm.

Lục thị bị lời nói này làm biến sắc, bên tai đều đỏ, lại sâu hít sâu một hơi, áp chế xúc động muốn phát hỏa ,

trước mặt này dù sao cũng là mẹ chồng cầu nằng, mặc dù có lại khó chịu, nằng cũng phải chịu đựng, nếu không một cái tội danh bất hiếu ngõ nghịch liền có thể đem nằng đánh quay về nguyên hình.

Lục thị cắn một chút đầu lưỡi, làm cho đau đớn gọi lý trí chính mình quay về, nói : "Lão phu nhân nói đùa, ta đâu gì cũng là Lục gia nữ nhi, thuở nhỏ mẫu thân cũng là cấp thành bà mụ dạy lễ nghi , làm sao có thể giáo phá hư con gái của mình đâu!"

Bạch lão phu nhân vừa nghe, cười nhạo một chút, nói : "Kia thật đúng là dạy có cách, cũng không biết Lục lão phu nhân có biết hay không nằng dạy dỗ người như vậy tốt ‘ nữ nhi ’?"

Bạch Mộc Cận ở bên cạnh nghe xong quả muốn bật cười, Bạch lão phu nhân hôm nay là bỏ qua không cấp cho Lục thị chút mặt mũi, trước mặt vị biểu cô này cứ như vậy mọi cách soi mói nằng, xem ra là có tâm muốn cho Mộc Hân Bình thượng vị .

Nằng lại tỉnh tề đánh giá một chút Mộc Hân Bình, nhìn là một điệu dàng thuận theo bộ dáng, so với Lục thị dễ gây khó dễ hơn rất nhiều, nếu để cho nằng được cưng chiều, kia Bạch lão phu nhân liền vững vàng mà đem quyền lực Bạch gia nắm trên tay, vị này tổ mẫu thật là người âm hiểm a.

Xem ra lại có một tràng diễn hấp dẫn để xem cũng không sai, có đôi khi không cần chính mình động thủ, có thể làm cho Lục thị cùng Bạch Vân Hề kinh ngạc, nằng cũng vui vẻ thoải mái.

Lục thị nghe xong Bạch lão phu nhân trong lời nói, trên mặt lúc trắng lúc xanh, lại chỉ có thể kiên cường nhẫn nhịn xuống dưới, cơ hồ muốn ghen đến nội thương, nằng đem thù này tính ở tại Mộc Hân Bình, trong lòng thầm nghĩ, mặc dù nằng muốn vào làm di nương, kia cũng phải nhìn sắc mặt của nằng, đến lúc đó nằng tất có biện pháp ép buộc nằng!

Vừa nghĩ liền không tự giác nhìn thoáng qua Mộc Hân Bình, đem mộc hân bình nhìn đến run rẩy, ánh mắt thật đáng sợ, giống con độc xà âm trầm .

Lục thị lại thay đổi hé ra khuôn mặt tươi cười, nhìn Bạch lão phu nhân nói : "Lão phu nhân, ta đã vì Bạch tiểu thư chuẩn bị phòng, ngay tại . . . ."

Nói còn chưa nói hoàn, Bạch lão phu nhân liền đánh gãy nằng, nói : "Không cần , Hân Bình tạm thời sẽ ngủ ở đường lê uyển, chuyện của nằng không cần người quan tâm!"

Lục thị bị chặn lời càng thêm tức giận ,nằng ban đầu tính giám sát Mộc Hân Bình một chút, cũng bị Bạch lão phu nhân những lời này phá hủy, nằng có chút không cam lòng nói: "Này chỉ sợ là không hợp đi, hơn nữa chỉ sợ cũng phải quấy rầy lão phu nhân thanh tĩnh, vẫn là ở trong một gian sân cho thỏa đáng!"

Bạch lão phu nhân liếc nằng một cái, không cần nghĩ ngợi cự tuyệt nói: "Ta nói không cần là không cần, ta một người sống ở đây cũng buồn tẻ, vừa vặn để Hân Bình bồi ta, không phải là ngay cả chuyện của ta người cũng tính quản?"

Lục thị ngượng ngùng thu hồi lời định nói, chỉ có thể phủ nhận nói : "Không dám, thiếp thân cũng là vì lão phu nhân suy nghĩ, nếu lão phu nhân thích, kia liền y lời ngài!"

Bạch lão phu nhân cũng không thèm nhìn nằng một cái, chỉ đối Mộc Hân Bình vờ trề mặt một bên nói :

"Hân Bình, ngại trước đi theo Tôn mụ mụ đi xuống thu thập một chút, liền nán lại cùng nhau ăn cơm!"

Mục Hân Bình mỉm cười gật đầu, lại quay củ về phía mọi người hành lễ, mới theo Tôn má má đi xuống ,

Bạch lão phu nhân thấy nàng rời đi, nhân tiện nói: "Cận nhi, ngại hôm nay cũng không nên đi trở về, liền ở tại chỗ này bồi tổ mẫu dùng cơm!"

Bạch Mộc Cận tự nhiên nhu thuận đáp ứng , Bạch Vân Hề về mặt lấy lòng nhìn Lục lão phu nhân, nói : "Tổ mẫu, kia Hề nhi cũng lưu lại bồi tổ mẫu dùng cơm đi?"

Bạch lão phu nhân không chút nghĩ ngợi liền trả lời: "Không cần , phòng bếp nhỏ không chuẩn bị nhiều đồ ăn như vậy, cũng không còn sớm, ngại cùng mẫu thân ngại cũng nên trở về dùng cơm chiều , ta không giữ các ngại!"

Bạch Vân Hề bị Bạch lão phu nhân từ chối làm cho vừa thẹn vừa giận, oán hận trừng mắt liếc Bạch Mộc Cận, thầm nghĩ tuyệt đối là tiểu nữ nhân này ở tổ mẫu trước mặt nói xấu nàng mới để cho tổ mẫu đối với mình chán ghét.

Nàng ủy khuất nhìn thoáng qua Bạch lão phu nhân, tựa hồ còn muốn làm cho đối phương mềm lòng, mà

Bạch lão phu nhân cũng không thèm nhìn tới nàng, chỉ cười đối Bạch Mộc Cận nói chuyện, lại là hỏi nàng gần nhất thi họa học được như thế nào, lại là hỏi thêm có thể có cái gì tiến bộ, tóm lại là đem nàng trở thành không khí bình thường.

Lục thị nhìn nữ nhi bị lạnh nhạt, trong lòng hận Bạch lão phu nhân cùng Bạch Mộc Cận, lén lút lôi kéo

Bạch Vân Hề, sau đó nói : "Một khi đã như vậy, tiếp thân cùng Hề nhi sẽ không quấy rầy lão phu nhân , ngày khác lại đến cấp lão phu nhân thỉnh an!"

Bạch lão phu nhân khoát tay, giống như đang xua ruồi bọ bình thường, ngay cả một câu cũng không nói làm cho Lục thị cùng Bạch Vân Hề mất hết mặt mũi, sau này các nàng có trở lại Đường Lê Uyển cũng sợ là hạ nhân vẫn còn bàn tán chuyện này.

Ra khỏi Đường Lê Uyển, Bạch Vân Hề liền phẫn nộ hét to một tiếng, làm chim chóc trên cây hoảng sợ bay tán loạn, oán hận nói: "Mẫu thân, ta thật sự là hận Bạch Mộc Cận, vốn tổ mẫu rất thương ta, hiện tại thế nhưng đối đãi với ta lạnh nhạt như vậy, ta thật tức giận!"

Lục thị làm sao không tức giận, chính là nàng còn muốn trấn an con gái của mình, miễn cho nàng tuổi còn nhỏ dễ dàng bị Bạch Mộc Cận xấp đặt, vì thế nói : "Hề nhi, đây là bên ngoài Đường Lê Uyển, nếu là bị người nghe xong lại đem thị phi đến!"

"Ta mặc kệ cái gì rắc rối, dù sao ta là nhìn không nổi sự kiêu ngạo đó của Bạch Mộc Cận, ta nhìn thấy nàng kia vẻ mặt đối trá cười liền hận không đánh được nàng, mẫu thân, chính nàng hại ta hai lần bị cấm túc, còn liên lụy ngài cũng bị phạt, chẳng lẽ ngại không tức giận sao?" Bạch Vân Hề không cam lòng nói.

Lục thị che miệng của nàng, vội hỏi: "Có lời gì chúng ta quay về Ngưng Hương uyển nói sau!"

Bạch Vân Hề trong lòng cười thầm Lục thị nhất gan, này Bạch gia cao thấp đều là người của Lục thị , làm sao có thể có người dám truyền lời nói của các nàng đây,, nhưng là gặp Lục thị như vậy thật cẩn thận , nàng cũng thức thời ngậm miệng.

Hai người trở lại Ngưng Hương uyển, đóng cửa lại , Lục thị mới yên tâm mà nói : "Của ta tiểu tử tông, sau này trăm ngàn đừng ở bên ngoài nói bậy, nếu cho người tỏ mầu biết, chúng ta tất nhiên lại chịu trách phạt!"

Bạch Vân Hề không cho là đúng nói: "Sợ cái gì, tỏ mầu là một lão bà hồ đồ, chắc chắn là bị Bạch Mộc Cận lừa bịp, Hề nhi không bao giờ để ý đến tỏ mầu nữa, vẫn là phụ thân đối với chúng ta tốt, dù cho ta bị cấm túc, hẳn cũng thường thường cho người mang thức ăn ngon cho ta!"

"Ai, người biết ai đối với người thật tốt là được, nhưng vẫn là nên lấy lòng lão phu nhân, làm cho nàng thích người, biết không?"

Lục thị thở dài một hơi, tuy rằng cảm thấy ghen lời nhưng đây cũng là bắt buộc dĩ.

Bạch Vân Hề hừ một tiếng, quát cường nói: "Ta mới không đâu, ta hiện tại nhìn thấy tỏ mầu liền khó chịu, nàng chính là giúp đỡ Bạch Mộc Cận, trong mắt nào có sự tồn tại của ta! Mầu thân, ngài rút cuộc khi nào thì mới có thể nghĩ biện pháp đem Bạch Mộc Cận trừ bỏ, ta vừa thấy được nàng liền cả người khó chịu!"

Lục thị nói : "Người nghĩ rằng ta nhìn thấy nàng liền dễ chịu sao? Đây tiểu nữ nhân giả bộ thật tốt quá, ngay cả ta đều bị nàng làm cho tưởng rằng nàng là một con ngọc lại không nghĩ rằng nàng hiện tại khắp nơi cùng ta đối nghịch, biết sớm như vậy, thừa dịp nàng không lớn lên ta nên trừ bỏ nàng!"

Bạch Vân Hề nhắc đến Bạch Mộc Cận liền nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận, giận dữ nói: " Trước đây còn chưa tính, dù sao ta không muốn làm cho nàng tiếp tục tác quái, dựa vào cái gì nàng chiếm đích trưởng nữ thân phận liền cao hơn ta, người không biết hiện tại hạ nhân ở sau lưng đều như thế nào nghị luận ta, nói ta là thứ nữ , vĩnh viễn cũng không thể cùng một mặt bàn với nàng (BMC)!"

Lục thị nghe xong lời này, mặt đều tức đến sai lệch, nàng cuộc đời ghét nhất là người khác nói nàng là thứ nữ, nếu không phải bởi vì thứ xuất này danh hào, nàng việc gì phải cẩn thận chặt chẽ, nom nớp lo sợ nhiều năm như vậy, tìm lấy lòng mẹ cả cùng Lục Uyển Cầm, chỉ vì ở tướng phủ có một chỗ đứng.

Nàng giống cái nha hoàn hạ mình hầu hạ Lục Uyển Cầm cùng Lục lão phu nhân, mới đổi được các nàng tín nhiệm, nếu không phải nàng thông minh, này quốc công phu nhân vị trí làm sao đến phiên nàng, nàng là thứ xuất cho nên cao lắm cũng chỉ là kẻ thất của người khác, hoặc là từ thứ cấp được nâng làm chính thất, nàng cũng không cam tâm trượng phu của mình là một thứ xuất.

Năm đó nàng lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Thế Tổ, liền đối hắn để lại tâm, cho nên sau này Lục lão phu nhân cũng vì nàng xem qua mấy mối hôn nhân, đều bị nàng lấy các loại lý do cự tuyệt , là vì có một ngày có thể đem Bạch Thế Tổ nam nhân tuổi trẻ đầy hứa hẹn lại xuất thân bất phàm này nắm giữ, không nghĩ tới Lục Uyển Cầm ngu ngốc như vậy lại cho nàng cơ hội tốt.

Nghĩ đến đây lục Ngưng Hương trên mặt lại có tự tin, cười lạnh nói: "Hừ, ta là thứ xuất như thế nào, Lục Uyển Cầm là con vợ cả thì sao, nay quốc công phu nhân vị trí cũng là của ta, mà nàng. . . . . Ha ha. . . . . Lại đã sớm hóa thành cát bụi! Ai thắng ai thua, không nói cũng hiểu!"

Bạch Vân hề thấy nàng như vậy, trong lòng vui vẻ, biết mình trong lời nói chọt trúng Lục thị khúc mắc, càng phát ra ra sức nói : "Nhưng là người ta cũng để lại một trưởng nữ, một trưởng nam, vững vàng đè nặng đầu ta cùng Hiền đệ, tương lai quốc công tước vị là Bạch Mộ Thần , mà tốt nhất nhân duyên cũng là cấp cho Bạch Mộc Cận,

ta cùng Hiền đệ chỉ có thể chọn trong những người ta còn lại , mẫu thân, ta không cam lòng, ngài cam tâm sao?"

Lục thị đập bàn một cái, hai tay đều bị đập đến đau nhưng cũng không để ý, trừng lớn một đôi mắt, hung hăng nói: "Hừ, muốn cho ta đem đến hết thầy chấp tay nhường , quả thực là mơ mộng hão huyền, của Bạch gia hết thầy đều là của chúng ta , làm sao có thể tiện nghi cho Lục Uyển Cầm kia cùng tiện chùng của nàng, các nàng mơ tưởng, ai dám đoạt của ta thì phải chết!"

Lục thị ánh mắt càng phát ra ngoan độc, âm trầm , ngay cả Bạch Vân Hề nhìn cũng có chút sợ hãi, nhưng nàng lại vui sướng vì mục đích của chính mình đạt thành , mẫu thân như vậy oán hận đại phu nhân, làm sao có thể nhìn Bạch Mộc Caanh ở trước mặt nàng điều võ dương oai đâu, người khác không biết, nàng lại rất rõ ràng, đã biết vị mẫu thân mặt ngoài hiền lương thực đức này nhưng sau lưng thủ đoạn lại cực kỳ tàn nhẫn.

Cái này nàng có thể vô tư nhìn xem kết cục thảm bại của Bạch Mộc Cận , Bạch Mộc Cận thế nhưng vọng tưởng leo lên đầu nàng, quả thực là người si nói mộng.

Bạch Vân Hề châm ngòi nói, nói : "Mẫu thân, ngài nhưng là có chú ý ? Tính như thế nào đối phó Bạch Mộc Cận?"

"Hừ, lúc này đây, ta nhất định phải làm nàng thân bại danh liệt, vĩnh viễn không có ngày xoay người , người không cần phải xen vào , ngoan ngoãn đi lấy lòng phụ thân người cùng tổ mẫu !" Lục thị lộ ra một tia tàn nhẫn ý cười, không có dự định đem kế hoạch của chính mình nói cho Bạch Vân Hề, bởi vì nàng biết Bạch Vân Hề thiếu kiên nhẫn , muốn kế hoạch được thực thi tốt thì phải giữ bí mật thật tốt.

Bạch Vân Hề mặc dù kinh ngạc, nhưng cũng nhẫn xuống , dù sao mẫu thân như vậy cam đoan , Bạch Mộc Cận kia liền tuyệt đối không có kết cục tốt, nàng chỉ cần xem kết quả là được, bất quá muốn cho nàng lấy lòng cái kia khó chơi lão thái bà, nàng liền nhiu mày, nói : "Mẫu thân, ta cũng không muốn lại đi làm nóng về mặt lãnh băng như mộng (-_-) của tổ mẫu đâu, ngài cũng không phải là không thấy được nàng hôm nay đối với ta như thế nào, quả thực tức chết ta !"

Lục thị cười cười, vỗ vỗ đầu nàng, nói : "Càng như vậy, người càng nên lấy lòng nàng, như vậy ngày sau mới có cơ hội cắn ngược lại một cái, hiểu không?"

Bạch Vân Hề hình như giác ngộ ra điều gì, về mặt sùng bái nhìn mẫu thân, trầm nghĩ, nàng quả nhiên vẫn là tuổi trẻ , không bằng mẫu thân đạo hạnh thâm sâu, vì thế nhu thuận gật đầu nói: "Vâng, Hề nhi hết thầy đều nghe mẫu thân , chính là mẫu thân cũng đừng làm cho Hề nhi thất vọng, ta còn chờ nhìn kết cục thảm bại của Bạch Mộc Cận!"

Lục thị cười đến thập phần dịu dàng từ ái, vén vài sợi tóc của Bạch Vân Hề, giúp nàng chỉnh trang lại thật tốt, dịu dàng nói: "Yên tâm, không chỉ có Bạch Mộc Cận mà ngay cả Bạch Mộ Thần ta cũng sẽ không bỏ qua!"

Bạch Vân Hề vừa lòng gật đầu, dịu ngoan nằm ở trong lòng Lục thị, mẹ con hai người một bộ thân thiết lại đều tự có chủ ý ác độc riêng.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phái Ngoan Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

